Pisica printre porumbei

Aventurile lui Cat Royal

DE

JULIA GOLDING

Această

este cel de-al doilea volum scris de mine. Cat Royal, o orfană ce și-a găsit adăpost în Teatrul Regal. Pe parcursul acestor aventuri, Cat trebuie să-l salveze pe prietenul ei Pedro, care este în pericol de a fi expediat cu o corabie către o plantație de sclavi. De asemenea, este obligată să poarte veșminte bărbătești și, încă o dată, ajunge față-n față cu puternicul ei dușman, maleficul Billy Shepherd, zis Bubosu'.

Pedro, cândva sclav, a devenit star al Teatrului Regal. Fostul său stăpân îl vrea înapoi, dar Cat Royal și prietenii ei din Drury Lane nu-l părăsesc, ci vor lupta alături de el pentru libertate. Fiți alături de Cat în misiunea pe care și-a asumat-o și în care, sub acoperire, se va infiltra în societatea aristocrației londoneze, dar și în ascunzătoarea bandei lui Billy Shepherd.

DE

JULIA GOLDING

Cartea a doua din *Aventurile lui Cat Royal*

DE

JULIA GOLDING

Cartea a doua din *Aventurile lui Cat Royal*

Traducere de Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

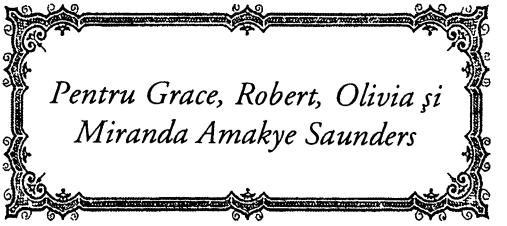
Pentru Grace, Robert, Olivia şi
Miranda Amakye Saunders

Aprecieri critice

„Revenirea lui Cat din Drury Lane este binevenită." — John Philip Kemble

„Proza lui Cat Royal este captivantă — ai impresia că un bătrân marinar îşi spune povestea vieţii (ce idee...!)..." — Samuel Taylor Coleridge

„Scrobit rufărie toată dimineaţa, admirat narcise cu William, citit Cat Royal cu mare plăcere seara" — Dorothy Wordsworth, *extras din jurnalul personal*

„Cat Royal nu are deloc un scop practic; este, evident, un caz demn de azilul săracilor" — Jeremy Bentham

„Le-am interzis copiilor mei să citească o astfel de lucrare dăunătoare." — M.S. Regina Charlotte

„Sunt convins de faptul că numita Cat Royal trebuie să fie un fals, închipuit de un gentleman cu educaţie!" — James „Ossian" Macpherson

„Această lucrare este o muzică pentru urechile mele!" — Ludwig Van Beethoven

„Material degenerat: suficient pentru stârnirea unei revolte!" — Căpitanul William Bligh, *ultima dată pe corabia Bounty*

„Tocul ei descrie o poveste mai bine decât ar face-o un penel." — Sir Joshua Reynolds

„Nu e destul de scoţiană pentru gustul meu." — Walter Scott

„O carte pe care fiecare persoană drept-cugetătoare din această naţiune de negustori de sclavi ar trebui s-o citească şi să reflecteze asupra ei" — William Wilberforce

Notă către Cititor

Dacă n-ai citit încă prima parte a aventurilor mele,
Diamantul din Drury Lane, sunt câteva lucruri
pe care trebuie să ţi le spun. Acolo, am povestit
cum m-am împrietenit cu Pedro Hawkins,
un fost sclav din Africa, în timpul unei călătorii
pline de peripeţii cu balonul, în Drury Lane.
Am relatat cum, după triumful teatral al lui Pedro,
am făcut cunoştinţă cu cei doi copii ai ducelui de Avon:
lordul Francis şi lady Elizabeth (pentru prieteni,
Frank şi Lizzie). Împreună, am salvat de la
spânzurătoare un lord rebel, autor de caricaturi,
iar eu însămi am scăpat ca prin urechile acului de la
moarte. Din nefericire, pe parcursul aventurilor mele,
am reuşit să mi-l fac duşman pe Billy Shepherd,
conducătorul necruţător al unei bande.
Încă de pe vremea aceea, am simţit că aveam
să mai dau de el.
Dacă vrei să afli ce s-a mai întâmplat,
citeşte mai departe.

Catherine Royal, zisă Cat

PERSONAJELE PRINCIPALE			
HARTĂ			
PROLOG	Întoarcerea stăpânului		13
Actul I	SCENA 1	Un preţ de plătit	27
	SCENA 2	Abolişioniştii	44
	SCENA 3	Un club pentru gentlemeni	71
Actul II	SCENA 1	O furtună	91
	SCENA 2	Schimbarea	108
	SCENA 3	Înhăţat	139
Actul III	SCENA 1	Mărul-lupului pentru vânătăi	177
	SCENA 2	Billy Shepherd se întoarce	196
	SCENA 3	Castelul Şobolanilor	218
Actul IV	SCENA 1	Electra-zantă	239
	SCENA 2	Copoii bătrânei Jean	258
	SCENA 3	Tăcerea e de aur	277
Actul V	SCENA 1	Încărcătura şi... la drum	289
	SCENA 2	Nu sunt eu bărbat şi nu-ţi sunt frate?	311
	SCENA 3	Preţul libertăţii	329
EPILOG	Porumbei		343
GLOSARUL LUI CAT			347

Personajele principale

Din teatru

Dra Catherine Royal, zisă Cat — protectoare a teatrului
Dl Pedro Hawkins — înzestrat violonist african, fost sclav ameninţat să fie din nou capturat
Dl Sheridan — dramaturg, politician, proprietar de teatru
Dl Kemble — actor şi director de teatru, cel mai bun interpret al lui Shakespeare din întreaga lume
Signor Angelini — dirijor care-şi închipuie că este stăpânul lui Pedro

Din piaţa Covent Garden

Dl Syd Fletcher, zis Măcelaru' — boxer, şef de bandă
Dl Billy Shepherd, zis Bubosu' — şeful bandei rivale, care-şi închipuie că poate urca treptele sociale
Joe Murray, zis Birlic — unul dintre băieţii lui Syd, magician de stradă

Din casa ducelui

Lordul Francis, sau Frank — elev de şcoală fără tragere de inimă, moştenitor al unui ducat, maestru în plăsmuiri
Lady Elizabeth, sau Lizzie — sora lui, care-şi necăjeşte mama şi care refuză să fugă de-acasă
Ducesa de Avon — mama lui Lizzie şi a lui Frank, soţie de pair, în trecut cântăreaţă cunoscută sub numele de „Privighetoarea din Bristol"

CONTELE DE RANWORTH — domn bătrân, simpatic

DIN ŞCOALA WESTMINSTER

ONORABILUL CHARLES HENGRAVE, sau CHARLIE — băiat de treabă şi prieten de nădejde
DR. VINCENT — directorul şcolii, foarte ataşat de bastonul său
DL CASTLETON — profesor de latină, pasionat de teatru
DL RICHMOND — odrasla nedezvoltată a unui proprietar de plantaţie cu sclavi
DL INGELS — camaradul lui, deloc mai inteligent

ABOLIŢIONIŞTII

DL OLAUDAH EQUIANO — fost sclav, pasionat călător, lumina călăuzitoare a mişcării abolitioniste
DL GRANVILLE SHARP — creierul aflat în spatele abolitioniştilor
DOMNIŞOARELE MILLER (PATIENCE, PRUDENCE şi FORTITUDE) — femei cumsecade, adepte ale quakerilor, neaşteptat de puternice când e vorba să înşface ceva
DRA MILLY HENGRAVE — sora lui Charlie, talentată în a spune exact ce nu trebuie

STĂPÂNII DE SCLAVI

DL KINGSTON HAWKINS — fostul stăpân al lui Pedro, un soi tare afurisit

Actori, balerine, gentlemeni scandalizaţi,
elevi de şcoală revoltaţi etc.

Julia Golding

Julia Golding a studiat limba engleză la Cambridge,
apoi s-a angajat în Ministerul de Externe şi a lucrat în Polonia.
Misiunea ei diplomatică a purtat-o din punctul cel mai înalt,
întemeierea unui oraş în Munţii Tatra, până în cel mai de jos,
inspectarea unei mine de cărbuni din Silezia.
Plecând din Polonia, ea a schimbat diplomaţia
cu munca ştiinţifică şi şi-a luat doctoratul în literatură,
în domeniul perioadei romantice engleze, la Oxford.
Apoi, s-a înscris în confederaţia Oxfam, ca militantă în cadrul
problemelor conflictuale, desfăşurând campanii la ONU
şi la adresa guvernelor, pentru atenuarea impactului conflictelor
asupra civililor domiciliaţi în zonele de război.
Căsătorită, mamă a trei copii, Julia locuieşte acum la Oxford
şi lucrează ca scriitor liber-profesionist.
PISICA PRINTRE PORUMBEI este continuarea strălucitorului
DIAMANT DIN DRURY LANE, roman laureat al premiului
Ottakar's Children's Book pe anul 2006.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

Londra, noiembrie 1790

Cortina se ridică.

ÎNTOARCEREA STĂPÂNULUI

Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat... nu aici, nu în teatrul meu.

Iartă-mi mâzgălelile: mâinile îmi tremură chiar şi în clipa în care scriu toate acestea. Mi-e greu să pun tocul pe hârtie, când de fapt vreau să urlu împotriva nedreptăţii lumii şi să azvârl cât colo călimara. O, da! Noi, londonezii, pretindem că suntem civilizaţi şi cultivaţi, că suntem un far care călăuzeşte lumea. Dar totul este o minciună! Suntem putrezi... şi aşa vom rămâne, atâta vreme cât este posibil ca un om să intre în Teatrul Regal din Drury Lane[1] şi să pretindă că o fiinţă umană este proprietatea lui.

Trebuie să-mi recapăt calmul.

O parte din vină îmi aparţine, pentru că eu i-am spus lui Pedro că, la această oră matinală, teatrul poate fi doar al

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

nostru. M-am gândit c-o să avem suficient timp să repetăm, la adăpost de priviri ostile. Cât de tare m-am înşelat!

Cititorule, Pedro tocmai fusese distribuit în primul său rol: acela al lui Ariel, duhul care-l slujeşte pe magicianul Prospero, în piesa *Furtuna* de Shakespeare. Sunt atât de mândră de el... şi de domnul Kemble[1], care şi-a asumat riscul de a-i încredinţa rolul lui Pedro, deşi l-ar fi putut da unor actori cu experienţă. În culise s-a iscat mare tărăboi când s-a aflat că unul dintre cele mai importante roluri îi fusese atribuit prietenului meu african. Pentru unii dintre actorii dezamăgiţi nu era suficient că Pedro se dovedise un talentat muzician şi dansator: în ochii lor, tot un intrus rămânea; în plus, mai avea şi pielea neagră, ceea ce, din punctul lor de vedere, era condamnabil. Întrucât geloziile şi prejudecăţile persistau în culise, la repetiţia în costume de astăzi Pedro îşi dorea să le dovedească detractorilor săi că se înşelau, voia să le arate că stăpâneşte rolul perfect.

— Haide, Pedro, dă-mi o mână de ajutor!

Îmi lăsasem felinarul pe podea şi mă luptam cu vinciul care face să se ridice cortina. Pedro stătea nemişcat în avanscenă, privind fix în întunericul sălii goale. Fără îndoială, îşi imagina o mulţime de reacţii iscate de debutul

[1] John Philip Kemble (1757–1823), principalul actor al trupei Teatrului Regal din Drury Lane, şi unul dintre managerii acestuia, din 1788 până în 1802, în anul următor devenind acţionar la Teatrul Regal din Covent Garden, rivalul celui din Drury Lane. *(N. tr.)*

lui. Va avea parte de coji de portocale şi de roşii stricate? Sau de flori şi aplauze?

— Nu te mai gândi la asta, l-am atenţionat. Ce-o fi, o fi. Nimeni, nici măcar domnul Sheridan în persoană, nu ştie cum o să se comporte publicul deseară.

Pedro s-a întors spre mine şi mi-a adresat un zâmbet sclipitor. Lumânarea pe care o ţinea în mână îl lumina doar pe el, lăsând decorul în întuneric.

— O să fie uluit!

Şi-a ridicat braţele lateral şi a făcut o reverenţă.

— O să am eu grijă să mă adore!

— Hmmm... om vedea.

Uitasem că Pedro nu era genul de om care să-şi subestimeze talentele.

— Dacă tot o să fii atât de uluitor, ar fi de preferat să mai repetăm puţin. Eşti amabil să ajuţi o domnişoară?

Pedro a apucat de cealaltă parte a vinciului şi, împreună, am început să-l învârtim, făcând să se înalţe greoaiele falduri roşii ale cortinei, de parcă am fi înălţat vela unei corăbii. Deodată, a început să cânte.

Dă-l pe marinar jos, coane,
Dă-l pe marinar jos!

M-am apucat să-i ţin hangul:

Ia-ţi avânt, hei,
Dă-l pe marinar jos.[1]

Până am terminat strofa, cortina era ridicată şi aveam întreaga scenă la dispoziţie, ca să repetăm.

— Ne trebuie mai multă lumină, altminteri vreunul dintre noi ar putea să se trezească în fosa orchestrei, cu gâtul rupt, am zis eu, ghemuindu-mă lângă felinarele de la rampă şi încercând să le aduc la viaţă cu o lumânare.

— Nu eu. Cred c-aş fi în stare să joc pe scena asta şi legat la ochi, s-a lăudat Pedro. Aprinzând o altă lumânare, a început să facă lumină de la celălalt capăt. Schimbând o privire, ne-am hotărât să ne luăm la întrecere, cine ajunge primul la mijloc. Eu am fost câştigătoarea. Cel puţin, acum ştiam că sunt mai bună în unele privinţe decât înzestratul meu prieten.

— Gata, s-a făcut, am anunţat, ridicându-mă în picioare. Să începem de la intrarea ta.

Mi-am suflecat fusta şi am păşit ţanţoşă, cu mers de bărbat, spre centrul scenei.

— *Apropie-te, Ariel... Hai, vino!*

Eram în largul meu, maimuţărind vocea gravă a domnului Kemble, în timp ce-i făceam semne poruncitoare

[1] Refrenul unui vechi cântec marinăresc, *Blow the Man Down.* (*„Dă-l pe marinar jos!"*) *(N. tr.)*

cu mâna slujitorului meu, închipuindu-mi că şirurile de bănci goale din faţa mea erau ocupate de fiinţe invizibile, aşteptându-mi magia. Neluminat, teatrul semăna cu o imensă cavernă plină de ecouri, un decor cum nu se poate mai potrivit pentru punerea în aplicare a puterilor mele vrăjitoreşti. Puteam să invoc furtuni dinspre tavanul ornamentat, spirite de sub băncile din stal[1], muzici stranii dinspre tăcuta fosă a orchestrei.

— *Mai sunt corvezi?* a întrebat Pedro, amărât, de după o mască argintie.

Îşi scosese veşmintele de stradă şi rămăsese în costum: pantaloni scurţi şi bluză de mătase de un albastru viu, peste care purta o pelerină albă, legată de încheieturile mâinilor, ca o pereche de aripi. Doamna Reid, croitoreasa teatrului, copiase modelul după câteva tablouri înfăţişând Carnavalul veneţian şi era foarte mândră de rezultat. Cercelul lui preferat, cu perlă, trofeul amintind de prima lui performanţă artistică din Drury Lane, îi atârna de lobul urechii, lucind palid în lumina slabă.

— *De vreme ce-mi dăruieşti aceste cazne...*

— Mai tare! l-am întrerupt, aşa cum îl auzisem destul de frecvent pe domnul Kemble strigând în timpul repetiţiilor. Închipuie-ţi că te adresezi unui pitic tare de urechi, care stă la galerie.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Pedro a pufnit; apoi, pentru tot restul tiradei, a ridicat semnificativ tonul. Ascultându-l, mi-am dat seama că era cu adevărat promiţător. Văzusem destui actori perindându-se prin Drury Lane, dar niciunul nu avea graţia şi sensibilitatea lui în intonaţie. Fireşte că n-aveam de gând să i-o şi spun: era deja mult prea conştient de propria sa măreţie. Nu intenţionam să înrăutăţesc lucrurile.

Şi-acum, urma ieşirea acrobatică a lui Ariel. Pedro trebuia să iasă din scenă făcând o serie de figuri acrobatice, cum ar fi roata, saltul pe spate sau tumbele. Făcându-mi un semn şmecheresc cu ochiul, şi-a luat elan şi...

Plici, plici, plici!

S-a prăbuşit pe podea, la marginea scenei, iar în acea clipă, din întunericul stalului s-a făcut auzită o scurtă rafală de aplauze, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

— O, bine jucat, Pedro, bine jucat!

Era o voce de bărbat, venind dinspre sală. Avea un accent straniu — am presupus că american sau poate de prin Indiile de Vest.

Pedro a încremenit. Din praful în care era învăluit, ochii lui negri mă priveau prin orificiile măştii, holbaţi de groază. Expresia feţei lui mă înfricoşa. M-am deplasat până la marginea din faţă a scenei şi mi-am dus mâna pavăză la ochi, să mă apăr de lumina rampei. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Puţine lucruri puteau să-l sperie pe prietenul meu

Pedro, iar persoana aceasta izbutise s-o facă doar prin timbrul vocii sale.

— Şi zău, fetiţo, nici tu nu joci rău... nu că ar fi cazul să-şi facă griji Kemble pentru locul lui, deocamdată.

Un bărbat cu umerii largi, înveşmântat cu o haină maronie şi cu pantaloni bufanţi negri, îşi croia drum pe intervalul principal, ţinând în mână un baston cu vârful de fier. Pe măsură ce se apropia, mi se părea, la prima vedere, un bărbat arătos, bronzat. În schimb, în clipa în care a ajuns să fie scăldat în lumina din fosa orchestrei, am observat duritatea din ochii lui şi cruzimea cutelor din jurul gurii. Părul negru, brăzdat de şuviţe sure, îi ieşea de sub pălărie. Păşea ca şi cum ar fi fost stăpânul acestor locuri, ceea ce mă deranja foarte mult.

I-am făcut o reverenţă politicoasă.

— Îmi pare rău, domnule, dar teatrul este închis până la ora şase, am rostit, ţâfnoasă, dându-i de înţeles cât se poate de limpede că nu era dorit aici, indiferent cine-ar fi fost.

A făcut un gest cu bastonul, de parc-ar fi alungat o muscă.

— N-am venit aici pentru vreun spectacol. Am venit să-mi iau înapoi ce-mi aparţine.

Închipuindu-mi că poate pierduse ceva în învălmăşeala de la ieşire, de după reprezentaţia din seara anterioară, l-am întrebat mai politicos decât ar fi meritat:

— Ce-aţi pierdut, domnule? Pot să vă ajut?

A izbucnit în hohote puternice de râs.

— Poţi, domnişorică. Am venit după sclavul meu, Pedro Hawkins.

Am auzit un scâncet, în timp ce Pedro se ridica anevoie în picioare. Ducându-mi mâinile la spate, i-am făcut semne repezite care însemnau „Şterge-o!", dându-i astfel de înţeles să fugă din teatru pe la intrarea artiştilor.

— Sclavul dumneavoastră? Cred că trebuie să fie o greşeală.

— Eu nu fac greşeli, m-a contrazis Hawkins, apropiindu-se. Băiatul e al meu şi am venit să-l iau!

— Aşa, domnule? Păi, îmi pare rău, dar nu puteţi să-l luaţi, i-am replicat, pe un ton ironic.

— Nu? Nu pot?

Cu o neaşteptată agilitate pentru un tip atât de corpolent, omul a făcut un salt peste fosa orchestrei şi s-a căţărat pe scenă. M-am dat cu un pas înapoi, împiedicându-l astfel să-l urmărească pe Pedro în culise.

— O haimana[1] ca tine n-o să mă împiedice să iau ce e al meu, a adăugat, fluturându-şi bastonul spre mine. M-am silit să nu tresar.

— Fireşte că nu, domnule, am replicat, pe un ton de politeţe prefăcută. Ceea ce încerc eu să vă spun, domnule,

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

este că Ariel, cel pe care l-aţi văzut adineauri, nu este Pedro, băiatul pe care-l căutaţi.

— Nu? a replicat, sarcastic, omul.

Acum, executam amândoi un soi ciudat de dans Barnaby[1]: ne mişcam când într-o parte, când în cealaltă, încercând să-l opresc să fugă în urmărirea lui Pedro.

— Nu. Din nefericire, Pedro Hawkins a murit de friguri lunea trecută. Cel pe care l-aţi văzut este dublura lui.

— Aiurea!

— E adevărul adevărat, zău, domnule (replică rostită cu degetele încrucişate la spate). Vă înţeleg confuzia: se datorează costumului şi măştii. Dar băieţii negri sunt pe-aici zece la un ban. Păstrăm câţiva de rezervă, pentru eventualitatea în care se întâmplă să moară din cauza climatului friguros de la noi, lucru destul de frecvent.

Nu s-a lăsat păcălit.

— Lasă-mă să mă duc după el, atunci; imediat o să-ţi spun dacă e el sau nu.

— Nu pot, domnule. Nu-mi este permis să las pe nimeni în culise. Mă amendează cu cinci şilingi dacă fac asta.

S-a scotocit prin buzunarul vestei şi a scos de-acolo o mână de monede.

---

[1] Denumire, în argoul londonez, a unui vechi dans (uitat în prezent) cu ritm rapid. *(N. tr.)* Vezi şi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Uite, ai aici mai mult decât echivalentul amenzii. Acum, lasă-mă să trec, sau schimb foaia!

N-am luat în seamă monedele.

— Nu pot să fac una ca asta.

— Dă-te la o parte din calea mea!

Ochii injectaţi de sânge îmi aruncau priviri furioase. Şi-a ridicat bastonul.

— Nu!

I-am susţinut privirea, cu bărbia azvârlită sfidător înainte. N-aveam de gând să las un bătăuş mătăhălos ca el să pună mâna pe Pedro! Atunci, omul s-a întins spre mine şi m-a înşfăcat de ceafă. Brusca lui izbucnire de violenţă m-a luat pe nepregătite. Atârnam în strânsoarea lui ca o păpuşă cu sforile rupte, nefiind în stare să fac altceva decât să-l înjur. Cum de îndrăznea să-şi pună labele pe mine?

— Ştii ce se face cu obrăznicăturile ca tine, acolo de unde vin eu? a şuierat, îndesându-mi bastonul sub bărbie. Le învăţăm minte cu ăsta! Şi m-a pocnit cu putere cu bastonul în maxilar. Asta o să-ţi închidă gura!

— Ce-i faci, domnule, acestei copile? se auzi o voce tunătoare, venind din spatele scenei. Apoi, domnul Kemble — înfăşurat în mantia stacojie de magician, având pe chip un machiaj de un alb uimitor, sprâncene întunecate şi ochi negri, scânteietori — şi-a făcut intrarea, păşind apăsat pe scândurile scenei. Părea să radieze forţă.

— O învăţ buna purtare, a răspuns necunoscutul, zgâlţâindu-mă precum un câine care a prins între colţi un şobolan.

— Încearcă să intre în culise, domnule! Încearcă să-l fure pe Ariel! am scâncit eu.

— Las-o jos imediat! a vuit vocea directorului teatrului, care era şi actor.

— Mai întâi, aduceţi-mi băiatul.

— Vorbeşti prostii, omule. Las-o jos!

— I-am spus că Pedro a murit săptămâna trecută, dar n-a vrut să mă creadă, am adăugat, pe jumătate sufocată din pricina strânsorii.

Domnul Kemble a ridicat din sprânceană, dar n-a spus nimic prin care să dea în vileag minciuna mea.

— Ţine-ţi gura! a mârâit individul la mine. Să nu-ţi treacă nici pentru o clipă prin cap că poţi să-l aiureşti[1] pe Kingston Hawkins, vrăjitoare mică. Băiatul îmi aparţine, după lege. Îl ţineţi aici împotriva voinţei mele.

Domnul Kemble a făcut un pas spre el.

— Băiatul despre care vorbeşti dumneata este... a fost ucenicul dirijorului de orchestră din teatrul meu, Signor Angelini.

— Angelini ăsta al dumneavoastră e un macaronar nebun. N-ar fi în stare să recunoască în viaţa lui o înţelegere adevărată. Omul care i l-a vândut pe Pedro n-avea niciun afurisit de drept să facă asta. Băiatul — mort sau viu! — e al

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

meu, vă spun! Şi nicidecum nu poate un actor sărit de pe fix să-mi spună că-i altfel!

Actor sărit de pe fix! Indignată, l-am lovit zdravăn în fluierul piciorului: îl insultase pe cel mai admirat actor din ţară! Dar, procedând astfel, n-am făcut decât să-mi câştig dreptul la o nouă smucitură.

— Ei bine, domnule, din nefericire pentru dumneata, a ripostat domnul Kemble, cu voce de gheaţă, te afli în incinta teatrului acestui „actor sărit de pe fix"...

Am auzit zgomot de paşi: domnul Bishop, irascibilul director de scenă, cu singurul său ochi sănătos aţintit asupra persecutorului meu, celălalt fiind ascuns de peticul său negru, a venit fuga, agitând un ciocan. În spatele lui, Tom cel Lung a ieşit din întuneric, plesnind ameninţător în palmă cu un lanţ.

— ...şi eşti înconjurat de trupa şi de echipa lui. Îţi propun să-ţi prezinţi pretenţiile la autorităţile corespunzătoare şi să încetezi cu maltratarea lui Cat. Te porţi cu ea de parc-ar fi o pisică maidaneză pe care ţi-ai pus în gând s-o îneci.

Individul care mă ţinea prizonieră a lăsat să-i scape un şuierat. Caliban[1], altfel cunoscut ca domnul Baddeley[2], a apărut la lumină tropăind, într-o ipostază înfricoşătoare, cu

[1] Personaj din *Furtuna* de Shakespeare, descris ca un monstru diform, fiu al vrăjitoarei Sycorax şi al unui demon, devenit sclav al magicianului Prospero. *(N. tr.)*

[2] Robert Baddeley (1733—1794), actor englez, membru al companiei Drury Lane din anul 1762, foarte apreciat mai ales în rolurile comice. *(N. tr.)*

mustăţile lui sălbatice şi veşmântul din pânză de sac împroşcat cu noroi. Mânuia un buştean cu evidenta intenţie de a-l abate asupra oricărui adversar care i-ar fi ieşit în cale. Alţi şase indivizi, îmbrăcaţi în marinari, au sosit în urma lui şi au format un semicerc în spatele domnului Kemble, suflecându-şi mânecile nerăbdători să înceapă încăierarea.

— Ai răgaz cât număr până la trei. Unu...

Kingston Hawkins şi-a rotit privirile în jurul lui, numărându-şi adversarii.

— Doi...

Şi-a lăsat privirea în jos, spre chipul meu murdar, întrebându-se dacă meritam eu atâta tărăboi.

— Trei!

M-am pomenit trântită la podea.

— O să mă întorc eu! a strigat, în timp ce sărea înapoi în stal. Cu forţa! Aţi face mai bine să mă aşteptaţi cu sclavul meu, sau cu coşciugul lui. Şi să înţelegeţi bine ceea ce vă spun: dacă e mort, până şi viermii care-i mănâncă trupul sunt tot proprietatea mea. N-aveţi cum să-l ascundeţi de mine.

Şi uşa de la stal s-a închis, trântită. Pe scenă s-a aşternut o tăcere deplină. Apoi, domnul Kemble mi-a întins mâna, ajutându-mă să mă ridic în picioare.

— Şi-acum, a rostit el cu nepăsare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deranjant, unde am rămas? A, da: Ariel al nostru şi-a luat zborul. N-ar fi mai bine să-l readuci din morţi, Cat?

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

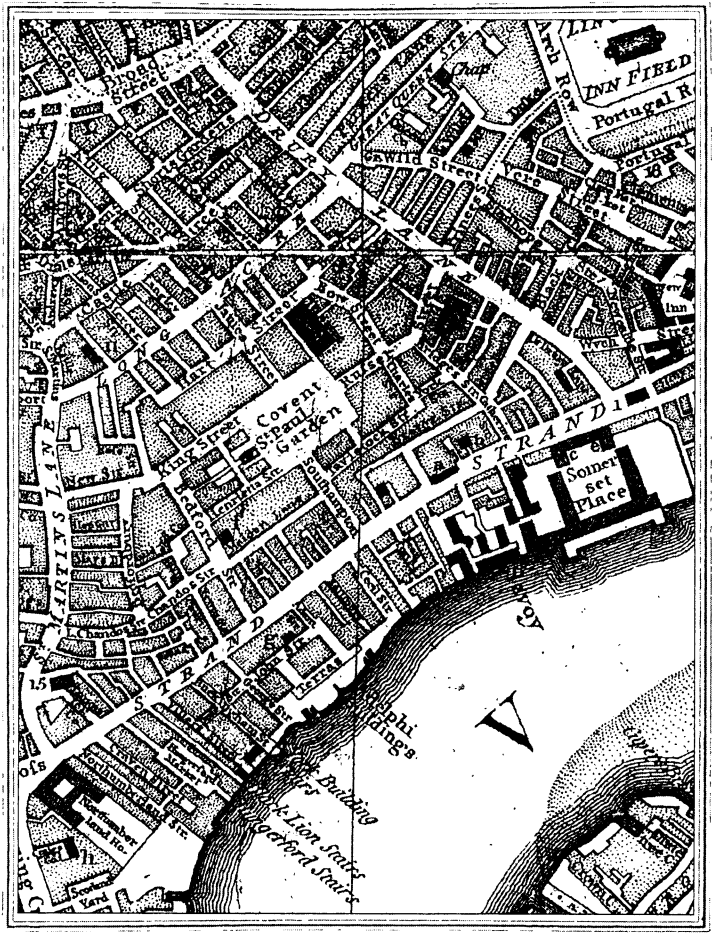

Actul I — În care Pedro descoperă că nu e lipsit de prieteni, iar Cat își face dușmani din belșug

ACTUL I

SCENA 1 — UN PREŢ DE PLĂTIT

L-am găsit pe Pedro ascuns într-una dintre încăperile pentru repetiţii de la subsol, ghemuit şi tremurând tot, pe un covor vechi care odinioară cunoscuse întrebuinţări mai bune: preş pentru morţi. (După cum poate aţi observat, dac-aţi fost vreodată la Drury Lane, în spectacole actorii nu mor niciodată fără să aibă dedesubt un covor care să împiedice deteriorarea costumelor; în cazul de faţă, acesta probabil că-l primise pe legendarul Garrick[1], cu mulţi ani în urmă.) În clipa în care m-a auzit apropiindu-mă, Pedro s-a ridicat în picioare. Ne-am privit reciproc în tăcere preţ de câteva clipe, cuvintele potrivite fiind greu de găsit.

El a vorbit primul.

— Eşti bine?

— Eu? Da, n-am nimic.

— Îmi pare atât de rău c-am luat-o la fugă!

[1] David Garrick (1717–1779), celebru actor, dramaturg, conducător de teatru şi producător englez, proprietar timp de 29 de ani al Teatrului Regal din Drury Lane, perioadă în care l-a transformat într-unul dintre cele mai importante din Europa. *(N. tr.)*

Era încă stăpânit de frică. S-a apucat să se plimbe de colo-colo, tot încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile. Nu-l văzusem niciodată într-o asemenea stare.

— Nu te scuza. Ai făcut ce trebuia.

— A plecat? m-a întrebat, oprindu-se în loc ca să mă privească. Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu! Mie, nu.

Mi-am ridicat pe furiş gulerul, astfel încât să-mi ascund gâtul.

— Îmi pare atât de rău că n-am rămas! Aşa ar fi trebuit.

Spre groaza mea, Pedro s-a aplecat spre perete şi a început să-şi izbească fruntea de el cu putere, o dată şi încă o dată, pedepsindu-se singur.

— Sunt un laş... un laş... un laş...

— Pedro, termină! M-am repezit spre el şi l-am prins strâns în braţe. Totul e bine. Domnul Kemble l-a azvârlit afară.

Îl simţeam pe Pedro cum tremură.

— Acest domn Hawkins crede că eşti mort... bine, poate că e numai pe jumătate convins, dar pentru moment e suficient şi-atât.

Revenindu-şi în fire, Pedro şi-a îndreptat spinarea, furios pe sine însuşi.

— Îmi pare rău. Trebuie că acum, după ce m-am comportat astfel, tu crezi despre mine că sunt ca o fată.

— Nu-i nimic rău în a fi fată, am replicat cu o indignare zeflemitoare, străduindu-mă să-l înveselesc.

— În orice caz, nu când e vorba despre o fată ca tine, s-a declarat el de acord, zâmbind fără să vrea.

M-am aşezat şi am mângâiat covorul de lângă mine.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi spui totul.

— De unde să încep? m-a întrebat, desfăcându-şi neajutorat braţele.

— Păi, în primul rând, credeam că eşti ucenicul lui Signor Angelini.

— Sunt, a confirmat Pedro. Bine, într-un fel, a adăugat, coborându-şi privirea spre unghiile lui.

— Ce vrei să spui cu „într-un fel"?

Simţeam că nu era întru totul sincer. Pedro a oftat.

— Bănuiesc că trebuie să plătesc acum preţul pentru asta. Ştii, fostul... fostul meu stăpân m-a trecut în proprietatea unui tip pe nume Jack Grimes, din Bristol... a fost un soi de împrumut. Grimes m-a târât după el prin teatrele de provincie şi pe la petrecerile particulare: „nobilul sălbatic şi vioara lui", aşa-mi spunea. Mă îmbrăca în cele mai ridicole costumaţii posibile.

Pedro s-a strâmbat de dezgust.

— Nu e prea mare schimbarea, am zis, făcând semn spre costumul de Ariel purtat de Pedro.

— Dacă tu ai impresia că ăsta e ridicol, atunci ar fi trebuit să vezi ce eram nevoit să port pe-atunci. Dar, dacă mă gândesc mai bine, sunt chiar încântat că n-ai văzut. Mi se face ruşine numai când mă gândesc la asta.

Băiatul a izbutit să schiţeze un zâmbet.

— Oricum, anul trecut, în timpul unui turneu de vară, Grimes a dat peste Signor Angelini. Maestrul a fost captivat de talentul meu. Grimes s-a gândit că putea pune mâna pe ceva bani în plus dacă aranja să fiu luat ucenic. Am ştiut atunci că era o înţelegere neobişnuită: Signor Angelini plătise bani ca să obţină angajarea mea, convins că şi-i va recupera din câştigurile mele. Eu n-am spus nimic: maestrul mi se părea mult mai bun decât Grimes, sau decât domnul... domnul Hawkins. Mi-am închipuit c-o să mă înveţe tot felul de lucruri, să mă transforme într-un artist adevărat, să nu mai fiu doar o paiaţă muzicală ciudată.

— Prin urmare, domnul Hawkins avea dreptate când afirma că prevederile contractului tău de ucenicie[1] nu fac două parale? l-am întrebat liniştită.

Mi-a răspuns printr-o ridicare din umeri.

— Nu ştiu, Cat. Aşa a zis?

Am încuviinţat.

Cuprins de deznădejde, Pedro a tăcut, privind lumina pâlpâitoare a felinarului. Se părea că niciunul dintre noi nu mai avea ce să spună.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Eu nu mă mai întorc la el, a izbucnit deodată Pedro. Nu mă mai întorc! Mă omor cu mâna mea, înainte ca el să mă mai atingă măcar cu un deget.

Şi-a subliniat cuvintele izbind cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Sigur că nu te mai întorci. Nu poate să te ia împotriva voinţei tale.

— Cum? El, un om bogat, iar eu, un sclav fugar... cine-o să mă apere?

— Cine-o să te apere? I-am prins mâna în palma mea. Păi, prietenii tăi, fireşte.

Mi-a strâns mâna, mulţumindu-mi în tăcere.

— Uite, ar fi de preferat să mergem şi să-i explicăm toate astea domnului Kemble, cât timp domnul Sheridan mai e plecat în oraş, i-am propus, ridicându-mă şi scuturându-mi fusta. Apoi, cred c-ar trebui să facem o vizită în piaţa Grosvenor. O să trimit vorbă că venim şi-o să pregătesc o escortă, astfel încât să fii în siguranţă în privinţa ticălosului ăla de Hawkins.

La auzul acestei propuneri, Pedro a tresărit.

— Tu crezi că Frank şi cu Lizzie ar putea să mă ajute?

— Sunt convinsă de asta. La mine, a fost nevoie de un conte ca să mă scape de spânzurătoare, când cu diamantul[1]; un lord şi o lady ar putea să-ţi fie şi ţie de folos.

[1] Vezi cel dintâi volum al aventurilor mele, *Diamantul din Drury Lane*, publicat la CORINT JUNIOR şi disponibil la toţi librarii buni şi în toate bibliotecile cu împrumut. *(N. a.)*

*

Ne rămăsese în continuare pe cap problema cum că Pedro ar fi murit.

Era o chestiune mult mai dificilă decât ţi-ai putea închipui la început, Cititorule. Numele lui era deja trecut în toate programele tipărite pentru seara premierei cu *Furtuna*. Domnul Kemble confirmase pe jumătate, faţă de Hawkins, nebunească mea afirmaţie, aceea că Pedro ar fi sucombat din pricina frigurilor. Ar fi fost pus într-o mare dificultate dacă s-ar fi dovedit că a minţit în faţa acelui om. Ce spusesem eu nu avea importanţă: nimeni nu mă lua *pe mine* în serios; în schimb, cuvântul domnului Kemble avea valoare la Londra. În timp ce eu şi Pedro urcam scara, mi-am dat seama că primul lucru pe care îl aveam de făcut era să punem la punct această problemă.

— Pedro, tu preferi să fii mort sau va trebui să renunţăm la povestea asta? l-am întrebat în şoaptă, în timp ce aşteptam în faţa biroului domnului Kemble.

Repetiţia în costume fusese amânată şi, între timp, toată lumea ajunsese să afle şi motivul. Două balerine doar pe jumătate îmbrăcate au cloncănit cu simpatie spre Pedro, în timp ce treceau pe lângă noi, pe coridor. Un maşinist, ducând cu el macheta unei corăbii cu pânze spre atelierul tâmplarului, l-a bătut prieteneşte pe spinare, fără vreo vorbă.

— Nu văd cum aş putea să pretind că sunt altcineva, a răspuns Pedro, sprijinindu-se descurajat de perete. Sunt prea cunoscut.

— Dar cu o mască, n-am putea...?

— Nu, m-a întrerupt el. Poate că va fi nevoie să mă fac nevăzut, dar aş prefera să rămân şi să lupt pentru drepturile mele. Acum mă simt mai bine decât adineauri. După cum spuneai, îi am de partea mea pe Frank şi pe Lizzie. Syd şi cu băieţii din banda lui o să mă ajute şi ei. Asta înseamnă ceva.

— Şi eu.

— Da. Şi tu, care eşti cel mai important aliat al meu.

Ne-am zâmbit unul celuilalt.

— Cat! Pedro! Mişcaţi-vă înăuntru imediat! a răcnit domnul Kemble din birou. Nu părea prea vesel. Şi cine-ar fi putut să i-o ia în nume de rău? Crezuse că va înregistra un succes de casă cu Pedro; acum, se părea că piesa pe care-o găzduia l-ar putea costa scump. Ne-am repezit în birou şi l-am găsit pe domnul Kemble stând împreună cu Signor Angelini.

— Ţţţ! Ţţţ! a exclamat dirijorul, fluturând o batistă de mătase spre ucenicul său. De ce nu spus mie, Pedro?

Băiatul şi-a lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău, maestre. Nu mi-am dat seama c-o să vină după mine.

— Asta mai rău de atât. El acum cere câştiguri de la tine pe tot anul. El caută asta la mine!

Signor Angelini i-a arătat o scrisoare care zăcea pe birou.

— Imediată restituire a proprietăţii, în viaţă sau decedată — asta înseamnă tu, Pedro! — şi complete despăgubiri! Îmi vine să decedez la tine eu personal! Tu ştii cât costă la mine asta?

Mi s-a părut un lucru extrem de incorect să dea vina pe Pedro pentru aşa ceva. Cu greu putea fi socotit el vinovat de faptul că avusese un succes răsunător. Şi nici nu mi se părea că poţi să compari câteva lire cu perspectiva ca Pedro să ajungă să-i fie predat lui Hawkins.

— Doar n-o să-i permiteţi să-l ia înapoi pe Pedro, nu, maestre? l-am întrerupt. Nu e corect. El nu vrea să se ducă.

— Taci, Cat, s-a răstit domnul Kemble. Fireşte că nu vrem să-l dăm pe Pedro pe mâinile acelui om. Sclavia este ceva rău... numai că, în Imperiul Britanic, este legală. Nu sunt convins că l-am putea împiedica pe acest Hawkins să-l ia pe Pedro, dacă-i aparţine, aşa cum pretinde.

Auzind una ca asta, nu puteam să tac.

— Dar nu e un câine, ca să fie trecut de la un stăpân la altul. E un băiat... un om, la fel ca dumneavoastră.

— Nu ai dreptate, Cat, a intervenit Pedro, posomorât. Pentru stăpânul meu, nu valorez mai mult decât un câine. Şi se pare că şi alţii gândesc la fel, a încheiat, aruncând o privire plină de amărăciune spre Angelini.

— Nu, nu, băiete, tu nu ai dreptate, a replicat italianul, pe un ton mult mai blând. Eu supărat pe tine, *si*, dar nu crede că tu aşa. Nu există sclavie în muzică. Tu ai un talent care te plasează printre cei mari. Pentru mine nu contează dacă tu negru, roşu, verde sau albastru: tu cânţi ca un zeu. Noi încercăm să împiedicăm monstrul acesta de Hawkins. Noi de partea ta.

Şi, ca să-şi sublinieze cuvintele, l-a bătut prieteneşte pe umăr. Pedro a vrut să se retragă, dar, observând sinceritatea din ochii italianului, s-a răzgândit şi a acceptat fără împotrivire gestul lui.

— Dar cum să facem...? asta-i problema, a murmurat domnul Kemble. A fost ca şi cum i-aş fi spus şi eu lui Hawkins că ai murit.

— N-aţi spus-o, domnule, m-am amestecat eu. Aţi afirmat doar că *a fost* ucenicul maestrului. Acum, ştiţi că nu este.

— O excelentă găselniţă, Cat. Tribunalele au pierdut un formidabil avocat pledant în persoana ta, prin faptul că te-ai născut femeie, dar ştim cu toţii ce impresie i-am permis eu lui Hawkins să-şi formeze. Prin urmare, întrebarea este: să recunoaştem că eşti viu în continuare, sau să pretindem mai departe că putrezeşti în mormânt? Te las pe tine să alegi, Pedro. Dar sunt nevoit să te avertizez: dacă vei hotărî să faci pe mortul, va trebui să ne părăseşti. Nu pot să întreţin înşelătoria dacă mai eşti aici... nici măcar domnul Sheridan

nu poate să te protejeze în Londra, cu toate legăturile sale pe plan politic. Cu toate acestea, am putea să fim în măsură să rezolvăm ceva, pe un teren mai îndepărtat. Eu am un frate[1] în Scoţia... dacă i-aş cere, sunt convins că te-ar lua la teatrul lui. Acolo ai putea să fii îndeajuns de departe, încât să scapi din ghearele lui Hawkins.

Pedro şi-a lăsat privirea în podea, cântărind posibilităţile.

Au trecut câteva clipe până ca el să ia o hotărâre.

— Vă mulţumesc, domnule, dar prefer să-mi încerc şansele aici. Nu pot să fug toată viaţa.

Domnul Kemble a lăsat să-i scape un suspin.

— Bun băiat, a rostit apoi, pe un ton aprobator. După câte se pare, aş zice că ai făcut alegerea potrivită. Ai întregul Drury Lane în spate. S-a ridicat în picioare, îndreptându-se spre măsuţa lui pentru machiaj. Ştii, cred că strategia cea mai bună din câte există ar fi să facem totul public. Şi-a luat de pe măsuţă creionul pentru machiaj şi a început să-şi înnegrească sprâncenele. Eşti un artist bine-cunoscut: mulţimea din Londra n-o să vrea ca una dintre vedetele ei preferate să fie luată pe sus şi obligată să-şi risipească talentul pe o plantaţie de zahăr din Jamaica. Este posibil ca domnul

[1] Stephen Kemble (1758–1822), unul dintre fraţii lui John Philip Kemble, la rândul său actor şi, pentru o perioadă, director de teatru în Edinburgh. *(N. tr.)*

Hawkins să-şi dea seama că poate primi mai mult faţă de cât a cerut, când a venit să-şi pretindă drepturile asupra ta... Gata, plecaţi acum.

— Aibă grijă, Pedro, a strigat în urma noastră Signor Angelini. Stai cu prieteni la tine. El poate gândeşte că înhaţă la tine, cu voie sau fără.

După repetiţie, eu şi Pedro ne-am retras în căminul meu din Cuibul Rândunicii: acea vastă magazie de costume care ocupa o latură din podul teatrului. Era întuneric aici, sus: costumele luceau, pe jumătate vizibile, prin întuneric, ca o armată fără capete, aşteptând comanda de a mărşălui în jos pe scară şi, de-acolo, pe scenă. Am aprins o lumânare. Pedro nu fusese distribuit în spectacolul din acea seară, aşa că era liber.

— Ce zi! am exclamat, aruncându-mă pe vechea canapea care-mi servea drept pat. Apoi, am scos un geamăt, observând că doamna Reid îmi lăsase un teanc de veşminte pentru cârpit, iar lângă ele, un bileţel în care se plângea de îndelungata mea absenţă de lângă ea. Resemnându-mă în faţa inevitabilului, am luat acul şi am început să lucrez. Pedro abia dacă părea să observe ce făceam; în schimb, stătea la fereastră şi asculta hărmălaia provocată de publicul care se adunase acolo, jos, aşteptând deschiderea uşilor. Privea fix în depărtare, peste acoperişurile fumegânde, către stele.

— Ele sunt la fel, a zis el, rupând în sfârşit tăcerea care se aşternuse între noi.

Am lăsat deoparte un ciorap cârpit îngrozitor de prost şi m-am ridicat să mă duc lângă el. Cerul nopţii rămăsese neatins de sclipirea luminilor revărsate din crâşmele în care se bea gin şi din tavernele de pe străzile de dedesubt. Aici, sus, în vârful uneia dintre cele mai înalte clădiri din oraş, Pedro şi cu mine ocupam un loc aflat la frontieră. Ajunge să priveşti în jos ca să vezi cum Drury Lane îşi împrăştie trucurile în faţa ta, cu toată acea strălucitoare interpretare artistică specifică unui magician de stradă. Londra este un oraş al falselor profeţii şi al iluziilor, în care străzile sunt pavate cu aur doar în nopţile umede, când felinarele sunt aprinse. Dacă priveşti în sus, toată această strălucire ţipătoare rămâne în urmă, fiindcă deasupra acoperişurilor este locul în care veritabila magie preţioasă a luminii stelare se desfăşoară în toată splendoarea ei.

— Ce e la fel? l-am întrebat cu blândeţe, lăsându-mă prinsă de aceeaşi vrajă ca şi el.

— Stelele. Ele au rămas cu mine, deşi tot restul s-a schimbat. Mi le amintesc cum străluceau deasupra satului meu. Tata obişnuia să-mi spună poveşti despre ele.

— Ce fel de poveşti?

— Nu-mi aduc aminte. Eram prea mic pe-atunci.

Pedro vorbea rareori despre familia lui. Pierduse atâtea: casa, familia... până şi amintirile.

— Îţi lipseşte, nu-i aşa? Familia ta, vreau să spun.

— Zi de zi. Zâmbetul mamei. Ciorovăielile cu surorile mele... ţi-ar fi plăcut de ele. Bunica mea... pe ea n-au luat-o... era prea bătrână, aşa ziceau. Tata: mândru şi puternic. Ţi-am spus vreodată că era rege pentru poporul nostru?

Am clătinat din cap în semn că nu.

— E nostim că băieţii din banda lui Syd îmi spun acum „Prinţul", nu?

„Da, dar e o glumă tristă...", m-am gândit eu.

— Îmi mai amintesc şi de stelele de deasupra mării. Când am ieşit din cala corbiei la bordul căreia ne înghesuiseră, îmi amintesc că m-am gândit la stele, că erau cea mai frumoasă privelişte pe care o văzusem vreodată... atât de departe, atât de libere...

— A fost chiar atât de rău pe corabie? m-am aventurat să-l întreb.

Pedro mai sugerase acest lucru până acum. Dar evenimentele din ziua aceea păreau să fi descuiat uşa dincolo de care stăteau ascunse toate acele amintiri.

— Nu pot să-ţi spun cât de rău a fost, Cat. Nu am cuvinte. S-a oprit pentru o clipă, apoi a continuat: Cunoşti fragmentul acela din *Furtuna* în care Prospero povesteşte că

Ariel ar fi fost închis de o vrăjitoare în trunchiul despicat al unui pin?

I-am răspuns înclinând din cap.

— De fiecare dată când aud cuvintele acelea mă gândesc la corabie. Aşa a fost: ca o vrajă oribilă. Trupuri azvârlite unele peste altele, fără vreo altă speranţă de scăpare decât în moarte sau în sclavie. Eram atât de înghesuiţi, încât nu puteam să facem nici cea mai mică mişcare. Aerul era apăsător. Luni de zile, am îndurat mai multă suferinţă decât mi-aş fi putut închipui vreodată că este posibil. Oamenii noştri mureau în lanţuri, după care erau azvârliţi peste bord, precum gunoaiele. Uneori, negustorii de sclavi nici măcar nu aşteptau ca ei să moară de-a binelea.

Şi-a rezemat fruntea de geam, zguduit de aceste amintiri. Mie mi s-a făcut rău.

— Pedro, îmi pare atât de rău... E o ruşine că se mai întâmplă aşa ceva! Credeam că suntem un popor creştin, cel puţin aşa se presupune că am fi. Cum e posibil ca oamenii să le facă una ca asta semenilor lor?

Pedro a cules de pe cufărul de sub fereastră o rochie de catifea, de un roşu intens, şi a mototolit-o cu furie.

— M-am întrebat şi eu asta de-atâtea ori, Cat! Şi nu am găsit un răspuns. Chiar credeam că toţi oamenii albi sunt la fel, până să te cunosc pe tine.

Mi-a aruncat o privire scurtă, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că mai eram acolo.

— Acum, tot ce poate să-mi treacă prin cap este că negustorii ăştia de sclavi fac parte dintr-un trib de o sălbăticie aparte. Ei nu ne consideră câtuşi de puţin fiinţe umane. E ca şi cum culoarea pielii i-ar orbi, făcându-i să nu mai vadă nimic altceva.

S-a întors din nou spre fereastră.

— Ştii ceva? m-a întrebat deodată. Sper ca toţi cei din familia mea să fi murit.

— Cum aşa?

— Mai bine morţi decât cu un stăpân care poate să te bată până când viaţa îţi mai atârnă doar de un fir de păr... să-ţi ceară ca fiecare clipă din viaţă să ţi-o petreci slujindu-l... să te ucidă, dacă-i vine cheful. Mai bine moartea decât aşa ceva.

— Cred că aşa e.

În adâncul sufletului, tremuram; profunzimea disperării lui Pedro mă îngrozea. Aş fi vrut să-l scot din această stare.

— Dar dacă familia ta a scăpat? Sau poate că ai tăi şi-au găsit un stăpân cumsecade, care i-a eliberat?

— Chiar crezi asta? m-a întrebat Pedro, cu voce pierită.

— Păi, nu poţi să ştii sigur, nu? am continuat, deşi aveam o bănuială că el mă putea considera nebună. Trebuie să-ţi imaginezi ceva, aşa că de ce n-ar fi ceva frumos?

— Ha!

— Eu aşa fac.

— Aşa faci *tu*?

— Da. În mintea mea, mama este o frumoasă lady, iar soţul ei, chipeş şi bogat.

În timp ce vorbeam, cuvintele păreau să-mi transforme povestea în realitate. Simţeam că subiectul mă încălzeşte.

— O doică ticăloasă m-a furat într-o criză de gelozie şi m-a părăsit pe treptele teatrului, dar părinţii mei n-au renunţat niciodată la speranţa de a mă regăsi.

Imaginile închipuiţilor mei părinţi, zâmbitori, mi-au plutit preţ de câteva clipe prin minte.

— Tu chiar crezi asta, nu?

— Uneori. Dar mai am şi alte poveşti.

— Nu cumva ai şi una în care mama ta este cerşetoare, iar tatăl, un oarecare?

— Pedro!

— Fiindcă ăsta-i adevărul, nu-i aşa, Cat? După cum şi toţi cei din familia mea sunt, probabil, fie morţi, fie în lanţuri. Iar cei care au murit sunt norocoşii.

— De ce spui asta? Ce rău ţi-au făcut ţie poveştile mele? l-am întrebat, incapabilă să-mi stăpânesc un hohot de plâns.

— Pentru că ei te fac să trăieşti mereu într-un vis, Cat. Locul ăsta... el te-a hrănit cu o mulţime de închipuiri, de finaluri fericite şi prosteşti. M-a înhăţat de braţ şi m-a tras

aproape de fereastră. Priveşte în jurul tău şi vezi ce e acolo, afară. Eu trăiesc în lumea adevărată şi nu pot să-mi permit să visez cu ochii deschişi. E foarte probabil să mă întorc în slujba unui om rău, violent. Aşa că poate reuşeşti să înţelegi de ce nu vreau să-ţi ascult ideile ridicole despre familia mea!

Mi-am smucit braţul din strânsoarea lui.

— Îmi pare rău, Pedro, am rostit, cu demnitate. Nu făceam decât să încerc să te-ajut. Te las, atunci, cu stelele tale.

Mi-am strâns lucrurile la care coseam şi am plecat cu ele în Camera Verde[1].

Când m-am întors după spectacol, regretam deja faptul că-l părăsisem pe Pedro atât de brusc. Mi-ar fi plăcut să am ocazia unei împăcări cu el, dar Cuibul Rândunicii era pustiu. Stelele îşi împrăştiau în continuare sclipirile reci pe cerul nopţii, dar nu mai era nimeni care să le privească.

Abia când am ridicat cuvertura de pe vechea canapea pe care dorm eu, am observat că Pedro îmi lăsase pe pernă o crenguţă de levănţică şi un bileţel.

„Iartă-mă, Cat. Vise plăcute", scrisese el.

---

[1] Încăpere a teatrului, aflată în culise, în care artiştii îşi aşteaptă intrarea în scenă, numită astfel datorită culorii pereţilor (vezi *Diamantul din Drury Lane*). *(N. tr.)*

Scena 2 — Aboliționiștii

Lady Elizabeth, fiica ducelui de Avon, le-a turnat oaspeților săi ceai dintr-un vas de argint.

— Zahăr nu pot să vă ofer, ne-a anunțat ea, în timp ce ne întindea ceștile de porțelan. Noi nu mai folosim așa ceva.

— Nu? am întrebat, surprinsă. Știam că lui Lizzie îi plac dulciurile. Oare dințarul te-a avertizat împotriva zahărului?

Mi-a răspuns scuturându-și grămada de bucle castanii strălucitoare. Nu înceta să mă uimească, nu înțelegeam cum de putea să arate întotdeauna perfect: pielea albă, minunată, ochii albaștri, sclipind de inteligență, rochiile îngrijite, de mătase. Nu eram în salonul ei de primire decât de două minute și deja devenisem conștientă de faptul că zulufii roșcați îmi scăpau din clemele lor, că rochia de muselină „pentru vizite" era mototolită de parcă m-aș fi jucat într-o căpiță de fân, iar unghiile — de-abia acum observam — erau izbitor de murdare. Syd Fletcher, conducătorul bandei Măcelarului și cel care ne asigura escorta pe ziua de azi, părea sugrumat de gulerul cămășii, în timp ce se căznea să-și așeze cei aproape doi metri musculoși pe un scaun firav, care părea

în primejdie să se prăbuşească dintr-o clipă în alta. Numai Pedro făcea cinste claselor inferioare, stând drept ca bradul, în imaculata lui uniformă albastru cu galben.

— Atunci, de ce fără zahăr? am insistat, făcându-i semn cu ochiul lui Syd, în timp ce acesta jongla cu ceşcuţa în mâna lui cât un jambon.

— Ca să-l sprijinim pe domnul Wilberforce[1], desigur, mi-a răspuns Lizzie, întinzându-i lui Frank un platou cu prăjiturele, ca el să ne împartă tuturor. Gustaţi din astea: maestrul bucătar experimentează varianta cu miere.

Eram nevoită să recunosc că habar n-aveam cine era domnul Wilberforce, sau de ce s-ar fi putut ridica el împotriva zahărului. Cu toate acestea, Pedro s-a servit cu o bucată mare de prăjitură cu fructe şi a muşcat din ea, sfidător.

— Sunt cât se poate de încântat să aud aşa ceva, a declarat el pe un ton aprobator.

— Îmi cer scuze, n-ar putea cineva să mă lumineze şi pe mine? am întrebat.

— Of, Cat, ştii atât de multe în unele privinţe, dar atât de puţine în altele, a replicat Frank, cu un licăr în privire.

[1] William Wilberforce (1759–1833), politician şi filantrop britanic, membru al Parlamentului între 1784–1812. Legea pentru abolirea comerţului cu sclavi, propusă de el, a fost respinsă de Parlamentul britanic în 1791. Abia în 1806 avea să fie adoptată, cu o majoritate covârşitoare (283 la 16), legea care interzicea comerţul cu sclavi pe teritoriile britanice. *(N. tr.)*

Crescuse destul de mult faţă de când îl văzusem ultima oară. Şcoala cu internat îl făcuse să se înalţe cu câţiva centimetri, dar nu-i răpise — îmi făcea plăcere s-o constat — rânjetul şiret. Domnul Wilberforce, m-a lămurit el, încearcă să promoveze în Parlament o lege prin care să se pună capăt comerţului cu sclavi.

— Asta-i bine, a intervenit Syd, cu gura plină de prăjitură. Nu-s de acord cu niciun fel de sclavie.

— Bine zis, Syd, l-a aprobat Frank. Atunci, te-ar putea interesa să afli că sprijinitorii domnului Wilberforce îşi arată ataşamentul refuzând să cumpere bunuri produse de proprietarii de sclavi din Indiile de Vest: zahăr, bumbac şi aşa mai departe.

Mi-am lăsat privirea în jos şi mi-am examinat veşmintele. Eram îmbrăcată din cap până-n picioare tocmai în acest material, dar numai din simplul motiv că nu aveam altceva de purtat. Luam de la teatru ce mi se dădea şi mă îndoiam că doamna Reid ar fi avut suficient timp să ia în considerare politica bumbacului. Observându-mi expresia de vinovăţie, Frank m-a mângâiat consolator pe mână.

— Nu cred că domnul Wilberforce s-ar aştepta ca tu să umbli goală de dragul cauzei, Cat.

— Frank! a exclamat Lizzie, şocată.

La rândul lui, Syd s-a înroşit şi i-a aruncat lui Frank o privire furioasă.

— De fapt, sunt convins că domnul W. n-ar fi absolut deloc de acord cu o astfel de idee, din moment ce e un om cu principii morale dintre cele mai stricte, a continuat Frank, neluându-le în seamă manifestările dezaprobatoare.

— Nu se cuvine să vorbeşti aşa cu Cat, Frank, l-a mustrat Lizzie. Şcoala te-a făcut să devii bădăran.

— Chiar aşa şi este, dar cel puţin nu m-a transformat într-o brută, ca pe cei mai mulţi dintre colegii mei. Jumătate dintre ei sunt fii de proprietari de plantaţii, înţelegi. Mi-ar trage o chelfăneală pe cinste[1] dac-ar afla că în casa noastră lumea refuză să cumpere mărfurile tăticilor lor.

Zicând acestea, s-a întors din nou spre mine.

— Îmi cer scuze dacă v-am ofensat delicatul auz, domnişoară Royal. Nu voiam decât să vă asigur că nu este nevoie să vă despuiaţi de toate aceste veşminte ofensatoare înainte de a ne trece pragul.

— Sunt extrem de liniştită auzindu-vă vorbele, lord Francis, am replicat în aceeaşi manieră, după care i-am taxat comportamentul pompos cu un pumn în coaste.

— Au! Ce-ai făcut, ai luat lecţii? s-a văitat Frank, arătând din cap spre Syd, campionul local la box, care, revenindu-i buna dispoziţie, a răspuns cu un chicotit. Bine, prieteni; acum, să trecem la afaceri. Ce anume v-a făcut să mă smulgeţi de la o încântătoare după-amiază de geometrie?

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Am fost nevoit să jur că e vorba cel puţin despre o grea pierdere familială, ca să pot fi eliberat din închisoarea pe care ei o numesc Şcoala Westminster. Strămătuşa Charlotte a trebuit să moară... din nou. Prin urmare, ar fi bine să merite efortul. Daţi-i bătaie, scuipaţi tot.

Syd şi-a pus farfuria alături. Şi el aştepta explicaţiile noastre.

Pedro a înghiţit în sec, luptându-se să-şi găsească vorbele potrivite. Şi-a întors privirea spre mine, cerându-mi ajutorul.

— Vechiul stăpân al lui Pedro, domnul Hawkins, a venit după el azi-dimineaţă, i-am anunţat eu.

Lizzie a scăpat din mână linguriţa de argint, făcând-o să zăngăne.

— Hawkins? a întrebat Syd. Părea nedumerit. Nu aşa ţi-e porecla? Îi bătrânu' tău, sau ceva de genu' ăsta?

Pedro a scuturat din cap cu febrilitate.

— Nu, i-am explicat eu. Hawkins i-a pus numele lui Pedro după cel al lui. Pedro îi era sclav. Omul acela ticălos l-a cumpărat în timp ce era pe culoarul mijlociu[1], către Indiile de Vest. Iar acum îl vrea înapoi.

— O, Pedro! a exclamat Lizzie aproape şoptit. La rândul lui, Frank s-a ridicat şi a început să se plimbe de colo-colo prin faţa căminului.

Syd s-a întors spre Pedro.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Uite ce e, Prinţule, acu' nu eşti lipsit de amici. Faci parte din bandă. Niciun venetic[1] n-o să se-atingă de tine. Nu-l las io!

Era ceva caracteristic pentru Syd să-şi închipuie că poate să se descurce cu restul lumii, ca şi cum ar fi vorba despre Covent Garden. Numai că eu nu eram atât de convinsă. Exista ceva la Hawkins care mă făcea să cred că era mai presus, ca putere, de băieţii din banda Măcelarului. Fireşte, nu într-o luptă cinstită. Syd putea să facă praf toate colţurile ringului de box, fără probleme, numai că Hawkins părea să fie un tip cu mijloace. Îl ameninţase pe domnul Kemble cu legea. Nici măcar Syd nu putea face nimic în această privinţă.

Frank s-a oprit din plimbare şi s-a răsucit pe călcâie, spre noi.

— Ei bine, aţi venit în locul potrivit. Sunt de acord cu Syd. Nici vorbă să-l lăsăm pe Hawkins să-şi facă de cap.

Lizzie şi-a ridicat privirea, cu un zâmbet şovăielnic pe chip.

— Sigur că Frank are dreptate. Avem prieteni printre aboliţionistii domnului Wilberforce. Ei vor şti ce trebuie făcut. Trebuie să lăsaţi totul în seama noastră.

Dintr-odată, s-a auzit o explozie de lătrături la uşa salonului şi un căţeluş alb a năvălit în încăpere. Cu iuţeala

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

unei mici ghiulele, cățelușul a sărit în brațele lui Frank și a început să-l lingă pe toată fața.

— Bobo? a strigat Lizzie, uluită. Dar asta înseamnă că...

— Mamă! Te-ai întors! a strigat Frank, azvârlind cățelul în poala lui Syd și alergând spre ușă, în timp ce o doamnă corpolentă, învești mântată într-un roz țipător, pătrundea în forță în încăpere.

— Unde sunt puișorii mei? Cât de dor mi-a fost de voi! a strigat ea, cu o voce răsunătoare. Frankie... ce frumos din partea ta să fii acasă, s-o întâmpini pe bătrâna ta mămică! Sper că scoți și-acum untul din ei la școală, nu? Cum se mai vinde apărătoarea pentru spate marca Avon?

— Ca pâinea caldă, mami, a răspuns Frank, sărutându-și mama pe amândoi obrajii roșii de-atâta fard.

— Apărătoarea pentru spate marca Avon? a repetat cu voce scăzută Pedro, în timp ce Syd se lupta cu un ghemotoc pufos și neastâmpărat. Eu am ridicat din umeri, deși perspicacitatea mi-ar fi permis să ghicesc cam de ce ar putea să fie apărat purtătorul. Profesorii de la Școala Westminster erau celebri pentru atașamentul pe care-l manifestau față de baston.

— Și Lizzie! Tot aici ești? Încă n-ai dat fuga după frumosul tău lord rebel? s-a interesat ducesa de Avon, în timp ce-și săruta fiica.

— Încă nu, mami.

— Care-i problema cu tine, fetiţo? La vârsta ta, m-aş fi descotorosit de lanţurile părinteşti şi-aş fi sărit la bordul celei dintâi corăbii cu destinaţia America, să-l văd.

— Poate că mă revolt împotriva lanţurilor părinteşti prin faptul că nu fac ceea ce-mi spui dumneata, mami, a replicat Lizzie, zâmbind.

— Corect, a aprobat-o ducesa, chicotind. Din fericire pentru noi toţi, Lizzie, ai moştenit înţelepciunea tatălui tău, nu pe-a mea. Nimeni n-a afirmat vreodată că Privighetoarea din Bristol ar avea un creier grozav. O voce minunată, da; asta e ceea ce l-a captivat pe tatăl vostru... ca şi o minunată...

— Mami, a întrerupt-o Lizzie, vorbind mai tare decât ea, nu cred că i-ai cunoscut pe prietenii noştri. Ţi-aduci aminte că ţi-am povestit despre ei? Dă-mi voie să ţi-i prezint pe domnişoara Royal, pe domnul Hawkins şi pe domnul Fletcher.

Abia acum ne-a observat ducesa, adunaţi în jurul măsuţei pentru ceai. Eu am făcut o reverenţă. Pedro şi Syd s-au înclinat.

— Pe cine? a întrebat ducesa, cu răceală în glas, potrivindu-şi pe nas o pereche de ochelari legată cu lanţ de aur.

— Pe Cat, Pedro şi Syd, a şoptit Frank. Ştii dumneata... de la Drury Lane.

— Păi, de ce n-aţi spus aşa de la-nceput, prostănacilor?

Slavă Domnului că nu vă pierdeţi vremea cu împăiaţii ăia de tipi respectabili pe care-i preferă tatăl vostru. Drury Lane! Măi, să fie... Am fost acolo în vremea în care se ocupa domnul Garrick de şandrama.

M-a gâdilat sub bărbie; nu mă puteam abţine să nu mă holbez la ea: fusese de-a noastră, cântăreaţă, dar acum era ducesă! „Ce părere ai de un astfel de final fericit?", îmi venea să-l întreb pe Pedro.

— O, da, am aflat totul despre voi trei, a continuat ducesa, măsurându-l din cap până-n picioare pe Syd, cu o privire admirativă. Învingătorul Nimicitorului din Camden[1], dacă nu mă-nşel, nu? Syd s-a înclinat pentru a doua oară, stânjenit de căţelul care lătra întruna — o pacoste zgomotoasă! Haide, haide, lasă ceremonia, l-a îndemnat ea, după care s-a aplecat spre mine. Pune-mă la curent cu toate bârfele, draga mea. Care e ultima cucerire a domnului Sheridan? Cam ce datorii mai are acum?

Am fost scutită să răspund la aceste întrebări graţie apariţiei unui gentleman înalt, cu părul alb, pieptănat pe frunte — în scenă a intrat ducele de Avon.

— Draga mea, am auzit că ai sosit, a zis el, sărutându-i cu afecţiune mâna soţiei sale.

[1] Referire la meciul de box câştigat de Syd, după cum s-a povestit în *Diamantul din Drury Lane. (N. tr.)*

— Era şi culmea să nu auzi, nu? Cu tot tărăboiul pe care l-am făcut în hol!

— Într-adevăr. Niciodată n-ai fost genul de persoană care să-şi facă o intrare modestă. Cum ai călătorit?

— Drumurile au fost îngrozitoare. Aproape că ne-am făcut praf trăsura într-o groapă din apropiere de Reading. Am pus pe fugă un cuplu de tâlhari la drumul mare, la Heath Row. Pistolul pe care mi l-ai dat produce nişte bubuituri minunate.

— Mă bucur tare mult că-ţi place, draga mea. Şi-acum, spune-mi, i-ai cunoscut pe oaspeţii noştri? a întrebat-o ducele, întorcându-se zâmbitor spre mine, Pedro şi Syd.

— A, da, boxerul, violonistul african şi fetiţa pe care ai vrut s-o spânzuri?

— Chiar ei, a replicat ducele, aruncându-mi o privire plină de compasiune.

— Da, tocmai mi-au fost prezentaţi. Dar ai întrerupt-o pe domnişoara Cat. Era pe cale să-mi servească cel mai delicios festin de bârfe.

— Mami, a oprit-o Lizzie, prinzând-o de braţ cu un gest care cerea reţinere. Mă tem că avem de discutat probleme cu mult mai serioase. Pedro are nevoie de ajutorul nostru.

— A! a exclamat ducesa, mai degrabă deprimată. În cazul acesta, eu o să mă duc în budoarul meu, să mă refac după această călătorie. Nu pot să-i fiu nimănui de vreun

ajutor atâta vreme cât încă mai car pe rochie jumătate din drumurile din sudul Angliei.

Trecând pe lângă mine, mi-a aruncat o privire plină de regret.

— Întrebaţi-mă ceva mai târziu, Înălţimea Voastră, şi-o să vă spun tot ce ştiu, i-am promis, cu voce scăzută, iar ducesa s-a luminat la faţă.

— Minunat! Ce fată de treabă eşti! Îmi dau seama c-o să ne înţelegem de minune.

Şi, cu eşarfele de mătase fluturându-i pe spate, a ieşit la repezeală din încăpere, cu ducele alături şi cu Bobo lătrând agitat în urma ei. Toată culoarea din salon părea să fi dispărut odată cu ea.

— Aceasta, dragi prieteni, este mama noastră, a anunţat Frank, zâmbind cu gura până la urechi văzându-ne năuceala de pe chipuri.

Joseph, lacheul meu preferat dintre toţi cei din piaţa Grosvenor, m-a căutat miercuri dimineaţa. M-a găsit golind oliţele de noapte în latrina din spatele teatrului.

— Domnişoară? m-a strigat el din mijlocul curţii înnoroite — stătea drept ca un stâlp, în impecabila lui livrea a casei de Avon şi purtând pe cap peruca albă ca zăpada.

Mi-am strecurat capul pe uşa crăpată.

— Bună, Joseph, ce mai faci?

El se dovedise prieten pe timpul nefericitei mele întemniţări pentru furt[1], la începutul acestui an, de-aceea îmi făcea întotdeauna plăcere să-l revăd.

— Mă bucur de o sănătate cum nu se poate mai bună, domnişoară Royal, a rostit el cu solemnitate, înclinându-se în faţa mea de parcă aş fi fost însăşi regina, nu o slugă[2] amărâtă care golea oliţele în canal. Dar dumneavoastră?

— Nu prea rău, am replicat, ştergându-mi mâinile pe şorţuleţ şi ieşind din latrină ca să-l întâmpin. Ai vreun mesaj pentru mine?

— O invitaţie.

— Da? Asta sună şi mai interesant.

— Presupun că da, domnişoară, dacă vă plac lucrurile de genul acesta, a zis el pufnind cu dispreţ. Nu e o seară de petrecere în societate.

— Atunci, ce este?

— Una dintre întrunirile organizate de lady Elizabeth... cu grupul serios.

— Cum adică?

— Pentru noi, cei de sub scară, mi-a explicat Joseph, întinzându-mi o carte de vizită, dumneavoastră, maestrul Pedro şi domnul Fletcher alcătuiţi grupul vesel; pe când

[1] Întâmplare povestită în prima carte a seriei, *Diamantul din Drury Lane. (N. tr.)*

[2] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

ceilalţi sunt grupul serios. Credeţi-mă, noi preferăm vizitele dumneavoastră. Mult mai puţină bătaie de cap.

Am întors cartea de vizită pe cealaltă parte şi am citit cuvintele caligrafiate elegant de Lizzie:

Următoarea întrunire a Societăţii pentru Abolirea Comerţului cu Sclavi se va desfăşura la noi acasă, deseară, după cină. Te rog, ai grijă să vină şi Pedro. L.

— Spune-i că vom fi acolo, i-am zis lui Joseph.

— Sigur, domnişoară. Apoi, s-a aplecat spre mine, întrebându-mă: Debutul tânărului maestru va fi vinerea aceasta?

— Da, aşa este.

— Bun. Am luat deja bilete, mi-a spus, bătându-se peste buzunarul de la piept. Am vorbit cu lordul Francis şi am primit o seară liberă. Spuneţi-i maestrului Pedro că eu şi cu Mary n-am rata spectacolul pentru nimic în lume.

— O să-i spun, i-am promis.

— Splendid. Joseph şi-a îndreptat spinarea şi şi-a reluat atitudinea de păun. Vă doresc o zi bună, domnişoară.

Eu şi Pedro am ajuns la timp în piaţa Grosvenor şi am fost poftiţi în bibliotecă. Fiind primii sosiţi, ne-am hotărât să ne distrăm cu scara glisantă folosită pentru rafturile de sus ale bibliotecilor ticsite de cărţi. Era unul dintre jocurile preferate

ale lui Frank şi, aşa cum ne spusese el însuşi mai demult, era singurul motiv pentru care intra în această încăpere.

— Cum crezi că arată abolişioniştii ăştia? m-a întrebat Pedro în timp ce-mi făcea vânt spre capătul celălalt al încăperii.

Bang! M-am oprit.

— Habar n-am. Joseph spunea că sunt „serioşi"... ce-o mai însemna şi asta.

Am împins scara înapoi.

— Nu sună chiar atât de rău, atâta vreme cât se gândesc cu seriozitate să mă ajute.

Pedro s-a propulsat cu scara prin încăpere. *Bang!*

— Ne întoarcem împreună? m-a provocat el.

— Da, de ce nu?

Ne-am urcat pe scară şi am împins amândoi cu putere într-un corp de bibliotecă pe care scria „Filosofie". Scara a ţâşnit ca o rachetă spre „Ştiinţele naturale" aflate în celălalt capăt al încăperii. Ţipam amândoi, în timp ce ne ţineam cât puteam de bine.

În acea clipă, s-a deschis uşa şi un grup de doamne, toate îmbrăcate în cenuşiu şi negru, a pătruns în încăpere.

— O, vai! a exclamat una dintre ele.

O a doua şi-a acoperit ochii cu palma, să nu mai vadă scena din faţa ei. Cea de-a treia a scos un ţipăt şi s-a retras pe hol.

Bang! Pedro a sărit de pe scară şi s-a înclinat în faţa lor. Eu m-am rostogolit pe podea.

— Doamnelor, sunt foarte încântat să vă cunosc, a zis el.

Eu am făcut o reverenţă, străduindu-mă să-mi înăbuş chicotelile. Păreau atât de şocate de faptul că ne găsiseră jucându-ne! Eram ispitită să le ofer o cursă cu scara glisantă.

— Bine! a zis cea mai înaltă dintre doamne, intrând în bibliotecă şi aşezându-se pe un scaun lângă foc. Presupun că dumneata eşti micul frate african despre care ne-a spus sora Elizabeth.

Cele două însoţitoare ale ei au urmat-o spăşite, aşezându-se de-o parte şi de cealaltă.

— Presupun că eu sunt, doamnă, a confirmat Pedro.

Atunci, doamna s-a întors să mă examineze pe mine.

— Şi dumneata, copilă, cine eşti?

Stilul ei învechit de a vorbi o definea ca aparţinând quakerilor. Doamna Reid îmi povestise despre ei: erau membrii unei grupări religioase ciudate, care-şi practicau religia cu discreţie. (Doamna Reid adăugase că, dac-ar fi fost după ea, şi-ar fi dorit să mă convertesc, fiindcă nu-i lăsam nicio clipă de linişte.)

— Catherine Royal, doamnă, m-am prezentat, redobândindu-mi calmul. De la Teatrul Regal, Drury Lane.

— A, orfana, a zis doamna, întorcându-se spre însoţitoarele ei şi clătinând din cap cu un aer solemn. Astfel se

explică. Ei bine, soră Catherine, frate Pedro, veniţi alături de noi, rogu-vă, ne-a invitat, arătându-ne cu mâna două taburete din apropierea ei. Eu sunt domnişoara Miller; ea e sora mea, domnişoara Prudence Miller. Cea de-a doua doamnă ne-a salutat cu o înclinare a capului. Iar ea este sora mea cea mai mică, domnişoara Fortitude[1] Miller. Cea de-a treia doamnă ne-a făcut un mic semn timid. Ne aflăm aici din partea frăţiei din Clapham[2]. Dar suntem cu toţii fraţi şi surori în faţa Domnului, nu este aşa?

— Eu... ăăă... da, aşa bănuiesc, am aprobat-o, aruncând o privire fugară spre Pedro, vrând să văd ce părere avea el despre toate acestea.

Uşa s-a deschis din nou, lăsând să intre un cârd de bărbaţi şi femei, majoritatea purtând veşminte în culori la fel de sumbre. Domnişoara Miller a început să facă prezentările, dar erau atâţia de fratele cutare şi atâtea de sora cutărică... încât n-am putut să ţin pasul. Lizzie ne-a venit în ajutor, apărând emoţionată în încăpere, într-o frumoasă rochie albastră, ca o pasăre tropicală printre rândunele.

— Îmi pare atât de rău că v-am lăsat să aşteptaţi! le-a spus ea răbdătorilor oaspeţi. Apoi, întorcându-se spre Pedro şi spre mine, a adăugat: Scuzaţi-mă, cina s-a prelungit, aşa

[1] Prenumele au semnificaţia de *chibzuinţă (Prudence)*, respectiv, *tărie de caracter (Fortitude)*, iar prenumele celei de-a treia surori, care va fi menţionat mai târziu, înseamnă *răbdare (Patience)*. *(N. tr.)*

[2] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

cum se întâmplă frecvent când e mama acasă. O să vină şi ea într-un minut. I-aţi cunoscut pe toţi ceilalţi?

Vizitatorii s-au aşezat în cerc, lăsându-ne, pe mine şi pe Pedro, izolaţi pe taburetele din mijloc. Lizzie şi-a luat un scaun şi s-a aşezat imediat în spatele nostru. Joseph şi cu un alt lacheu au intrat, aducând tăvi cu băuturi răcoritoare. Cel dintâi mi-a făcut un semn discret cu ochiul, în timp ce-mi oferea o ceşcuţă.

— Vă mulţumesc tuturor pentru faptul că aţi venit, a spus Lizzie, ridicându-se în picioare. Tata vă transmite scuzele lui: are de lucru la Cameră astă-seară. A spus să începem fără el.

Domnişoara Miller a tuşit scurt, cu importanţă, apoi a scos la iveală o foaie de hârtie.

— Atunci, cade în sarcina mea să citesc procesul-verbal de la ultima noastră întâlnire şi-apoi să-l supunem aprobării.

Ajunsese pe la jumătatea unei plictisitoare dări de seamă despre adunarea semnăturilor în favoarea unor petiţii, când uşa s-a deschis larg şi ducesa a intrat în încăpere parcă plutind, splendidă în rochia galbenă ca lămâia, şi împodobită cu diamante.

— Bună seara tuturor, a rostit ea cu o voce de tunet, înclinând din cap în direcţia bărbaţilor, care se ridicaseră la intrarea ei. Gata cu partea plicticoasă, da? Putem să-l ascultăm acum pe băiat?

S-a năpustit asupra mea şi mi-a depus un sărut parfumat pe obraz.

— Sunt deosebit de încântată să te revăd, draga mea. Nu uita să mai rămâi la sfârşit, ca să mă pui la curent cu bârfele din Drury Lane!

Auzind-o, domnişoara Fortitude Miller şi-a dres uşor glasul:

— Înălţimea Voastră, încă n-am terminat de citit procesul-verbal, a rostit pe un ton afectat domnişoara Miller cea mare.

— A, puteţi să treceţi peste asta. Suntem cu toţii gata să-l aprobăm, nu? Cei prezenţi şi-au murmurat, cu umilinţă, acordul. Splendid! Haideţi acum să ascultăm povestea băiatului.

Şi-a ocupat locul pe fotoliul care-i fusese rezervat şi şi-a îndreptat privirea spre Pedro, aşteptând.

Pedro a privit-o, înspăimântat, pe Lizzie.

— Povestea? Nu ştiam că trebuie să vorbesc. Credeam că oamenii aceştia mă vor ajuta.

Lizzie s-a înroşit.

— Aşa este, dar vor să audă mai întâi ce ai de spus.

Pedro şi-a întors privirea spre mine; în ea se citea o undă de disperare. Fiind o persoană extrem de retrasă, ştiam că detestă să vorbească despre trecutul lui, dar aici nu aveam ce să-i fac. Am ridicat uşor din umeri. Atunci, s-a ridicat, şi-a

încleştat mâinile una de cealaltă la spate şi a început să vorbească, privind în gol, undeva pe la jumătatea distanţei dintre el şi ceilalţi.

— Aveam vreo cinci ani când familia mea a fost vândută negustorilor de sclavi...

— O, bietul mieluşel! s-a văicărit domnişoara Prudence Miller, scoţând la iveală o batistă şi începând să-şi tamponeze ochii cu ea. Domnii de pe rândul din spate clătinau cu tristeţe din capete.

Pedro a părut tulburat de această întrerupere prematură. A tuşit uşor, apoi a continuat:

— Înainte de a fi aruncaţi la bordul unei corăbii, am fost despărţiţi. Nu mi-am mai revăzut niciodată mama şi surorile.

— O, diavolii! a strigat domnişoara Fortitude Miller.

Doamnele aflate de-o parte şi de cealaltă a ducesei şi-au murmurat aprobarea. Una dintre ele a început să ia notiţe.

O roşeaţă fierbinte mi-a cuprins obrajii. Era ceva cumplit. Ştiam că-i voiau binele lui Pedro, dar se comportau faţă de povestea vieţii lui de parcă ar fi fost vorba de cine ştie ce soi de roman sentimental. Chiar nu înţelegeau că băiatul din faţa lor trăise cu adevărat toate astea? Am aruncat o privire spre Lizzie. Ea m-a privit, la rândul ei, neajutorată.

Pedro s-a căznit să continue. Tocmai ajunsese la partea în care Kingston Hawkins îi descoperise talentul de

muzician, când uşa bibliotecii s-a deschis din nou. Au intrat doi domni. Pedro s-a oprit din povestit. Primul dintre ei era un bărbat înalt, cu pometii proeminenţi şi faţa slabă, cu ochii mici şi inteligenţi, cu nasul lung şi bărbia ieşită în afară. Se deplasa precum un păianjen mare, cu picioare şi braţe lungi. Cel de-al doilea constituia o veritabilă surpriză: un african vânjos, între două vârste, îmbrăcat sobru, dar elegant. Purta un inel de aur pe unul dintre degetele mâinii drepte. Ochii lui Pedro rămăseseră acum aţintiţi asupra oaspetelui african.

— Doamnelor, domnilor, a spus bărbatul uscăţiv, îmi cer scuze pentru întârziere.

— Domnule Sharp[1], domnule Equiano[2], fiţi bineveniţi, i-a salutat ducesa. Vă rog să vă aşezaţi. Tocmai ascultam povestea lui Pedro.

— Nu mă îndoiesc că este aceeaşi îngrozitoare poveste pe care mulţi dintre fraţii noştri africani sunt nevoiţi s-o spună, a replicat domnul Sharp. Cred că deja cunoaştem punctele esenţiale, Înălţimea Voastră.

Domnul Equiano şi-a luat un scaun, s-a aşezat lângă ducesă şi s-a întors spre Pedro.

---

[1] Granville Sharp (1735–1813), avocat, unul dintre cei mai importanţi militanţi pentru abolirea sclaviei în Marea Britanie. *(N. tr.)*

[2] Olaudah Equiano (1745–1797), cunoscut şi sub numele de Gustavus Vassa, s-a numărat printre cei mai importanţi luptători de origine africană pentru abolirea sclaviei, cunoscut explorator. *(N. tr.)*

— Haide, Pedro, vino să stai lângă mine, l-a îndemnat el cu o voce gravă, modulată. Cred că până în seara asta au fost numeroase ocaziile în care ţi-ai câştigat o cină cântând.

Pedro a zâmbit uşurat şi s-a repezit spre scaunul cel mai apropiat de noul său protector. Privindu-l pe domnul Equiano, m-am aplecat spre Lizzie.

— Cine e? am întrebat-o în şoaptă.

— Domnul Equiano? E cu adevărat cineva, nu? A fost sclav odinioară, dar a izbutit să-şi răscumpere libertatea. E unul dintre cei mai umblaţi oameni din câţi am cunoscut vreodată. Ar trebui să-l asculţi vorbind despre aisbergurile de la Cercul Arctic! Acum s-a stabilit la Londra, s-a căsătorit cu o lady englezoaică şi s-a devotat cauzei eliberării semenilor lui africani. Îl ajută pe domnul Sharp, adică cel care stă dincolo de şemineu. Domnul Sharp, avocat, e un om foarte curajos, care a mai salvat şi alţi sclavi până acum.

Domnul Sharp a tuşit scurt, cerând atenţie din partea participanţilor la întrunire.

— Ne aflăm aici ca să hotărâm ce putem să facem pentru Pedro, a început domnul Sharp. Cred că cei mai mulţi dintre noi cunoaştem legea care spune că nimeni nu poate fi luat de pe pământul britanic împotriva voinţei sale.

Domnul Equiano l-a bătut pe umăr pe Pedro, cu un gest liniştitor.

— Regret că trebuie s-o spun, a continuat domnul Sharp, cu toate acestea, este mai puţin limpede dacă instituţia sclaviei poate să existe aici sau nu.

— Nu există sclavie întru Hristos! a strigat unul dintre bărbaţii din spate.

— Fireşte, prietene, l-a aprobat domnul Sharp, asupra acestui fapt suntem de acord toţi cei prezenţi în această încăpere. Noi considerăm că însuşi aerul acestei insule se împotriveşte sclaviei: numai dacă pune un picior pe pământul britanic, sclavul devine un om liber; dar nu mă îndoiesc că domnul Hawkins va contesta acest lucru.

— Şi nu va spune decât ceea ce gândeşte multă lume, Granville, a adăugat domnul Equiano, cu amărăciunea experienţei.

Domnul Sharp a înclinat capul în semn de aprobare.

— Cu toate acestea, consider că ni s-a oferit o ocazie. Ameninţările lui Hawkins faţă de Pedro sunt exact ceea ce ne trebuie ca să-i arătăm publicului cât de crud şi de absurd este sistemul sclavagist. Noi trebuie să facem celebru cazul lui Pedro şi să abatem dispreţul asupra lui Hawkins, pentru tentativa lui de a-l lua pe băiat împotriva voinţei sale.

— Bravo, aşa e, frate! a strigat domnişoara Fortitude Miller, cu glas melodios.

— Ai la fel de multă dreptate ca întotdeauna, Granville, a intervenit domnul Equiano. Dar cum putem să-ţi aducem

la îndeplinire propunerea? Ar fi nevoie de zile întregi ca să tipărim manifeste şi să le facem să ajungă la persoanele potrivite. *The Times*, sau unul dintre celelalte ziare, ar putea să publice un articol, dacă le-ar cere domnul Wilberforce, dar nu avem prea mult timp la dispoziţie. Mă aştept din partea lui Hawkins să-şi fi pus în gând o acţiune rapidă şi în forţă.

În lipsă de inspiraţie, abolişioniştii au rămas privindu-se unii pe alţii. Ce prostie, când răspunsul era chiar sub ochii lor! Domnul Kemble îşi dăduse seama imediat. Nu mai puteam suporta acea tăcere tipică pentru quakeri.

— Ştiu eu! am strigat, de pe scundul meu taburet.

Treizeci de perechi de ochi s-au întors spre mine.

— Da, scumpo, ce ştii? m-a îmboldit domnul Equiano, cu un încântător zâmbet plin de strălucire.

— Debutul lui Pedro în rolul lui Ariel. Spectacolul e ca un dar: aproape fiecare dintre replicile pe care le are de rostit vorbeşte în favoarea cazului lui. Nu poţi să urmăreşti *Furtuna* şi să nu-ţi doreşti ca Ariel să fie liber: asta trebuie să-i aducă aproape pe toţi de partea lui Pedro.

M-am ridicat în picioare, simţindu-mă mai puţin dezavantajată atât timp cât stăteam pe podea.

— Tot ce trebuie este să se distribuie fluturaşi în care să se explice că este în pericol, spectatorii să-i primească la intrarea în sală, iar spectacolul va face restul. Până sâmbătă

dimineaţă, nu va mai exista bărbat sau femeie în tot oraşul care să nu cunoască povestea lui Pedro.

— Ce idee scandaloasă! s-a revoltat domnişoara Miller. Teatrul nu este un loc potrivit în care să se facă auzit cazul băiatului. Este plin de femei destrăbălate şi de bărbaţi beţi!

M-am înroşit de furie, iar ducesa şi-a dat frâu liber:

— Nu cumva, doamnă, insinuezi că toate femeile care apar pe scenă sunt imorale? a întrebat ea, pe un ton ameninţător.

Domnişoara Miller şi-a dat seama de ce greşeală făcuse. Se afla în casa cântăreţei cunoscute cândva drept Privighetoarea din Bristol, dar care acum era ducesa de Avon. Numai că domnişoara quaker era, în mod evident, o femeie cu principii puternice, şi nu putea fi lesne determinată să cedeze.

— Nu s-a intenţionat vreo remarcă ofensatoare la adresa persoanelor aflate de faţă, dar Înălţimea Voastră trebuie să admită că teatrul nu este considerat ca fiind întru totul mai presus de reproşurile celor mai mulţi dintre cetăţeni.

— Adică, a persoanelor stupide, plictisitoare şi cu minţi înguste ca dumneata! a replicat ducesa, cu vocea ca un tunet.

— Mamă! a implorat-o Lizzie.

— Eu cred că ideea domnişoarei Royal este minunată, a continuat ducesa. În ciuda faptului că este cât jumătate din dumneata ca înălţime şi are un sfert din vârsta dumitale, are

mai multă înţelepciune în degetul ei mic decât ai dumneata în întreaga fiinţă. Nu pe respectabilii parohi şi pe nevestele lor trebuie să le convingem noi, ci publicul de rând. Acesta nu citeşte manifeste erudite, ci se duce la teatru, aşa cum albul e alb, a încheiat ea, aruncându-i priviri mânioase domnişoarei Miller, de parcă ar fi considerat că ar fi un specimen nou creat pe care urma să-l doboare.

Ascunzându-şi un zâmbet, domnul Equiano şi-a dres vocea. Cu o înclinare regească a capului, ducesa l-a îndemnat să preia cuvântul.

— Cu toate că n-aş pune problema chiar în termenii utilizaţi de Înălţimea Voastră, sunt de acord cu faptul că domnişoara Royal are dreptate. Totuşi, trebuie să ne asigurăm că mulţimea primeşte informaţiile la modul dorit de noi. E mai mult decât probabil ca, din moment ce Hawkins ştie că Pedro va apărea pe scenă, aşa cum se va anunţa, îşi va trimite adepţii în public, astfel încât să-şi poată reclama aşa-numitele „drepturi de proprietate". Trebuie să avem şi noi oamenii noştri acolo.

— Ce? Noi să mergem la teatru? a exclamat cea mai mare dintre surorile Miller.

Celelalte două păreau la fel de copleşite de această idee.

— Toată lumea, a confirmat domnul Equiano, zâmbind uşor spre mine. Îmi plăcea foarte mult de el: era evident că avea un simţ al umorului tare afurisit. Sunt convins, a

continuat el, că principiul libertăţii individului este mult mai important decât orice scrupule privitoare la frivolitatea teatrului!

Cele trei domnişoare Miller au schimbat priviri între ele, apoi au făcut semne aprobatoare, scrâşnind din dinţi.

— Foarte bine, s-a declarat de acord cea mai mare dintre domnişoarele Miller. Vom face aceasta... de dragul cauzei şi al fratelui Pedro.

Ducesa a pufnit ironică, iar Lizzie s-a străduit să-i ascundă reacţia tuşind, ceea ce era convenabil şi pentru ea, căci se lupta cu tentaţia râsului.

— Atunci, rămâne stabilit, a declarat domnul Sharp, privindu-ne bucuros pe toţi. Equiano şi cu mine o să ne îngrijim de tipărirea fluturaşilor şi de cumpărarea biletelor.

Iar genunchii săi au trosnit, de parcă s-ar fi şi pregătit să treacă la acţiune.

— Ar fi mai bine să vă grăbiţi, m-am amestecat eu, fiindcă biletele sunt pe cale să se termine.

Mi-a făcut un semn de încuviinţare.

— S-a înţeles. O să trimit imediat pe cineva după ele. Apoi, rămâne să ne întâlnim la Drury Lane, cu o oră înainte de deschiderea uşilor.

Întrunirea a fost declarată închisă şi oaspeţii s-au ridicat să plece.

— Vai de mine! am auzit-o plângându-se pe domnişoara Prudence. Oare ce-o să spună frăţia când va afla despre toate acestea?

— Ce să spună? i-a răspuns în şoaptă domnişoara Miller cea mare. Păi, nimic, dacă nici tu nu vei spune nimic dinaintea ei. Aminteşte-ţi: tăcerea e de aur.

Cele două surori ale sale i-au aprobat cu solemnitate afirmaţia, înclinându-şi capetele, după care s-au grăbit tustrele spre uşă, ca să nu se vadă compromise şi mai mult, prin alte acţiuni frivole.

Scena 3 — Un club pentru gentlemeni

— Cat! Cat! Unde eşti, diavoliţă mică? Mereu se împiedică omul de tine când îi e lumea mai dragă, dar niciodată nu eşti pe-aproape când e nevoie de tine!

Domnul Salter, sufleorul şi responsabilul cu biletele, striga după mine prin culise. Eu eram sus, pe sufită[1], împreună cu Pedro, examinând echipamentul de zbor necesar pentru cea dintâi intrare a lui din seara aceea. Tot ce puteam noi să zărim era creştetul cu păr alb şi cârlionţat al domnului Salter. Chiar mă întrebam dacă n-ar fi mai bine să păstrez tăcerea şi să rămân ascunsă. Dar, cu toate că ispita de a rămâne într-un locşor confortabil era puternică, mai rămânea în discuţie şi mărunta problemă a păstrării locului meu în teatru. Doamna Reid stabilise cât se poate de clar dis-de-dimineaţă că îndeletnicirea pe care-o aveam — cârpitul costumelor — nu era punctul meu forte, aşa că rolul acesta trebuia înlocuit cu cel de curier cu diverse însărcinări.

— Aici, sus, domnule! am strigat după el.

[1] Partea de sus a unei scene de teatru, folosită pentru fixarea decorurilor, a reflectoarelor şi a altor elemente. *(N. tr.)*

Domnul Salter s-a întors să se holbeze la schelă şi a răcnit:

— Vino jos în cea mai mare viteză. Am o comandă importantă de bilete, care trebuie să fie livrate pentru spectacolul de deseară... un gentleman le aşteaptă la Brook's[1].

L-am privit pe partea cealaltă pe Pedro.

— Domnul Sharp, nu crezi?

El mi-a făcut un semn de încuviinţare.

— Trebuie să vin şi eu?

Ştiam că-şi dorea cu adevărat să-l vadă pe domnul Equiano, noul său erou. Nu puteam să-l învinovăţesc pentru asta. Dar, pe de altă parte, pe Pedro îl aştepta o seară mare: probabil că n-ar fi fost o idee prea bună ca el să dea fuga prin oraş pe post de mesager, mai ales dacă ne gândeam la ceaţa care se lăsase încă de cu seară. Umezeala i-ar fi putut dăuna dezastruos vocii. De asemenea, trebuia să luăm în considerare ce s-ar fi putut întâmpla în eventualitatea în care ne-am fi întâlnit pe străzi cu vreunul dintre oamenii lui Hawkins; nu mai era timp să-l rugăm pe Syd să ne escorteze.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să rămâi aici, pentru eventualitatea în care ar fi nevoie de tine, Pedro? Dacă e vorba despre ei, o să-i rog să vină în Camera Verde înainte de începerea spectacolului.

— Cat! Dacă nu cobori în clipa asta, te jupoi de viu! a răcnit domnul Salter.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Vin!

M-am agăţat de cea mai apropiată funie şi m-am lăsat să alunec pe ea, spre marea groază a domnului Salter.

— Puteai să foloseşti scara, caţă[1] mică, m-a întâmpinat el, întinzându-mi un teanc gros de bilete. Şi-acum, şterge-o spre Brook's, clubul pentru gentlemeni din St. James. Îl ştii? Am făcut un semn de încuviinţare. Ajunge să întrebi la poartă. Este aşteptat un mesager de la Drury Lane. Ai grijă să primeşti o chitanţă.

Afară, lumina zilei nu părea să-şi facă apariţia, cu toate că era aproape de amiază. Ceaţa, amestecată cu fumul emanat de miile de coşuri ale vetrelor în care se ardeau cărbuni, părea o vrajă care făcea ca lucrurile să fie invizibile. Trăsurile de piaţă hurducăiau pe Drury Lane, orbecăind, căci nu se vedeau decât luminile himerice ale felinarelor trăsurilor din faţa lor. Era o nenorocire pentru cei care s-ar fi aventurat să traverseze fără să-şi ia cuvenitele măsuri de precauţie! Pe o astfel de vreme, era foarte probabil ca birjarii[2] să treacă pur şi simplu peste tine, fără să-şi facă prea multe griji în legătură cu bufnitura făcută de roţile lor. Am rămas pe trotuar, croindu-mi drum prin mulţime. La colţul cu Long Acre[3], un cârd de

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[2] *Idem.*

[3] Stradă aflată la nord de Covent Garden, renumită în secolul al XVIII-lea pentru meşterii care construiau trăsuri şi căruţe şi, în vremurile moderne, pentru comercianţii de automobile. *(N. tr.)*

ţopârlani naivi, de la ţară, se strânsese ciorchine în jurul unui cartofor[1] care le flutura pe sub nas un pachet de cărţi.

— Luaţi o carte domnilor... oricare carte, l-am auzit intonând în timp ce treceam. Şi pun pariu cu dumneavoastră pe un şiling că voi putea să vă spun ce carte este.

— Sigur că poţi, Joe, i-am strigat, după care i-am şoptit la ureche: e aia pe care ai ascuns-o în mânecă.

Joe Murray, zis Birlic[2], mi-a zâmbit larg şi m-a prins de braţ. Era unul dintre membrii cel mai puţin respectabili ai bandei lui Syd. Dinţii de aur îi străluceau în lumina venită din vitrina prăvăliei aflate în spatele lui.

— Cum eşti, Cat? Ce face Prinţu'?

— O ducem bine, Joe. Vii şi tu deseară?

— Sigur. Cum am aflat de asta, mi-am şi luat bilet.

Şi-a întors privirea spre publicul lui: atenţia acestuia începuse să se risipească.

— Bine, mica do'n'şoară de colea o să fie prima la ghicit. Ia o carte, do'n'şoară.

Am tras o carte din pachetul aflat în mâna lui, încercând să văd dacă pot să-mi dau seama de clipa în care face schimbarea, numai că el era prea iute. A făcut o pauză pentru accentuarea efectului dramatic, apăsându-şi palma pe frunte într-un efort serios de concentrare.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[2] Denumire populară pentru cea mai valoroasă carte dintr-un joc; prin extensie, folosită pentru desemnarea persoanelor cu o dexteritate neobişnuită la jocurile de cărţi. *(N. tr.)*

— Cred că e asul de pică.

Am întors cartea cu faţa în sus. Era patru de caro. Ţopârlanii au început să hohotească.

— Tre' să-i dai un şiling, a strigat unul dintre ei.

— Ceea ce o să şi fac. Joe mi-a întins un şiling. Cheltuieşte-l cu chibzuinţă, micuţă do'n'şoară. Ce-ai zice de ceva panglicuţe de satin?

Şi-a desfăcut haina, scoţând la iveală un curcubeu de panglici atârnate acolo.

— Nu acum, Joe, am treabă. Ne vedem mai târziu.

Joe s-a întors spre spectatorii lui, fără să fie descurajat de eşecul înregistrat cu mine. Îmi dădeam seama cu exactitate de ce procedase astfel: dacă spectatorii rămâneau cu impresia că au o şansă bună de a câştiga, aveau să arunce în voie cu şilingii. Pierderea lui în faţa mea reprezenta o bună investiţie.

Am cotit spre sud, păstrând o distanţă cât mai mare faţă de bucata cunoscută sub numele de Cuibul Hoţilor[1]. De când ne văzuserăm ultima dată, vechiul meu duşman, Billy Shepherd, îşi sporise dominaţia asupra străzilor din St. Giles[2]. Umblau zvonuri susţinând că el era acum cel mai important om din cartier, mulţumită câtorva beregate tăiate şi unor

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[2] Zonă a Londrei care a constituit multă vreme principala intrare dinspre nord a oraşului, devenită în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea o gazdă a imigranţilor, a tâlharilor şi a săracilor, focar de epidemii. Denumirea de Rookery (Cuibul Hoţilor) este autentică. *(N. tr.)*

incendii premeditate de care avuseseră parte potrivnicii lui. Era clar că n-aş fi fost deloc binevenită în cazul în care m-aş fi rătăcit pe teritoriul lui. Încă mai exista recompensa pentru capul meu, ca urmare a ultimei noastre confruntări, în celulele pentru detenţie ale Curţii Magistraţilor din strada Bow[1].

În prezent, străzile strâmbe din Covent Garden lăsaseră loc drumurilor mai largi pentru trăsuri din Piccadilly. Trecătorii erau acum vizibil mai eleganţi. Am numărat şase ceasornice aurite de buzunar pe o distanţă de o sută de metri, dar şi cel puţin trei hoţi de buzunare: un semn sigur care atesta bogăţia. Prăvăliile erau, la rândul lor, cu mult mai sclipitoare. James Lock&Co. etala o expoziţie de pălării ca un aviariu de păsări exotice. Gray's, magazinul bijutierului, ispitea muşteriii cu şiraguri de perle şi tăviţe cu inele de aur, ca o peşteră a piraţilor.

În sfârşit, am ajuns la Brook's, am urcat treptele şi am sunat clopoţelul.

— Da? m-a interpelat pompos un lacheu.

— Sunt mesagerul de la Drury Lane, l-am anunţat, cu răsuflarea tăiată.

---

[1] Arteră principală de circulaţie din Londra, situată în cartierul Covent Garden. La numărul 4, s-a înfiinţat, în anul 1739, un tribunal care avea să funcţioneze până în 2006, primind numele de Curtea Magistraţilor din strada Bow. În anii '40 ai secolului al XVIII-lea, a fost înfiinţată acolo prima forţă poliţienească din Londra, numită Bow Street Runners. *(N. tr.)*

— Au trimis o fată... la Brook's?

Neîncrederea îi era întipărită pe chip.

— După cum vezi.

L-am înjurat în gând pe domnul Salter, care fără îndoială considerase amuzant să mă trimită pe mine aici, ştiind foarte bine că exista riscul să mi se refuze accesul.

— Nu permitem accesul persoanelor de sex feminin.

— Ştiu. Nici nu-mi doresc să pun piciorul dincolo de pragul vostru păduchios. Nu vreau decât să transmit un mesaj. Poţi să-l duci tu din partea mea, dacă vrei neapărat.

Lacheul s-a încruntat.

— Nu pot să fac asta, domnişoară. Persoana de-aici a insistat în mod special să primească personal mesajul. Există şi o chitanţă care va trebui trimisă în schimb.

Uitasem de partea asta a misiunii. Domnul Salter pomenise despre aşa ceva.

— În cazul ăsta, ai face mai bine să mă laşi să mă strecor înăuntru, am zis, amuzându-mă de expresia îngrozită de pe faţa lui. O să încerc să nu bat la ochi, ca fiind o persoană de sex feminin. O să reduc leşinurile la minimum necesar şi promit să recurg numai la o singură criză de abureală[1].

Lacheul şi-a răsfrânt buzele, dispreţuitor.

— Dumneata... şi abureala! Ha! Puştoaice ca dumneata nu-şi pot permite luxul ăsta.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Era cât se poate de adevărat, dar chiar trebuia să insiste asupra unui astfel de aspect?

— Atunci, vino, urmează-mă şi păstrează tăcerea. O să te duc sus pe scara din spate.

Verificând la repezeală dacă nu cumva ne urmărea cineva, lacheul m-a condus prin holul cu lespezi negre şi albe, pe o uşă batantă, apoi în salonul servitorilor. Neluând în seamă privirile şocate ale lacheilor aflaţi în afara serviciului, m-a dus pe scară, la cel de-al doilea etaj.

— E în salonul de biliard, mi-a explicat lacheul, în timp ce înaintam repede pe culoarul pe care era aşternut un covor, către o uşă aflată la capătul acestuia.

— Mesagerul de la Drury Lane, domnule, a anunţat el, poftindu-mă înăuntru.

Primul lucru pe care l-am observat intrând în încăpere a fost întinsa suprafaţă de postav verde pe care zăceau, împrăştiate, bile lucioase. Apoi l-am remarcat pe domnul Kingston Hawkins aplecându-se deasupra mesei în celălalt capăt al acesteia şi ţinând în mână un tac lung. A ţintit şi a lovit cu putere o bilă albă. Aceasta s-a ciocnit de una neagră, pe care a expediat-o ca din puşcă în gaura aflată chiar în faţa mea.

— Măi, măi, a rostit Hawkins, ridicându-se să culeagă o bucată de cretă de pe marginea mesei şi frecând cu ea capătul tacului. Ăsta sigur trebuie să fie un supliment neaşteptat.

Asta, domnilor, este micuţa mincinoasă despre care v-am pomenit. Poţi să ne laşi, Michael. O să te chem când ne vom termina treburile.

— Foarte bine, domnule, a răspuns lacheul, înclinându-se.

Uşa s-a închis cu zgomot în urma lui. Din ceaţa întunecoasă a fumului ţigărilor de foi şi-au făcut apariţia patru sau cinci alţi domni. Un al doilea jucător de biliard s-a apropiat de masă, cu tacul în mână.

— Bună lovitură, Hawkins, a declarat el. Observ că nu ţi-ai pierdut îndemânarea cât ai fost plecat.

— Aşa e, nu mi-am pierdut-o.

Numai că păreau să discute şi despre altceva, nu doar despre biliard. Am rămas pe loc, cu bărbia în piept, întrebându-mă ce avea să se întâmple mai departe.

— Mi-ai adus biletele? m-a întrebat Hawkins, ocolind masa şi apropiindu-se de mine.

— Da, domnule. I-am întins teancul de bilete şi l-am văzut supărându-se în clipa în care a observat că-mi tremură mâna.

— Bun.

Avea privirea fixată asupra mea. S-a întins să ia biletele dar apoi, în ultima clipă, a schimbat direcţia şi m-a înhăţat de mână. Îi simţeam palma puternică şi fierbinte. M-a tras spre el, biletele fluturând între noi ca un evantai.

— Uimitor, nu, domnilor? Ea pretinde că băiatul meu ar fi murit, ca să mă împiedice să-l iau înapoi. Asta s-ar numi hoţie, dacă stai să te gândeşti. Fata e cam tânără ca să fie o ticăloasă.

Eu... ticăloasă! Ei bine, era un compliment, dacă ţinem seama de faptul că venea din partea lui. L-am privit în ochii albaştri şi fioroşi, rămânând uimită în clipa în care mi-am dat seama de faptul că el credea cu adevărat în ceea ce spunea.

Un alt bărbat a ieşit la lumină, venind dinspre dreapta mea. Purta veşminte bisericeşti şi o perucă albă, pătrată, deasupra unei feţe cu un nas mare şi umflat. Scoţându-şi din buzunar un monoclu, şi-a zgâit spre mine ochii miopi.

— Interesant, Hawkins, foarte interesant. Lepădăturile de felul ei sunt cele care distrug însăşi seva imperiului nostru... atacând dreptul de proprietate aşa cum atacă un cancer trupul odinioară sănătos, subminându-ne organismul. Dacă le laşi să pună la cale revolte, te alegi cu nebunii de soiul celor pe care le vedem în Franţa: regi umiliţi, măcelari şi brutari înălţaţi în locul lor[1].

[1] Aluzie la Revoluţia Franceză (1789). Se face trimitere la Louis Legendre, măcelar parizian, unul dintre principalii autori ai cuceririi Bastiliei şi ai detronării regelui, precum şi la Servais Beadouin Boulanger, la început ucenic de bijutier, apoi unul dintre comandanţii armatei revoluţionare; în cazul lui, confuzia comisă de personaj provine din faptul că *boulanger* înseamnă, în franceză, *brutar. (N. tr.)*

— Aoleu, doctore Juniper! a exclamat bărbatul care ţinea tacul. O faci să pară extrem de primejdioasă. Dar tot ceea ce văd eu este o mucoasă jumulită care se întreabă când o să-şi primească bacşişul pentru livrarea mesajului. Nu poţi să faci din ea minunăţia mileniului!

— A, uite unde greşeşti, Ferdinand, greşeşti profund, a replicat doctorul.

— Da, l-a aprobat domnul Hawkins, cu un zâmbet triumfător, haideţi să aruncăm o privire mai de-aproape asupra acestei creaturi.

Şi, zicând acestea, mi-a dat drumul mâinii şi m-a înhăţat de mijloc. Până să-mi dau seama, m-am pomenit cocoţată pe masa de biliard, chiar sub candelabru.

— Atenţie la postav! a protestat Ferdinand, deloc neliniştit în privinţa mea, privind în schimb cu îngrijorare spre ghetele mele pline de noroi.

— Dă-mi drumul! am strigat, adăugând în silă: Te rog!

— Nu, nu, nici vorbă, până nu terminăm, domnişorică, a replicat vesel Hawkins. Vedeţi, domnilor, eu sunt expert în evaluarea specimenelor umane. Este capitalul meu de bază[1]: asta fac tot timpul prin pieţele de sclavi. Am ştiut că băiatul meu, Pedro, este talentat, după unghiul făcut de bărbia lui. Acum, fata aceasta...

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— A! Observ, l-a întrerupt doctorul Juniper. Părul roşu şi ochii verzi ai unei femei de origine irlandeză... o rasă inferioară, după cum sunt convins că sunteţi cu toţii de acord, cu o singură treaptă mai presus decât sălbaticii africani sau asiatici. Şi priviţi-i statura subţire, nedezvoltată. A luat tacul de biliard din mâinile domnului Hawkins şi a început să arate spre mine, de parcă s-ar fi aflat într-o sală pentru conferinţe. Evident, nu e un organism puternic. Nu am nicio îndoială că o aşteaptă o moarte prematură.

— Şi vedeţi ce formă are craniul? a continuat domnul Hawkins. Am văzut ceva asemănător la mulţi dintre sclavii mei: toţi aceia nu erau decât nişte mincinoşi, fără pic de respect faţă de autorităţi. Se vede după distanţa dintre ochi: oricând pot să-mi dau seama. Întotdeauna am grijă să fie însărcinaţi cu munci extrem de grele, astfel încât să-i ţin în frâu.

— Foarte înţelept, l-a aprobat doctorul.

— Îi compătimesc pe sclavii tăi, rahat[1] împuţit de câine, i-am şuierat lui Hawkins, incapabilă să mai înghit umilinţa la care mă supunea. Dă-mi drumul!

Hawkins a clătinat din cap şi m-a îmbrâncit la loc.

— Şi pe urmă, desigur, avem vocabularul mărginit şi înclinaţia spre obscenităţi: un alt semn distinct al unei minţi înceţoşate. Dar dovada supremă o constituie dantura. Mi-a răsucit braţul, trăgându-mă spre el. Putem să punem la

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

muncă obţinând bune rezultate până şi cele mai înrăite specimene, în cazul în care au dantura bună.

Domnii au izbucnit în râs şi s-au strâns ciorchine în jurul mesei, să mă privească mai îndeaproape. Unul mi-a suflat un nor de fum din pipă drept în faţă. Hawkins mi-a îndesat degetul mare şi arătătorul în gură, ca un negustor de cai care examinează un mânz la târg. Am încercat să mă trag înapoi, însă cu cealaltă mână mă ţinea strâns de ceafă.

— Hmmm... Nu e rău... aş cumpăra-o dac-ar fi pusă în vânzare la un preţ de chilipir.

Asta a fost ultima picătură. I-am muşcat cu putere degetul mare.

— Vrăjitoare mică! a răcnit Hawkins, trăgându-şi mâna.

— Poţi să-ţi iei biletele şi să ţi le bagi undeva, i-am strigat, furia cuprinzându-mă din cap până-n picioare, în timp ce împrăştiam biletele prin aer ca pe o ploaie de confetti. Iar chitanţa poţi să ţi-o vâri acolo unde nu bate soarele!

Am rupt-o la fugă peste masa de biliard, izbind cu picioarele bilele şi făcându-le să zboare în toate direcţiile, sărind jos de cealaltă parte a ei. Acolo se afla o uşă: speram să fie calea mea salvatoare. Am deschis-o cu un brânci şi m-am pomenit într-o bibliotecă spaţioasă, plină de bărbaţi aşezaţi în fotolii de piele. Uşa a bubuit trântindu-se de perete. Murmurul discuţiilor a încetat, lăsând loc unei tăceri îngrozite. Mă priveau cu toţii de parcă aş fi fost ceva de-a dreptul

dezgustător, târât înăuntru de o pisică. În aceeaşi clipă, am simţit că-i urăsc pe toţi şi tot ce reprezentau ei.

— Şi pe voi să vă ia dracu'! am strigat, în timp ce traversam, iute ca fulgerul, podeaua lustruită. În timp ce galopam prin încăpere, răsturnând în trecerea mea măsuţele, cu tot cu carafele de pe ele, ghetele mele greoaie produceau un zgomot cu reverberaţii. Ajungând în celălalt capăt al încăperii, m-am izbit de un chelner care ducea o tavă cu băuturi. Paharele cu vin au început să explodeze peste tot în jurul meu, pe podea. Fără să-mi pese, m-am repezit cu toată viteza pe scară, aplecându-mă pe sub braţele întinse să mă oprească, apoi năvălind afară, pe uşa principală.

— Acesta — l-am auzit pe unul dintre scorţoşii membri ai clubului, în timp ce ţâşneam în stradă — este exact motivul pentru care nu admitem femei în club.

Mai era o oră până la ridicarea cortinei. Principalii sprijinitori ai lui Pedro erau adunaţi în Camera Verde, punând la cale cum să-şi repartizeze forţele pentru seara aceasta.

— Şi-atunci, ce-ai făcut, Cat? m-a întrebat Syd, frecându-şi ceafa de uimire.

— Şi-atunci, l-am muşcat.

Pedro s-a apucat să chiuie şi să aplaude, iar Joe Birlic, să-şi rânjească fasolea[1]. Domnul Equiano a scos un chicotit gutural. Domnul Kemble m-a bătut amical pe umăr,

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

străduindu-se să nu pară din cale-afară de încântat. Lizzie era singura care părea îngrijorată.

— Sper că i-ai tras o muşcătură ca lumea, a zis Frank, aplecându-se peste umărul surorii sale.

— Până la sânge, i-am răspuns cu satisfacţie. Are un gust oribil.

— Asta o să-l înveţe minte, a comentat ducesa pe un ton aprobator. Apoi, s-a lăsat pe spate în fotoliul ei, trăgând cu plăcere aer în piept. Înconjurată de actorii în costume de scenă, era evident că se simţea acasă.

— Şi, pe urmă, ce s-a întâmplat? s-a interesat Lizzie. Pietrele preţioase de pe boneta ei sclipeau în contrast cu părul negru, iar eu deja observasem numeroase priviri admirative îndreptate în direcţia ei dinspre echipa de scenă. Se întâmpla rareori să vezi giuvaeruri veritabile în culise. Aici, nu erau decât ştrasuri şi sticlă vopsită, care nu înşelau pe nimeni la o examinare mai atentă; oricum, Lizzie este o frumuseţe cât se poate de veritabilă.

— Am rupt-o la fugă, spunându-le să-şi...

În clipa aceea, mi-am amintit cu cine vorbeam.

— Mă rog, le-am spus ce pot să facă, din partea mea, cu biletele. A, şi e posibil să mai fi zis ceva asemănător la adresa membrilor clubului aflaţi în bibliotecă.

Veselia mea de moment a început să se scurgă, pe măsură ce punea stăpânire pe mine gândul că probabil

aveam să mai aud câte ceva în legătură cu demonstraţia mea de isterie feminină din clubul Brook's.

— E clar c-ai fost ca pisica printre porumbei, a glumit Frank.

Ducesa mi-a observat figura posomorâtă.

— Nu te nelinişti, domnişoară Royal... indivizii din cluburile astea chiar merită câte un şut în...

— Cel puţin, a întrerup-o în grabă Frank, cel puţin ştim cu certitudine că Hawkins o să fie aici astă-seară. Am face mai bine să ne vedem mai departe de planul nostru. În lumina a ceea ce s-a întâmplat, Cat, ţi-aş propune să stai deoparte, ascunsă. Şi-atunci, rămânem noi, ceilalţi. Trebuie să ne plasăm sprijinitorii în toate părţile sălii, din moment ce nu ştim de unde ar putea să lovească Hawkins. E absolut necesar ca tabăra noastră să-i acopere pe oamenii lui. Syd, tu iei în primire balconul; Joseph o să fie acolo, să te ajute. Mama şi lady Elizabeth vor sta în loja noastră, desigur. Ne aşteptăm ca tata să li se alăture, împreună cu câţiva aliaţi din Camera Lorzilor. Eu o să fiu în stal, cu domnul Equiano şi cu domnul Sharp. Ceilalţi membri ai Societăţii vor fi împrăştiaţi peste tot la galerie.

— Foarte bine, milord, l-a aprobat domnul Equiano, înclinându-se. Tot ce ne mai rămâne nouă de făcut este să-i urăm lui Pedro „succes".

— Nu, să nu cumva să faceţi asta, l-am întrerupt repede. Spuneţi-i „baftă".

— Cum adică, scumpo?

Se prea poate ca domnul Equiano să fi călătorit prin aproape întreaga lume, însă era întristător de ignorant în privinţa vieţii din teatru.

— Aduce ghinion dacă urezi „succes" în culise, i-am explicat.

Domnul Equiano a ridicat din sprâncene, mirat, dar ducesa a încuviinţat, scuturându-şi capul cu mişcări viguroase.

— Trebuie să-i uraţi „baftă"!

— Nemaipomenit! Ce popor barbar mai sunteţi... Bine, atunci, baftă... De două ori baftă!

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, a promis Pedro.

Cu toate acestea, începea să pară că i se face rău de emoţie.

— Asta-i tot ce vrea de la tine întregul Drury Lane, a replicat domnul Kemble, zâmbindu-i liniştitor, în timp ce părăsea încăperea.

— Iar eu sunt convins că vei face ca poporul nostru să fie mândru de tine, Pedro, a declarat domnul Equiano, trăgându-i un ghiont în piept. Pedro arăta ca sufocat de emoţie. Timp de atâţia ani, dusese cu disperare dorul iubirii de tată, iar acum îmi dădeam seama că începea să-l privească pe domnul Equiano ca pe un înlocuitor... şi că nu făcuse deloc o alegere rea în această privinţă.

Apoi, Pedro s-a retras să-şi îmbrace costumul. Toţi ceilalţi s-au ridicat, pregătindu-se să-şi ocupe poziţiile. În

învălmăşeala generală, Lizzie a venit până la mine şi mi-a pus mâna pe braţ.

— Cat, n-o să dai de necazuri, nu-i aşa, pentru ce ai făcut?

— Probabil că da, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Lizzie şi-a strâns pumnii.

— Sunt atât de furioasă că Hawkins scapă basma curată după ce te tratează astfel, în timp ce tu vei fi cea pedepsită!

— Ştiu. Dar aşa e viaţa, nu? Niciodată nu e corectă.

— Părerea mea e că eşti foarte curajoasă. Trebuie să fi fost ceva foarte umilitor să fii tratată astfel.

— Chiar a fost. Dar, să-ţi spun ceva, Lizzie: după aceea, m-a făcut să mă gândesc la toate miile acelea de oameni brutalizaţi de indivizi ca Hawkins, zi de zi, în pieţele de sclavi. Măcar cu mine n-a fost altceva decât un joc oribil. Gândeşte-te cum este să fii cumpărată de cineva ca el... la cum a fost pentru Pedro, sau pentru domnul Equiano.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

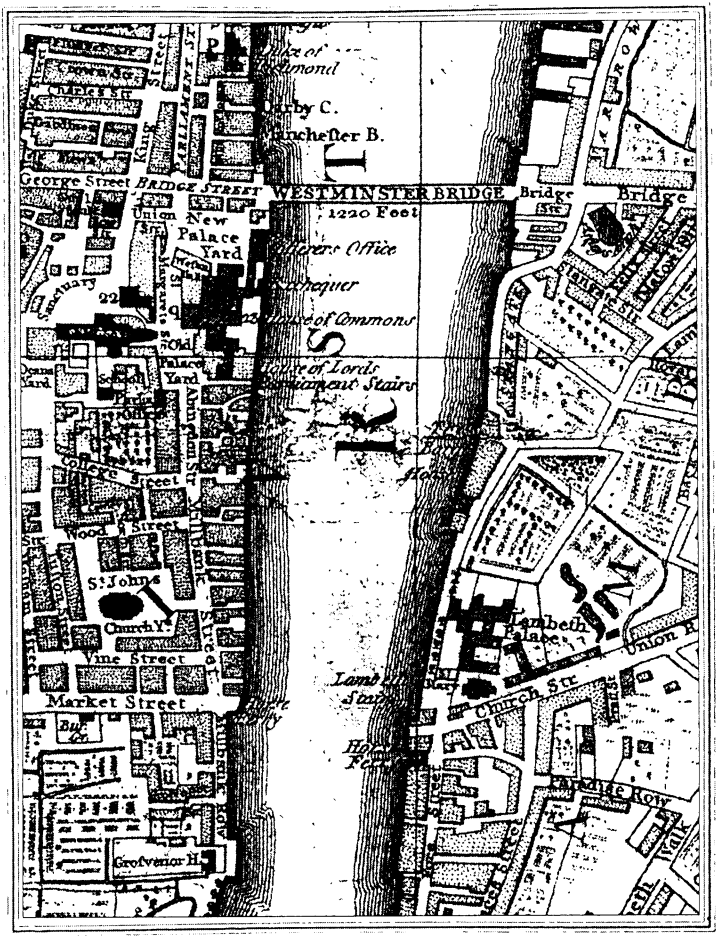

Actul II — În care Ariel mătură totul în calea lui...

ACTUL II

SCENA 1 — O FURTUNĂ

— Uite, Cat, ai văzut asta?

Caleb, bătrânul paznic, mi-a îndesat o hârtie în mână. Afară, o grămadă de gură-cască fără bilete se adunase în dreptul intrării artiştilor, sperând să zărească, măcar în treacăt, vreuna dintre vedete. Până acum, nu avuseseră noroc, fiindcă tot ce apucaseră să vadă eram eu şi Caleb. Am ridicat hârtia spre lumină.

Kemble hoţul!
Căutat pentru furtul numitului **Pedro Hawkins**,
proprietatea domnului Kingston Hawkins.
Britanici, proprietăţile voastre nu mai sunt în siguranţă
când unor oameni precum Kemble li se permite să-i
deposedeze pe afaceriştii cinstiţi de slujitorii lor.
Arătaţi-vă dezaprobarea faţă de această
faptă demnă de dispreţ în seara asta, când atât hoţul,
cât şi băiatul furat vor apărea
împreună pe scenă.

*

— Ne aşteptam la asta, am zis, mototolind hârtia şi azvârlind-o la canal. Ai văzut fluturaşul nostru?

— Mda, l-am văzut. „Nu-l lăsaţi pe negustorul de sclavi să-l pună pe Ariel în lanţuri! Eliberaţi-l pe tânărul Ariel african!" Asta-i curată poezie, zău aşa. Sună mult mai bine decât mizeria asta. Caleb a strivit cu gheata cocoloşul de hârtie aruncat. Pe vremea când eram marinar, am văzut cu ochii mei cum se face comerţul cu sclavi. Nelegiuită afacere, Cat. Sunt mândru că Drury Lane îl apără pe Pedro al nostru.

Respectând ordinul de a sta ascunsă, am aşteptat până când spectatorii şi-au ocupat locurile şi m-am strecurat în loja directorului, unde am stat ascunsă în spatele draperiilor. Se auzea un zumzet de emoţie în sală, care dădea de înţeles că era vorba despre ceva mai mult decât obişnuitul interes arătat unei premiere. I-am descoperit pe mai mulţi dintre prietenii noştri împrăştiaţi prin sală. Drept în faţa mea, de cealaltă parte, într-o lojă, stăteau cele trei domnişoare Miller, hotărâte, cu mâinile împreunate în poală. Mi-am dat seama că tot ce era normal pentru mine, pentru ele însemna o mare aventură. Joe Birlic tocmai intra împreună cu un grup de ucenici din piaţă, îmbrăcaţi în haine ţipătoare, ocupând poziţii în partea din faţă a galeriei. Păreau să fie cei care aruncau cea mai mare parte a săgeţilor de hârtie care plouau spre stal, luând asupra lor sarcina distribuirii manifestului

nostru. În timp ce priveam, s-a deschis uşa de sub loja domnişoarelor Miller şi a intrat Kingston Hawkins, cu degetul mare înfăşurat într-un pansament alb. Era însoţit de un grup numeros de bărbaţi în costume de gală. S-au aşezat pe băncile aflate imediat dedesubtul lojii domnişoarelor Miller, împingându-i din calea lor pe cei care se aşezaseră deja. Mă întrebam dacă surorile noastre din organizaţia de quakeri şi-or fi dat seama de faptul că tocmai sosise diavolul în persoană. Hawkins s-a aşezat în voie şi şi-a plimbat privirea în jurul lui. Ochii i-au căzut pe domnul Equiano, aşezat cu doar câteva bănci mai în faţa lui. A zâmbit dispreţuitor şi şi-a continuat inspecţia. Abia atunci am avut senzaţia că, de fapt, pe mine mă căuta. M-am ghemuit la loc în întuneric, hotărâtă să nu mă las reperată.

Signor Angelini a intrat pe o uşă laterală, luându-şi locul în fosa orchestrei. După ce s-a înclinat cu graţie, în semn de mulţumire pentru aplauze, a ciocănit cu bagheta în stativ. Viorile au scos o notă tremurată, ca zumzetul vântului în velatura unei corăbii, iar publicul s-a aşezat, pregătit pentru principalul eveniment al serii.

Reprezentaţia s-a deschis cu un strălucit spectacol de sunet şi lumină, înfăţişând naufragiul unei corăbii. Cititorule, dacă n-ai fost încă martorul unor astfel de efecte scenice spectaculoase la Drury Lane, trebuie să-ţi cumperi fără întârziere un bilet, ca să vezi minunile produse de

tehnologiile noastre moderne. Domnul Kemble angajase un păpuşar italian ca să ducă la îndeplinire acest număr de magie, folosind macheta unei corăbii scufundându-se în apele învolburate ale mării. Echipa de maşinişti din spatele scenei făcea alte minuni cu aparatura de produs tunete, făcând-o să bubuie cât se putea de tare. Oglinzi rotitoare erau întrebuinţate pentru obţinerea fulgerelor din felinarele ascunse în părţile laterale ale scenei. Pentru şi mai mult realism, actorii care se împleticeau pe scenă în timp ce-şi rosteau replicile erau stropiţi cu apă, câteva picături ajungând şi la spectatorii din lojile aflate pe marginea scenei, în apropierea mea, provocând murmure consternate în rândul ocupanţilor elegant îmbrăcaţi. Efectul era fascinant. Publicul a uitat pentru moment de bătălia pentru Pedro şi s-a lăsat cuprins de furtună. Le-am observat pe cele trei domnişoare Miller rămase cu gurile căscate. Domnişoara Prudence se foia pe scaunul ei, emoţionată. Până şi domnul Hawkins avea ochi doar pentru ce se petrecea pe scenă, iar pe chipul lui se putea citi un amestec de admiraţie şi ranchiună.

Dar, după următoarea schimbare de decor — când şi-a făcut apariţia insula lui Prospero — au început necazurile. Biata domnişoară Farren[1], în rolul Mirandei, avea de rostit cea dintâi replică. În clipa în care tatăl ei din piesă, jucat de

[1] Elizabeth Farren (1759–1829), actriţă a teatrului Drury Lane; a debutat în anul 1777. *(N. tr.)*

domnul Kemble, a intrat în scenă venind din peştera lui, grupul lui Hawkins a început să sâsâie şi să huiduiască.

— Hoţule! a strigat Hawkins.

— Apărător al negrilor[1]! a ţipat altul.

Domnişoara Farren s-a străduit mai departe, numai că zgomotul se intensifica, pe măsură ce alţi sprijinitori ai sclaviei se alăturau corului de injurii, unii dintre ei aruncând spre scenă cu fructe stricate şi coji de portocale. Rolul cerea ca Miranda să fie înlăcrimată când îşi spune primele replici, dar în seara asta, lacrimile erau chiar adevărate. Domnişoara Farren era chiar pe punctul de a renunţa, când, deodată, domnul Kemble şi-a abandonat partitura şi s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre marginea scenei, nepăsător la ploaia de fructe şi legume. Apoi, a început să dirijeze fluierăturile şi huiduielile, ca şi cum ar fi făcut el însuşi să se dezlănţuie furtuna. Restul publicului i-a înţeles foarte curând gluma şi galeria a fost zguduită de chicoteli. Hawkins s-a înroşit de mânie în clipa în care a văzut că Prospero întoarce atacul asupra lui.

— Mai tare! a răcnit domnul Kemble. *Suflaţi, voi, vânturi, până vă plesnesc obrajii!* a improvizat el, împrumutând o replică dintr-o altă piesă[2].

---

[1] Joc de cuvinte în text, *blackguard* însemnând *ticălos, josnic*, dar luat literal poate fi şi *apărător al negrilor. (N. tr.)*

[2] Este vorba despre *Regele Lear* de William Shakespeare, replica fiind rostită de personajul omonim în Actul III, scena 2. *(N. tr.)*

Mulţimea a răspuns prin ovaţii şi mulţi dintre noi am început să scoatem vuiete precum uraganul, înecând în vacarm slabele strigăte ale protestatarilor. Domnişoara Farren era complet acoperită, dar a ajuns cu demnitate la capătul tiradei sale.

— *Magie, linişteşte-te!* a poruncit domnul Kemble, întorcându-se la rol şi făcând semn cu mâna să înceteze zgomotul. Publicul s-a supus. Echipa lui Hawkins n-a mai îndrăznit să intervină: domnul Kemble îi umilise pe toţi, demonstrându-şi puterea pe care o exercita asupra majorităţii spectatorilor. Hawkins şi-a reluat locul, bombănind mânios la adresa însoţitorilor lui.

Mă bucuram din suflet pentru cea dintâi înfruntare a voinţelor, dar acum inima începea să-mi bată cu tot mai multă putere, pe măsură ce se apropia clipa intrării lui Pedro. Ce-aveau să facă atunci Hawkins şi cei din gaşca lui? Şi, iată, momentul a sosit.

— *Apropie-te, Ariel... Hai, vino!* a strigat Prospero.

Pornind de sus de tot, dinspre partea dreaptă a plafonului, un fulger albastru şi alb a brăzdat scena. Era Pedro, călare pe un fel de leagăn, invenţia domnului Bishop, astfel încât să dea impresia că Ariel al nostru putea cu adevărat să zboare. După ce a traversat scena, a dispărut pentru o clipă, apoi s-a întors. De data aceasta, în clipa în care leagănul a ajuns în centrul scenei, Pedro a sărit jos şi a

făcut o tumbă, continuând să facă salturi pe spate şi alte numeroase tumbe până când a aterizat la picioarele lui Prospero, după care a făcut o reverenţă. La această intrare spectaculoasă, publicul a explodat de entuziasm. Până şi Hawkins s-a pomenit împins la o serie de aplauze morocănoase... dar atunci, presupun, se gândea că toată preţuirea dobândită de Pedro îi aparţinea de fapt lui. Puteam să observ cum Pedro scânteiază de veselie, în timp ce se scălda în admiraţia publicului. Apoi, şi-a rostit tirada cu o forţă care-i lipsise în timpul repetiţiilor. Nici măcar un pitic tare de ureche, aflat la cucurigu, n-ar fi putut scăpa o vorbă.

În schimb, necazurile au reînceput când i-a venit rândul lui Kemble să vorbească.

— *Viteazul meu duh!* a declamat el.

— Nu-i al tău, Kemble. E al meu! a răcnit Hawkins, din stal. Dă-mi-l!

— Aşa! Bravo! a vuit grupul pro-sclavie de pe băncile din jurul lui.

— Ssst! au sâsâit ceilalţi spectatori.

Actorii n-au luat în seamă întreruperea. Pedro tremura de exaltare, ca însuşi spiritul văzduhului, pe care-l întruchipa. În clipa în care a ajuns la descrierea naufragiului, cuprins de o subită inspiraţie, a declamat:

— *Iadul s-a golit şi toţi dracii sunt aici!*, arătând cu o rotire a braţului spre fostul lui stăpân şi grupul acestuia.

Ironia lui a fost salutată de un hohot tunător de râsete.

— Bine zis, Prinţule! a urlat Syd, de undeva de sus.

— Scuipaţi afar' de însuşi bătrânu' Belzebut, a răcnit Joe Birlic de la galerie, unde stătea cu picioarele ridicate pe balustradă.

Şi alte voci au început să se audă din toate părţile.

— Ziceţi-le!

— Jos labele de pe Ariel al nostru!

— Lăsaţi-l în pace!

Lucrurile nu decurgeau deloc aşa cum prevăzuse Hawkins. Mulţimea îl iubea prea mult pe Pedro al ei. Acesta aparţinea spectatorilor, nu lui Hawkins. Începând din acel moment, toate replicile lui Ariel referitoare la sclavia în care era ţinut de Prospero aveau să fie întâmpinate cu aclamaţii. Când Ariel i-a reamintit stăpânului său de libertatea de mult promisă, publicul a izbucnit într-o furtună de fluierături şi de huiduieli auzind refuzul lui Prospero.

— Lasă-l liber, fiară ce eşti! a ţipat domnişoara Fortitude Miller, agitându-şi pumnul spre Hawkins, care stătea dedesubt.

— Eliberează-l! Eliberează-l! Eliberează-l! au început să scandeze tinerii de la galerie. Lacheul Joseph dirija scandările de pe balustrada din faţă, izbind aerul cu pumnul la fiecare silabă.

Nici nu mai ştiu cum a decurs restul piesei. Dar, profesionişti unşi cu toate alifiile fiind, actorii au trecut prin scenele lor pe deplin conştienţi de faptul că adevărata dramă se desfăşura între Ariel şi publicul din seara aceasta. Pedro era ca şi îmbătat de copleşitoarea manifestaţie de sprijin de care avea parte. Zbura pe scenă ca purtat de vâlvătaia magiei, rostogolindu-se şi învârtindu-se, jucând şi cântând ca un duh trimis din Ceruri.

Pe măsură ce piesa se apropia de sfârşit, simţeam cum se acumulează tensiunea. Ştiam cu toţii ce avea să urmeze în ultima scenă. În clipa în care a ajuns la tirada finală, domnul Kemble şi-a îndreptat trupul, cuprins de o nerăbdare plină de încântare.

— *Drag Ariel*, a declamat el, astfel încât fiecare bărbat, femeie sau copil din sală să-l poată auzi, *liber eşti să te întorci printre elementele naturii, şi umblă dar cu bine!*

Urletul venit din partea mulţimii a fost atât de puternic, încât am crezut c-o să se prăbuşească acoperişul peste noi. Dumnezeu ştie ce-or fi crezut cei de-afară că se-ntâmplă! Pedro a sărit pe leagănul lui şi a fost ridicat către sufită, cu aripile pelerinei fluturând în urma lui.

— Eliberează-l! Eliberează-l! s-a auzit tunetul publicului.

Hawkins şi cei din şleahta lui huiduiau şi fluierau, dar protestul lor se pierdea în vacarmul mulţimii care-şi apăra băiatul. Pedro fiind acum ieşit de pe scenă, întreaga atenţie a

spectatorilor s-a îndreptat asupra fostului său stăpân. Strigătele de „Afară! Afară! Afară!" îi erau acum adresate lui Hawkins. Cea mai mare dintre domnişoarele Miller stătea aplecată peste balustrada lojii şi împungea aerul cu degetul, în ritmul scandărilor. Gestul ei a fost preluat imediat de cei din preajma ei, iar Hawkins s-a trezit prins în mijlocul unei păduri de degete acuzatoare, îndreptate toate spre el. Atunci, s-a ridicat, şi-a înălţat în replică două degete spre public şi a început să-şi croiască drum cu coatele spre ieşirea din sală. Uralele care i-au salutat retragerea au fost cele mai puternice de până atunci. Mi-au ţiuit urechile de pe urma lor multă vreme după ce domnul Kemble, strălucind de fericire, a interpretat epilogul.

După reprezentaţie, actori, prieteni şi admiratori s-au revărsat cu toţii în Camera Verde, precum spuma de şampanie.

— Acum n-o să mai îndrăznească să se atingă de tine, Pedro! a strigat Frank, clocotind de entuziasm, dând pe gât un pahar ca să sărbătorească triumful. Acum eşti eroul oraşului.

— Da, eşti mult prea celebru acum... nimeni nu poate să înrobească un asemenea talent, l-a susţinut domnul Kemble, ridicându-şi paharul spre Ariel al lui.

— Ai fost magnific! a declarat ducesa, depunând un sărut pe obrazul lui Pedro şi un altul pe cel al domnului Kemble, buimăcit de cele întâmplate.

— Ştiţi ceva? Cred că teatrul e greşit înţeles, a izbucnit domnişoara Prudence Miller, privindu-l cu admiraţie pe actorul-director şi răsucindu-şi între degete şnururile bonetei.

Domnul Equiano a venit lângă mine, în timp ce priveam mulţimea triumfătoare învârtindu-se în jurul tânărului nostru Ariel african.

— Ei bine, e posibil ca tocmai să-l fi salvat, mi-a spus, arătând cu o înclinare a capului spre Pedro, în timp ce pe chip i se întipărise o expresie de tandreţe. Ar trebui să fii mândră de tine.

La auzul laudelor lui, m-am simţit nespus de bucuroasă.

— S-a salvat el însuşi, domnule. L-a doborât pe Hawkins prin talentul lui deosebit.

— Corect. Amândoi meritaţi preţuire.

Apoi, Equiano mi-a ridicat bărbia, astfel încât să-l privesc în ochi, şi mi-a şoptit:

— Eşti cea mai apropiată fiinţă de el... pot să am încredere că vei avea grijă de el, nu? Am făcut semn că da. Nu-ţi lăsa garda jos. Până nu-l văd pe Hawkins plecat pe mare, departe de Anglia, n-o să fiu convins că am câştigat cu adevărat.

— Cat! Cat! Trezeşte-te!

Mă dusesem târziu la culcare şi nu apucasem să dorm decât câteva ore, când m-am pomenit scuturată să mă trezesc.

— Ce... ce-i?

— Sus cu tine, fetiţo. Trebuie să pleci.

Am deschis ochii şi m-am trezit că mă holbez la domnul Sheridan, păzitorul meu neoficial şi proprietarul teatrului Drury Lane. Întors din vizita lui la ţară, era acum în Cuibul Rândunicii, privindu-mă, aplecat deasupra mea, cu o lumânare în mână. Era ceva în neregulă: el niciodată nu venea până aici. Ceva foarte grav trebuia să se fi întâmplat.

— I s-a întâmplat ceva lui Pedro? am întrebat, azvârlind pătura de pe mine.

— Nu, smintito, mi-a răspuns scurt. Ochii lui negri scânteiau de supărare spre mine. Un zvâcnet de teamă m-a împins să mă ridic în picioare. Domnul Sheridan era singurul care stătea în calea aruncării mele în mizeria străzii: doar prin permisiunea lui aveam un acoperiş deasupra capului, la Drury Lane. Dacă era furios pe mine, înseamnă că dădusem de probleme serioase.

— Ce-am făcut?

— Tu să-mi spui, Cat. S-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre fereastră, întorcându-mi spatele. Mă duc la club şi găsesc acolo o hărmălaie generală. Aflu că un vandal a dat buzna în bibliotecă, strigând obscenităţi. „Ce şocant!" mă gândesc. Apoi, aflu că aceeaşi persoană aproape că i-a rupt degetul unui gentleman foarte respectat. „Îngrozitor!" m-am gândit. S-a întors cu faţa spre mine: Până la urmă, mi se spune că a

fost o fată de la Drury Lane şi că s-a depus o plângere oficială împotriva ei. S-a emis un mandat de arestare pe numele său, pentru atac şi distrugere de bunuri. Poţi să-i mulţumeşti stelei tale norocoase pentru faptul că am ajuns aici înaintea curcanilor, care, după cum sunt informat de asemenea din surse demne de încredere, vor fi cum nu se poate mai încântaţi să te ia în păstrarea lor. Dacă nu ţi-aş fi fost îndatorat pentru că ai avut grijă de Johnny, te-aş fi lăsat în seama lor. Ce ţi-ai închipuit că faci acolo?

L-am privit cu ochii mari, îngrozită la gândul că putea să spună toate astea. Mintea mea refuza să înţeleagă.

— Era fostul stăpân al lui Pedro, domnul Hawkins. Mi-a îndesat degetele în gură, am rostit cu o voce seacă, în timp ce mă gândeam, explicaţia care mi se cerea.

— Cat, te aştepţi ca eu să cred că un bărbat în toată firea îşi vâră degetele în gura ta şi doar întâmplarea face ca tu să muşti?

— Se prefăcea că vrea să mă cumpere, am protestat, ca la piaţa de sclavi. M-am simţit umilită.

Domnul Sheridan şi-a trecut degetele prin păr şi s-a clătinat uşor. Probabil că băuse destul vin în seara asta, puteam să-mi dau seama, şi poate că în clipa asta se întreba dacă auzise bine ce-i spusesem.

— Se pare că voia să te necăjească doar, Cat. Nu trebuia să laşi ca lucrurile să scape de sub control. Dar nu mai

contează. N-am cum să te ascund de curcani... trebuie să pleci! Chiar acum!

— Dar unde să mă duc? Aici e casa mea! am şoptit, fără vlagă.

S-a auzit o bubuitură în uşa de la intrarea artiştilor.

— Deschideţi! Deschideţi!

— Ei sunt! a şuierat domnul Sheridan. O să trebuiască să ieşi pe-aici. Mi-a arătat spre fereastră. Sunt convins că păzesc toate uşile.

Am încuviinţat, creierul începând în sfârşit să-şi revină din amorţeala provocată de uimire. Eram îmbrăcată doar în cămaşa de noapte. Înşfăcându-mi câteva lucruşoare şi îndesându-le într-un vechi săculeţ pentru lucrul de mână, am deschis larg fereastra, apoi m-am întors spre domnul Sheridan:

— Îmi pare rău pentru necazurile pe care vi le-am pricinuit, domnule. Vă mulţumesc pentru faptul că m-aţi salvat.

— Ia-o din loc, Cat, mi-a răspuns, ciufulindu-mi părul după vechiul lui obicei, plin de afecţiune. O să te-ntorci, nu mă îndoiesc. Uite! a continuat, îndesându-mi câteva monede în palmă. Ţine-te departe de locurile în care e clar că te vor căuta: piaţa Grosvenor, prăvălia măcelarului şi aşa mai departe. Şi fereşte-te de alte necazuri.

Am încuviinţat şi m-am căţărat pe pervaz, iar domnul Sheridan a închis fereastra după mine. Strângându-mi săculeţul sub braţ, m-am ridicat cu greu pe creasta acoperişului şi m-am aşezat călare pe el. Dacă mergi de-a lungul crestei

către frontonul de deasupra străzii Brydges, e posibil să aluneci în jos pe jgheab, să te legeni până pe pervazul lat al ferestrei tavernei de alături, şi atunci, dacă ai noroc să fie cârligul desfăcut, să intri pe ea la primul etaj. Cel puţin, asta era în teorie. În practică, nu mai făcusem aşa ceva până acum.

Aruncând o privire iute înapoi spre domnul Sheridan, mi-am început periculoasa călătorie pe ţigle. Ajungând la capătul dinspre strada Brydges, m-am aplecat înainte pe burtă, să privesc în jos, spre stradă. Doi bărbaţi zăboveau lângă zidul casei aflate peste drum de teatru. Lumina lunii le făcea să scânteieze cataramele uniformelor. Domnul Sheridan avea dreptate: curcanii veniseră după mine cu toate forţele. Trebuia să fac astfel încât alunecarea mea în jos pe jgheabul care ducea de la teatru până la Taverna Actorilor să se realizeze cu cât mai puţin zgomot posibil. Am respirat adânc de câteva ori, ca să mă liniştesc. Degetele de la mâini îmi îngheţaseră; la fel şi picioarele desculţe. Ghetele mi le atârnasem de gât, legate între ele cu şireturile, dar nu îndrăzneam să mă opresc să mă încalţ. Legănându-mi piciorul pe deasupra crestei acoperişului, am stat atârnată acolo cât am numărat până la trei.

— Unu... doi... trei!

Mi-am dat drumul, alunecând până la jgheab, julindu-mi pielea de pe palme şi de pe genunchi. Buf! M-am oprit brusc, scoţând un şuierat de durere.

— Ce-a fost asta? l-am auzit întrebând pe unul dintre curcanii de pe strada pustie, aflată sub mine. Ai auzit ceva?

— Nţ. Probabil c-a fost o pisică[1].

Acum urma partea cea mai grea. Trebuia să mă deplasez pe partea expusă — cu două etaje mai sus —, astfel încât să pot apoi să mă las pe pervazul ferestrei. M-am târât până la marginea burlanului şi m-am lăsat în jos, cu picioarele bălăngănindu-mi-se deasupra hăului. Ştiu că nu era cel mai demn comportament posibil pentru o domnişoară, Cititorule dragă, dar nu aveam de ales.

„Trebuie c-am înnebunit", mi-a trecut prin minte. Bine, acum era vorba fie să-mi frâng gâtul astfel, fie să-l las pe călăul spânzurătorii s-o facă în locul meu. Aşadar, m-am lăsat să cad, am aterizat pe pervaz, fiind aproape gata să calc în gol. Ca să-mi opresc căderea, m-am aruncat înainte, spre cerceveaua ferestrei; un geam s-a sfărâmat din cauza ciocnirii, iar cioburile s-au împrăştiat cu zgomot pe pavaj.

S-a auzit un fluier dedesubt, pe stradă. Neîndrăznind să privesc în jos, am împins fereastra până s-a deschis. M-am avântat, căzând pe podeaua unui dormitor. În penumbră, am zărit un bărbat cu scufiţă de noapte pe cap, ridicându-se în capul oaselor în patul său.

[1] În limba engleză, *cat* înseamnă *pisică*. Aici, jocul de cuvinte creează haz, întrucât curcanii nu îşi dau seama că ceea ce căutau se afla chiar sub nasul lor. *(N. tr.)*

— Ce mama...! a exclamat.

— Scuze! am şuierat, în timp ce mă repezeam ca săgeata spre uşă. Trebuie să plec!

Mi-am făcut drum spre scări, iar acolo m-am ciocnit de hangiţă, doamna Mizzle, care tocmai cobora să răspundă la bubuiturile din uşă.

— Doamnă Mizzle, sunt eu, Cat. Curcanii au venit după mine! Nu-i lăsaţi încă să intre.

Noi, oamenii de teatru, obişnuim să ţinem unii la alţii. În calitatea ei de principală furnizoare de ale[1] pentru însetata echipă de alături, doamna Mizzle înţelegea că în clipa de faţă nu era timp pentru ce-urile şi cum-urile de rigoare. Acum, era timp doar cât să mă ajute să scap.

— Ieşi prin spate, Cat. Ştii drumul, mi-a zis, îmbrâncindu-mă pe uşa bucătăriei, spre curte. O să le dau eu de lucru pe-aici.

Am ţâşnit în curte, am traversat-o, m-am căţărat pe nişte butoaie goale şi apoi pe zid, după care am aterizat pe aleea din cealaltă parte. Abia atunci am respirat uşurată. De-aici încolo, eram în siguranţă. Cunoşteam aleile lăturalnice de pe lângă Drury Lane mai bine decât oricare curcan de pe strada Bow. Sărind în ghete, mi-am urmat drumul până spre Strand, după care am luat-o la goană, prin noapte, spre vest.

[1] Tip de bere blondă englezească, dulce-amăruie, deseori cu aromă de fructe. *(N. tr.)*

Scena 2 — Schimbarea

M-am oprit din alergat abia când am ajuns la Podul Westminster. Gâfâiam atât de rău, încât aveam impresia c-o să mi se frângă coastele. M-am aplecat peste parapet. Era rece... atât de rece... Pe măsură ce fierbinţeala fugii mele dintr-o parte în cealaltă a oraşului se ducea, aerul îngheţat începea să mă înţepe. Ajunsesem să tremur fără să mă pot controla. Nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată îngheţată în asemenea hal. Dar, la urma urmei, niciodată nu mai fusesem în situaţia în care să nu am un acoperiş deasupra capului, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, cu un şal şi ghete în picioare... bine, cu excepţia momentului în care fusesem părăsită, bebeluş fiind, pe pragul de la Drury Lane. Şi nu exista cale de întoarcere la teatru în noaptea asta... sau vreme de mai multe nopţi... sau poate chiar niciodată.

Am privit multă vreme apele întunecate ale Tamisei, rostogolindu-se dedesubt, vălătucii de ceaţă strecurându-se de-a lungul malurilor. Se crăpa de ziuă şi străzile începeau să prindă viaţă. Un şlep a trecut plutind pe sub mine. Cărbunii dintr-un vas pentru mangal luceau, în timp ce barcagiii îşi

încălzeau mâinile. Râdeau încetişor şi sorbeau din cănile de ceai aburinde. Contrastul dintre situaţia în care mă găseam şi viaţa lor voioasă făcea ca priveliştea să fie cea mai deprimantă din câte văzusem vreodată.

„Ajunge, Cat!", mi-am spus cu toată asprimea posibilă. „Nu e timp pentru autocompătimire. Eşti la ananghie? Ei bine, nu e pentru prima dată. Ţi-e frig? Înseamnă că ai nevoie de căldură. Cu alte cuvinte, de haine şi de un foc; poate şi de un mic dejun, în acelaşi timp, dacă ai noroc."

Mi-am desfăcut săculeţul cu haine pe care-l înşfăcasem în grabă când evadasem, descoperind că-mi luasem pantalonii bufanţi, jacheta şi şapca pe care le purtam în escapadele întreprinse alături de banda lui Syd, când mă îmbrăcam băieţeşte. „O, grozav!", am gemut. Nici măcar nu aveam un schimb ca lumea de haine.

Dar, atunci, mi-a venit o idee...

— Ai un mesaj pentru lordul Francis?

Portarul de la Şcoala Westminster s-a zgâit la mine sceptic, din căldurica gheretei lui.

— Cam devreme, nu?

— Că bine zici, şefu', i-am răspuns, stând cu picioarele răşchirate şi ştergându-mi nasul cu dosul palmei, imitând cât mai bine posibil un băiat-mesager. Asta am zis şi io când ducesa m-a trimis personal p-acilea.

— Hmmm... Dă-mi mie bileţelul şi-o să am grijă să fie transmis când s-o trezi alteţa sa.

— Păi, asta mă pune-ntr-o mare dandana, şefu'. Chestia-i că mesaju-l am în tărtăcuţă[1], dacă mă-nţelegi. Şi mi-am ciocănit şapca, indicându-mi capul.

— Bine, bine, a zis portarul, deja sătul de vorbărie. Lordul Francis stă în camera din capul scării, lângă turnul cu ceas.

L-am salutat ducându-mi un deget la şapcă şi am ţâşnit ca din puşcă în curte. Primul obstacol fusese depăşit; micul dejun era mai aproape cu câţiva paşi. În clipa în care am ajuns în dreptul scării, m-am întâlnit cu un tânăr cu părul negru, cârlionţat, care tocmai cobora.

— Hei, tinere, unde crezi că te duci? m-a interpelat, înşfăcându-mă de braţ.

— Mesaj pentru lordu' Francis, domnu', i-am răspuns, ţinându-mi în continuare capul plecat. Cu o tresărire îngrozită, mi-am dat seama că-l cunoşteam: era prietenul lui Frank, onorabilul Charles Hengrave. Chiar îi citisem nu demult din scrierile mele, anul acesta, la unul dintre ceaiurile lui Lizzie.

El a izbucnit în râs.

— N-o să se dea jos din pat până nu sună clopoţelul... e ca şi mort pentru restul lumii, până în ultima clipă. Mai bine l-ai lăsa în voia lui.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Nu pot să fac asta, domnu', i-am zis cu disperare, încercând să mă strecor pe lângă el. Îi urgent. Treabă cu strămătuşa lui, Charlotte. Îi pe patu' de moarte.

Onorabilul Charles m-a tras scurt de poalele jachetei.

— Ce spui? Ştiu sigur că el nu are o strămătuşă pe care s-o cheme Charlotte.

M-a întors cu brutalitate cu faţa spre el... apoi mi-a dat drumul, de parcă atingerea mea i-ar fi produs o arsură.

— Domnişoară Royal! Îmi cer scuze, dar ce Dumnezeu...!

I-am făcut semne disperate să tacă. Portarul se tot zgâia din ghereta lui la altercaţia care se petrecea între noi, dincolo de hol.

— Vă rog, nu mă daţi de gol. Am deja destule probleme. Trebuie să vorbesc cu Frank.

Charles s-a răsucit pe călcâie.

— Atunci, veniţi. Ar fi mai bine să ne grăbim. Toată lumea va fi în picioare dintr-o clipă într-alta.

L-am urmat pe scara îngustă cu trepte de piatră, până sus de tot, unde el s-a apucat să bubuie în uşă.

— Frank! Frank! Sper că ai o ţinută decentă. Ai un oaspete.

După ce am aşteptat câteva clipe, însoţitorul meu a deschis uşa.

— Mare noroc aveţi că împărţim amândoi un apartament, mi-a zis el. Nu puteţi să vă închipuiţi în ce

încurcătură ar intra dacă l-ar prinde altcineva cu o... mă rog, cu ştiţi-ce-anume, în camera lui, fără o persoană matură însoţitoare.

Am intrat în camera de studiu, unde am dat peste un Frank cu ochii cârpiţi de somn, îmbrăcat într-o cămaşă mototolită.

— Cine e, Charlie?

S-au auzit paşi afară. Portarul şi-a făcut apariţia în cadrul uşii.

— E totul în regulă, domnule?

— Da, domnule Jennings, totul e perfect în regulă, i-a răspuns Charles, în timp ce mă împingea în spatele lui, astfel încât să nu mă vadă portarul. Tocmai îi spuneam alteţei sale despre mesager.

— Da, numai că mi s-a părut că derbedeul[1] ăla era obraznic faţă de dumneavoastră, pe hol.

— Nu, nu, a fost foarte respectuos. Doar că glumeam, asta-i tot.

— Bun, în cazul acesta, o să-mi văd de treaba mea.

— Da, da, aşa să faci. Foarte bine, foarte bine.

Şi Charles l-a împins pe portar afară pe uşă, închizând-o în urma lui cu un suspin de uşurare.

— Ce se-ntâmplă, Charlie? l-a întrebat Frank, încă nu pe deplin treaz. S-a întins, căscând şi scărpinându-se la ceafă. Pentru ce a venit mesagerul ăsta?

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Charles a aşteptat mai întâi ca zgomotul de paşi să se stingă.

— Ai face mai bine să-l întrebi chiar tu. Trebuie să-ţi spun că şi eu sunt destul de curios să aflu răspunsul.

Aruncându-mi pentru prima dată o privire atentă, Frank nu s-a putut împiedica să nu se mire.

— Fir-ar să fie, Cat, ce cauţi aici?

A înşfăcat la repezeală un halat şi s-a înfăşurat în el.

— Speram c-o să mă laşi să mă încălzesc şi-o să-mi oferi ceva de mâncare, am replicat, îndreptându-mi privirea lacomă spre foc. Tocmai mi-am petrecut noaptea pe ţiglele acoperişurilor.

— Doamne, Dumnezeule, Cat, pari îngheţată!

Mi-a înhăţat mâinile, abia acum observând că erau vinete de frig, apucându-se să le frece energic între palmele lui, orice urmă a somnului dispărându-i de-acum.

— Charlie, adu pătura de pe patul meu.

Înfăşurată, ghemuită lângă foc, încălzindu-mă în sfârşit, am început să le istorisesc povestea fugii mele pe acoperişuri.

— Domnişoară Royal, e clar că dumneata eşti o tânără de-a dreptul extraordinară! a exclamat Charlie când am terminat.

— Mai bine lăsaţi-o baltă cu domnişoara Royal, domnule, i-am atras atenţia. Pentru moment, sunt băiat.

— În cazul acesta, ar fi de preferat să-mi spui Charlie. Doar n-o să-mi spui tot timpul „domnule".

— Dar ce-o să ne facem cu tine, Cat? a întrebat Frank, începând să se plimbe încoace şi-ncolo pe covorul din faţa căminului. Ştii bine că nu poţi să stai aici.

Am încuviinţat. Ştiam că nu pot să rămân mult timp ascunsă în Şcoala Westminster, dar gândul că trebuie să rătăcesc iarăşi pe străzi mi se părea îngrozitor.

— Avem ore în dimineaţa asta, a continuat Frank. Doamna Clough, intendenta şcolii, o să tot vină să facă ordine pe-aici. Iar fratele lui Charlie trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji cu Tom. Mi-au trimis veste că n-o să ajungă aici până după Crăciun: Tot n-a scăpat de pojar, l-a informat Charlie. Apoi, s-a întors spre mine, licărul unei idei sclipindu-i în ochi. Dar nu, n-o să meargă. Sunt nebun...

Frank a prins ideea din zbor, înainte ca ea să fie complet abandonată de Charlie.

— Nu ştiu... Mi-a pus la loc şapca pe cap, examinându-mă mai îndeaproape. Dac-ar fi trimisă în dormitorul comun, am da-o în bară, dar am putea să spunem că mama ta vrea ca el să doarmă la un loc cu tine, din cauza sănătăţii lui delicate. Ar putea să stea în camera ta... iar noi doi, s-o împărţim pe-a mea. Nu l-a văzut nimeni până acum, presupun, nu?

— Nu. În ultimii doi ani, Tom a stat în Dublin, cu preceptorul lui.

— Atunci, e posibil s-o scoatem la capăt cu asta.

Mi-am plimbat privirea de la unul la celălalt, venindu-mi cu greu să cred că ei se gândeau la ceea ce credeam eu că s-ar gândi.

— Ea... el va trebui să sosească aşa cum se cuvine... într-o trăsură, cu bagaj şi aşa mai departe, a spus Charlie.

— Pot să aranjez asta, a zis Frank.

— Sunteţi nebuni amândoi, am sărit eu. M-ar descoperi într-o clipă.

S-au privit reciproc, zâmbind cu gura până la urechi.

— A, nu ştiu dacă e aşa. Îţi subestimezi talentul actoricesc, Cat, mi-a zis Frank. Te-am văzut eu cu Syd şi cu băieţii. Ar fi nostim să încercăm, nu?

— Dar...

— Şi nu pot să te las baltă, nu? Unde să te duci? Ştii mai bine decât mine ce i se poate întâmpla unei fete singure, hoinărind pe străzi. Şi e cât se poate de probabil să te pomeneşti înşfăcată de curcani dacă umbli pe străzi. Cel mai rău lucru care ţi s-ar putea întâmpla aici ar fi să te dea afară.

— Dar şi pe voi doi, odată cu mine!

Charlie mi-a răspuns cu o ridicare din umeri.

— Nu m-ar deranja. Nu prea-mi place aici, ca să fiu cinstit. Am impresia că tot ce au de gând să te înveţe este cum să devii bătăuş şi cum să mănânci bătaie.

— Iar tu ştii bine că eu n-am vrut niciodată să vin aici, de la bun început, a adăugat Frank. Pe mama n-o s-o deranjeze dacă sunt dat afară. Tata ar face scandal, dar nu pentru multă vreme... cel puţin, nu dac-ar şti c-am făcut-o ca să te ajut pe tine. Aşa că, după cum vezi, ne-ai face un serviciu.

— Sunteţi nebuni amândoi, am repetat, clătinând din cap. Ţicniţi. Ţăcăniţi. Smintiţi. Şi, oricum, ce-o să se-ntâmple când va sosi băiatul adevărat?

— Asta e chestie de câteva săptămâni. După părerea mea, cea mai urgentă problemă este să te salvăm pe tine de curcani.

În timp ce vorbea, Frank mi-a smuls şapca de pe cap, lăsându-mi părul să se reverse.

— Din nefericire, cred c-o să fim nevoiţi să sacrificăm pletele în numele cauzei.

— Da, motanii[1] nu poartă zulufi, l-a aprobat Charlie.

— O faci tu pe frizerul, sau eu?

— O s-o fac eu, a hotărât Charlie, scoţând o pereche de foarfece din sertarul biroului. Pe mine nu mă cunoaşte încă atât de bine şi e mai puţin probabil să mă înjure în gura mare când o să vadă ce-a ieşit.

— Doar nu... am bâiguit eu.

[1] Joc de cuvinte, Tom fiind prenumele fratelui lui Charlie, iar *tom cat* însemnând *motan. (N. tr.)*

— Ba da. Dintr-odată, Frank şi-a luat o înfăţişare serioasă. Doar dacă nu ai tu cumva o idee mai bună.

M-am gândit o clipă, apoi am scuturat din cap.

— Te rog, Cat, fă-o de dragul meu... şi al lui Lizzie. Nu vreau ca următoarea vizită să ţi-o fac la Newgate[1]. Nu sunt prea grozav la vizitele prin închisori... mă descurc prost de tot la vorbitor.

Mi-am muşcat buzele. Ce-aş fi putut să fac, Cititorule? Pe de o parte, puteam să-mi asum riscul hoinăritului pe străzi şi, probabil, să ajung într-o celulă până la lăsarea serii. Pe de alta, să mă las purtată de ideea asta smintită care poate-poate că n-ar fi fost sortită eşecului. În definitiv, ce aveam de pierdut?

— Bine, am cedat, oftând. Puteţi să-l tăiaţi.

— Pentru mai multă siguranţă, cred c-ar trebui să-l tăiem scurt de tot, a zis Frank, prinzând o şuviţă între degete. Ştii, Cat, nu prea semeni a băiat, nici măcar cu şapca pe cap. Cum arată fratele tău, Charlie?

— E mare... ca un boxer profesionist.

— Hmmm... Ei bine, pojarul a făcut schimbarea — putem să susţinem acest lucru. Noul tău frate Tom va fi mai degrabă pe tiparul angelic al băieţilor din corul bisericii.

Am închis ochii şi m-am străduit să nu mă gândesc la câtă vreme îmi va trebui până-mi va creşte părul la loc. În

[1] Veche închisoare din Londra, unde, de obicei, erau închişi tâlharii şi datornicii. *(N. tr.)*

acest timp, şuviţele îmi cădeau în poală. Când, în sfârşit, Charlie m-a dus să mă privesc în oglindă, din ea se holba la mine un copil al nimănui, cu părul zburlit. Cat Royal părea să fi dispărut. Nu era mare lucru de capul meu, nici măcar în momentele mele cele mai bune... dar fără zulufii mei, devenisem aproape invizibilă... redusă la nişte ochi verzi, mari, plini de lacrimi, pe un chip palid, pistruiat.

Băieţii s-au privit reciproc, mai degrabă nervoşi.

— Ce părere ai? a întrebat Charlie, întorcându-se spre Frank.

— Nu ştiu precis. Parcă tot al naibii de drăguţă este!

Mă priveau amândoi cu atenţie, probabil făcându-şi griji în legătură cu modul în care aveam să reacţionez.

Acum, că părul meu se dusese, era prea târziu să mai dau înapoi. M-am scuturat, mai mult în gând. Iată-mă acolo, înotând în autocompătimire, în timp ce ei făceau tot posibilul să mă ajute. Trebuia să fac şi eu un efort.

— Uite! am zis, azvârlind pătura de pe mine şi arătându-le coatele şi palmele julite. Şi genunchii arată la fel. Vi se pare ceva mai băieţesc de-atât? M-am întors din nou spre oglindă, mi-am ciufulit părul şi am scos limba spre imaginea reflectată. Thomas Hengrave, încântat de cunoştinţă.

Charlie a izbucnit în râs, cu o vizibilă uşurare. A venit spre mine şi mi-a strâns mâna.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, frăţioare. Şi-acum, hai să-ţi facem rost de ceva haine cuviincioase şi să-i dăm drumul mascaradei.

— Prin urmare, tocmai te-ai făcut bine după pojar, Hengrave, aşa este? m-a întrebat doctorul Vincent, directorul şcolii, ridicându-şi privirea de pe o scrisoare chipurile trimisă de lady Hengrave. Frank se dovedise un bun falsificator, treabă cu care-l deprinsese Joe Birlic pe timpul vacanţei de Paşte.

— Da, domnule, am răspuns, stând cu mâinile împreunate la spate şi cu ochii pe peretele din spatele lui. Îl simţeam pe Charlie foindu-se, emoţionat, lângă uşă, gata s-o ia la goană în eventualitatea în care şiretlicul dădea greş.

— Şi mama dumitale vrea să stai împreună cu fratele?

— Da, domnule.

— Hmmm... Ei bine, trebuie să spun că dumneata chiar pari un pic bolnăvicios. Am înţeles de la lady Hengrave că ai fost un băiat puternic, cu înclinaţie spre sport.

— Chiar aşa este, domnule, a intervenit la repezeală Charlie. E mult mai puternic decât pare.

— O să vedem, o să vedem. E un lucru total împotriva regulamentelor ca un băiat să nu stea în dormitorul comun, în primul său an. Întotdeauna am considerat că e mai bine pentru toţi cei în cauză ca intendenta şcolii să fie cu ochii pe cei mai tineri.

— O să stau eu cu ochii pe el, domnule, a promis Charlie.

— Tocmai de asta mă tem, Hengrave. Dumneata împarţi un apartament cu Avon, nu-i aşa?

— Da, domnule. Avon s-a oferit să fie „substanţa"[1] fratelui meu.

(Charlie îmi explicase faptul că fiecare dintre băieţii noi, „umbre"[2], cum li se spunea, trebuia să aibă o „substanţă", adică un băiat mai mare care să-l protejeze.)

— Nu mi se pare ideal, nu mi se pare deloc ideal. Amândoi aveţi un talent aparte pentru boacăne. Nu mi-aş dori ca fratele dumitale mai mic să ajungă sub o influenţă nefavorabilă încă din primul său trimestru.

— Vă promitem c-o să ne comportăm corespunzător, domnule.

— O să vă urmăresc îndeaproape, să mă asigur că aşa o să fie. Atunci, grăbiţi-vă. Arată-i fratelui dumitale unde trebuie să meargă. Aţi lipsit destul în dimineaţa aceasta, dacă stau să mă gândesc.

— Am înţeles, domnule.

Charlie m-a împins afară, unde ne aştepta Frank, îngrijorat.

— Ei? a întrebat el.

---

[1] Vezi şi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[1] *Idem.*

— A muşcat momeala. Motanul a fost primit în casă. Trebuie să-l ducem imediat la clasa lui.

Frank m-a apucat de cealaltă mână şi amândoi m-au făcut să traversez cu iuţeală holul. Clopotele de la Abaţia Westminster băteau ora unsprezece. Într-un interval de cinci ore, mă transformasem în băiat, fusesem îmbrăcată cu haine mai vechi de-ale lui Frank, strecurată afară, după care mă întorsesem într-o trăsură împrumutată din grajdurile familiei Avon, iar acum eram înscrisă în Cursul Inferior, sub numele onorabilului Thomas Hengrave. Şi toate acestea, din cauză că le spusesem unor neputincioşi bătrâni să se ducă dracului.

— Te descurci bine, mi-a şoptit la ureche Charlie. Numai să ţii minte să nu-ţi mai treci degetele prin păr.

— Scuze.

— Şi să nu-ţi ţii picioarele încrucişate, a adăugat Frank.

— Scuze.

Oare mai era şi altceva despre care trebuia să-mi amintesc?

— Cum te descurci cu latina? s-a interesat Charlie.

— Deloc.

— Ei bine, atunci ora următoare s-ar putea să ţi se pară un pic cam grea. Mama o să-l dea afară pe preceptor când o să audă cât de prost te-a pregătit pentru şcoală.

— Vreau acasă, am gemut, în timp ce mă împingeau pe o uşă înaltă, boltită.

— Ba nu, nu vrei. Până şi latina e de preferat faţă de o celulă, m-a contrazis Frank, vesel.

— Numai să nu faci nimic ca să-ţi atragi bastoanele, bine, Cat? Nu sunt convins că şmecheria noastră ar mai rezista atunci, m-a avertizat Charlie, încruntându-se.

— Rămâi tăcută, străduieşte-te din răsputeri şi n-o să ai de ce să te temi. Ne vedem peste câteva ore, a încheiat Frank. A, şi dă-i asta profesorului... e taxa lui.

Mi-a îndesat în mână o monedă de o guinee şi m-a împins pe uşă.

Holul dădea spre o încăpere boltită, unde se aflau o mulţime de băieţi aşezaţi în bănci, ţinându-şi capetele aplecate deasupra unor tăbliţe de ardezie. În clipa în care am intrat noi, şi-au ridicat cu toţii privirile. Am înghiţit în sec.

— Da? a întrebat profesorul, un bărbat tânăr cu înfăţişare plictisită, cu părul de culoarea paiului, înveşmântat într-o robă lungă, neagră.

— Domnule Castleton, fratele meu Thomas a sosit, în sfârşit, l-a anunţat Charlie, împingându-mă în faţa lui.

— Hengrave cel tânăr? A, da, te aşteptam încă din septembrie. Te-ai refăcut cum trebuie după boală?

Am înclinat capul în semn de încuviinţare şi i-am întins moneda de o guinee, aşa cum mă învăţase Frank.

— Bine, bine. Poţi să stai lângă Ingels, aici, în faţă, până când o să ne dăm seama unde să te aşezăm, după ierarhia clasei.

Mi-a arătat cu mâna un loc, lângă un băiat gras, cu ochii apatici. M-am aşezat, mi-am încrucişat picioarele şi le-am descrucişat degrabă. Charlie şi cu Frank mi-au adresat o ultimă privire, după care au ieşit din încăpere.

— După cum observi, noi traduceam un fragment din Horaţiu.

Mi-am ridicat privirea. Pe tablă erau scrise câteva versuri — puteam să-mi dau seama după modul în care erau aranjate —, dar nu eram în stare să descifrez nici măcar un cuvânt.

— Continuă, Richmond.

Un băiat mărunţel, cu părul negru şi tenul măsliniu, a început să zumzăie, transformând chestia aia de nedescifrat în ceva care semăna a engleză. Cu toate acestea, s-a împotmolit la un cuvânt.

— Haide, Richmond, ar trebui să-l cunoşti. *Amor*... am făcut declinarea săptămâna trecută. Sunt convins că până şi dumneata îţi aduci aminte.

— Ăăă... speranţă? a încercat să ghicească, şovăitor, băiatul.

— Ingles?

Vecinul meu s-a foit în bancă.

— Brânză? a încercat el.

Un hohot de râs a străbătut încăperea.

Nu m-am putut abţine să nu mă alătur veseliei generale.

— Brânză? Brânză! a strigat disperat institutorul. Îţi umblă mintea numai la mâncare, nu la lecţie, Ingles. Nu ştiu ce să mă mai fac cu dumneata. Ce părere ai, Hengrave? Salvează-mă de idioţii aceştia.

Râsul mi s-a stins pe buze. Mă întrebam dac-or fi observat că era ceva foarte neobişnuit la noul lor coleg de clasă. Mă simţeam de parcă deasupra capului mi-ar fi atârnat o săgeată mare, pe care scria „Fată!"

— Băiete, ţi-am pus o întrebare, a insistat domnul Castleton, ridicând de pe catedră un baston subţire şi începând să-şi lovească uşor piciorul cu el.

Amintindu-mi de avertismentul lui Charlie legat de bătaie, mi-am stors mintea cu privire la problema pe care o aveam în faţă. *Amor, amor.* Cunoşteam un cuvânt francez foarte asemănător.

— Dragoste? am riscat.

— Exact, m-a aprobat el, ciocănind tabla cu bastonul. *Amor* înseamnă „dragoste". Slavă Domnului că mai este cineva pe-aici care să aibă ceva între urechi! Continuă, Richmond.

Norocul nu mă părăsise. Totala mea neştiinţă în ceea ce priveşte latina rămăsese ascunsă, cel puţin pentru o lecţie. Dacă Frank şi cu Charlie mi-ar administra o dădăceală intensivă, puteam să încep să sper vă voi putea să-mi păcălesc profesorii, măcar pentru o săptămână, două.

Lecţia s-a încheiat la amiază. În timp ce clopotele Abaţiei băteau ora, i-am urmat pe băieţi afară, pe spaţiul verde din Curtea Decanului, întrebându-mă unde ar fi trebuit să merg în continuare.

— Dragoste? Dragoste? Ce soi de fătălău[1] ar putea să ştie o chestie de-asta? a rostit cineva în zeflemea, în timp ce treceam pe lângă doi băieţi care lâncezeau sub razele soarelui de iarnă. Erau Richmond şi, lângă el, Ingels.

Am trecut mai departe, încercând să-mi amintesc că trebuie să calc cu paşi mari, nu mărunţi, aşa cum obişnuiam când eram îmbrăcată în fustă.

— Chiar arată a fătălău, nu ţi se pare, Ingels?

— Mda, exact ca o fată.

Nu era deloc bine. Trebuia să mă opresc, fiindcă altfel următorul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să strige „fată"... iar asta era o idee care n-aş fi vrut să-i fie dată nimănui.

— Cui îi spuneţi voi fătălău? i-am provocat, strângându-mi pumnii.

— Băieţelul drăgălaş s-a enervat, nu? a zis Richmond, uitându-se urât la mine. Băieţelul cel nou nu-şi cunoaşte locul? Dar toţi sunt fătălăi, cei de la doamna Clough... nu ca noi, cei de la Ottley[2].

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[2] *Idem.*

Din câte mi se părea, discuta despre cine ştie ce rivalitate dintre internatele băieţilor de la Westminster[1]. Habar n-aveam ce-ar fi trebuit să facă un băiat adevărat într-o astfel de situaţie. Eram nevoită să merg pe ghicite.

— Mai spune-mi aşa o dată şi te rup din bătaie, l-am sfidat, ridicându-mi pumnii într-o postură de boxer, aşa cum îi văzusem pe băieţi.

— Mi-ar plăcea să te văd că încerci, a zis Richmond râzând, apoi adăugă: Fătălăule!

Asta era. Nu aveam de ales, Cititorule. L-am izbit cât am putut de tare, amintindu-mi să continui cu un croşeu de stânga, aşa cum mă învăţase Syd. Richmond s-a prăbuşit, dar în clipa aceea m-am trezit cu Ingels sărind în spinarea mea. Asta nu făcea parte din plan. Am căzut împreună cu el şi am sfârşit cu toţii grămadă, la pământ, eu alegându-mă cu un cot în ochi.

— Lasă-l în pace!

Am simţit cum cineva îl smulge pe Ingels de pe mine.

— Ai păţit ceva, Ca... Tom?

Am fost ridicată în picioare şi i-am văzut pe Frank şi pe Charlie stând alături de mine şi azvârlind priviri furioase în stânga şi-n dreapta. Charlie l-a trimis cât colo pe Richmond, dându-i un şut în fund.

— Lasă-mi fratele în pace, Richmond, dacă vrei să nu-ţi pară rău după aia. Iar tu, Grăsane!

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— El a început! s-a văicărit Richmond, în timp ce se îndepărta şchiopătând.

Charlie şi cu Frank m-au privit surprinşi.

— Fir-ar să fie, Cat, îţi curge sânge din nas... şi... ochiul! a şuierat Frank, cuprinzându-mă cu braţul. Doar ţi-am spus să nu te vâri în necazuri!

— Dar m-au făcut „fată"! am protestat eu. Şi au insultat internatul Clough[1]! Am crezut că asta ar trebui să facă un băiat.

Frank a făcut schimb de priviri cu Charlie.

— Aşa e, a recunoscut el, fără voie. Dar tu... tu n-ar trebui s-o faci. Nu e bine.

— Uite ce e, voi m-aţi băgat în asta. Eu nu fac altceva decât să mă străduiesc să-mi joc rolul aşa cum trebuie! E un pic cam târziu pentru scrupule legate de participarea mea la încăierări, nu credeţi?

Mi-am pipăit nasul: sângele îmi picura pe buza de sus.

— Eu cred că m-am descurcat destul de bine, dacă ne gândim că erau doi contra unul.

— Aşa e, frăţioare, sunt mândru de tine, m-a aprobat Charlie, bătându-mă pe spinare. O să le povestim băieţilor din cămin cum te-ai ales cu două vânătăi din partea celor de la Ottley, încă din prima zi: asta-ţi va face cum nu se poate mai bine în privinţa reputaţiei.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

I-am răspuns cu un zâmbet plin de sânge.

— Hai să te spălăm, a oftat Frank. Deja constat că ne aşteaptă o zi tare lungă.

Curând aveam să descopăr că viaţa unui băiat de şcoală era cu mult mai grea faţă de cât îmi închipuisem. După terminarea lecţiilor, am avut o pauză pentru cină, dar după aceea trebuia să mergem din nou la lucru, pentru ceva numit „Preg".

— Ce-i aia? m-am interesat în şoaptă, în timp ce ne îndreptam înapoi spre sălile de clasă.

— Pregătirea lecţiilor, m-a lămurit Frank. Uite... ia asta, mi-a mai zis, îndesându-mi în mână un manual de latină pentru începători. Sper că prinzi repede. Am schimbat o vorbă cu Bobocul şi o să aveţi iarăşi Horaţiu, luni. Uită-te pe capitolul trei.

— Bobocul?

— Adică domnul Castleton, mi-a explicat Charlie. Trebuie să ai grijă cu el, Cat: e obsedat de-a binelea de dramaturgia latină. O să te suie pe scenă mai repede decât o să-ţi dai seama. Anul trecut, m-a potcovit cu un rol principal.

— Clitemnestra[1], l-a completat Frank, în zeflemea. Rochie, perucă... toate alea. Era o privelişte tare distractivă.

[1] Personaj legendar, soţia regelui Agamemnon al Mycenei, comandantul oştilor greceşti în războiul troian. Prezentă în mai multe tragedii antice, printre care se numără *Agamemnon* şi *Orestia* de Eschil, *Ifigenia în Taurida* de Euripide, epopeea *Iliada* de Homer. *(N. tr.)*

— Da, bine, mersi că-mi aduci aminte, Frank, a mârâit Charlie. Speram ca timpul să şteargă asta.

— Ştii bine că n-o să te las s-o uiţi niciodată, a rânjit Frank, după care s-a întors spre mine. N-o să prea ai probleme la aritmetică şi la greacă — ei n-o să se aştepte de la tine să ştii prea multe — aşa că, dac-aş fi în locul tău, m-aş concentra pe latină.

— Când o să se termine totul, măcar o să fiu calificată pentru meseria de guvernantă, am gemut, răsfoind paginile încărcate de text.

— Ba descalificată, a glumit Frank. Fetele nu învaţă latina, norocoasele de ele.

— Ssst! a sâsâit Charlie, care-l observase pe Richmond cum se aşază de cealaltă parte a mesei, uitându-se cu ranchiună la însoţitorii mei.

La un moment dat, a intrat doctorul Vincent şi toată lumea, în afară de mine, s-a ridicat imediat în picioare. Frank mi-a tras un şut pe sub masă şi am sărit în sus.

— Sunt băiat, sunt băiat, am început să-mi şoptesc în barbă. Băieţii se ridică în picioare când persoanele mai în vârstă intră într-o încăpere.

Mi-am lăsat privirea să rătăcească prin sală, căutând să observ semnele distincte. Nu acordasem niciodată până acum atenţie unor astfel de amănunte. Uuu! Băieţii se scobesc în nas. Băieţii se scarpină sub braţ. Am început să mă scarpin şi eu, surprinsă să descopăr cât de plăcut era.

— Hengrave junior, încetează cu obiceiul acesta dezgustător! Aici e o şcoală pentru tinerii gentlemeni, nu o tarabă din Covent Garden! s-a răstit doctorul Vincent.

Frank s-a întors spre mine, privindu-mă uimit. I-am făcut un semn cu ochiul, în timp ce-mi împreunam mâinile la spate.

— Puteţi să staţi jos!

Cu un zgomot ca de tunet, ne-am reluat locurile şi ne-am pus pe lucru.

Şi atunci, a fost momentul în care s-a petrecut minunea. Ştii ceva, Cititorule? Am descoperit că toate acele pagini tipărite cu litere mărunte cuprindeau un festin de poezie din care nu mai gustasem vreodată până acum. Nu eram capabilă să mă rezum la capitolul trei. Mă simţeam obligată să răsfoiesc întregul volum, să arunc câte-un ochi asupra versurilor şi a traducerilor lor. Latina era o limbă frumoasă, mi-am dat seama în timp ce rosteam versurile în minte. Cum de n-am ştiut până acum? Toţi elevii de şcoală pe care-i cunoscusem se plângeau de corvoada învăţării ei, dar de ce oare? Erau atât de multe lucruri pe care le recunoşteam aici! Dramaturgii folosiseră latina în unele dintre cele mai bune monologuri de dramă englezească. Mă simţeam ca şi cum aş fi ajuns acasă.

Ora de Preg a trecut cât ai clipi din ochi, după care am fost lăsaţi liberi pentru tot restul zilei. Frank m-a luat de braţ

şi am ieşit împreună. Mă tot privea cu coada ochiului şi clătina din cap.

— Care-i problema? l-am întrebat, în timp ce urcam scara spre apartamentul lui.

— Totul e neobişnuit. Mereu uit cine eşti în realitate.

— Ştiu. Niciodată n-ai intrat primul pe uşă când eram... mă rog, până astăzi.

— Aşa am făcut? Au, scuză-mă.

— Nu te scuza. Ai făcut exact ce trebuia.

În clipa în care am ajuns în apartament, l-am găsit pe Charlie prăjind pâine pentru masa de seară. Mirosul era delicios. Mi-a uns o felie cu unt.

— Întâi domnişoarele, a spus, împingând-o spre mine.

— Nu. Tocmai îi spuneam lui Frank că ar trebui să uitaţi amândoi de chestia asta. Ar putea să vă scape, din greşeală.

— Ai dreptate. Charles s-a lăsat pe vine. Atunci, întâi motanul pe jumătate leşinat de foame. După mine, arăţi de parcă ai fi sărit peste cam multe mese, frăţioare.

Nu ştiam încotro să-mi mai îndrept privirea. Constatarea lui era adevărată, numai că eu nu eram obişnuită ca tinerii domni să facă observaţii personale în legătură cu modul în care arătam. Schimbându-mi veşmintele, trecusem o graniţă şi eram nevoită să mă obişnuiesc cu un tratament de egalitate. Bun, atunci trebuia să fac asta aşa cum se cuvenea. M-am trântit într-un fotoliu vechi,

cocoţându-mi picioarele pe braţul lui şi luând o muşcătură zdravănă din felia de pâine. Să ştiţi, fetelor, să fii băiat nu e deloc rău. Te fâţâi de colo-colo în haine confortabile. Nu-ţi spune nimeni să stai drept şi să te porţi ca o lady. Existau şi anumite compensaţii în această situaţie, altfel dezastruoasă.

— Cred că ar trebui să le trimitem veste lui Syd şi lui Pedro, am zis, după ce am dat gata împreună o stivă de felii de pâine prăjită cu unt. După cum îl cunosc pe Syd, trebuie că întoarce străzile pe dos în căutarea mea. Iar Pedro probabil că-şi face griji.

Abia acum mi-am amintit că-i promisesem domnului Equiano să stau cu ochii pe prietenul meu. În vâltoarea aventurilor din ziua aceea, uitasem pentru scurt timp de primejdia pe care o înfrunta el. Hawkins mă făcuse să devin practic inutilă, prin faptul că mă silise să-mi iau tălpăşiţa.

— Şi mai trebuie să verificăm dacă Pedro e în siguranţă, am adăugat.

— Mi-a trecut şi mie prin cap asta. I-am trimis un bileţel lui Lizzie, cu trăsura de azi-dimineaţă, a zis Frank. Şi am uitat să-ţi spun că am primit înapoi un mesaj în care-mi spunea să nu merg mai departe sub nicio formă cu planul ăsta. Dar era prea târziu, hm? a comentat el, zâmbind cu gura până la urechi şi azvârlind în foc bileţelul primit de la Lizzie. Cu Syd e treabă uşoară. Deja avem o înţelegere despre cum să ne transmitem mesajele.

— Care anume?

— Să comand cârnaţi.

— Sau cotlete, a adăugat Charlie.

— Câteodată, rinichi. Ultimul transport s-a transformat într-un ospăţ la micul dejun. Le aduce Syd sau unul dintre băieţi. E cam târziu, dar sunt convins că o să facă o livrare specială, fiind vorba despre noi.

Frank s-a dus jos să expedieze un mesaj, iar eu m-am pomenit singură cu Charlie, pentru prima dată. Mă simţeam foarte stânjenită fără Frank. Dintr-odată, devenisem foarte conştientă de faptul că făceam pe băiatul într-un loc străin, împreună cu o persoană pe care abia dacă o cunoşteam. Nu m-am putut stăpâni: un val de roşeaţă mi-a invadat obrajii. Mi-am îndreptat spinarea şi mi-am încrucişat picioarele.

— Probabil mă consideri de-a dreptul scandaloasă, cum am dat de bucluc — curcanii care mă caută şi toate astea.

Charlie s-a ridicat să aţâţe focul.

— Ei bine, sunt nevoit să recunosc că nu semeni absolut deloc cu sora mea. Nu că ar fi ceva rău în asta, a adăugat în grabă. E foarte băgăcioasă... bună prietenă cu sora lui Frank. Lăsând să-i cadă vătraiul din mână, a continuat: Sper să nu-i vină în minte ideea să mă viziteze. E în Londra, deocamdată...

— N-o să dureze prea mult chestia asta, nu? l-am întrebat, resemnată în faţa a ceea ce consideram că reprezenta

inevitabilul moment al dezvăluirii. Va trebui să mă gândesc la ce-o să fac când o să fiu descoperită. Nu vreau să-mi adauge şi acuzaţia: „s-a dat drept un elev de la Westminster".

— Te scoatem noi din asta, nu-ţi face griji, m-a liniştit Charlie. Doar n-o să-mi las baltă frăţiorul mai mic.

Sosirea lui Syd a fost anunţată printr-o bubuitură în uşă. Frank a deschis şi aproape că s-a pomenit trântit la podea, în graba lui Syd de a se descotorosi de povara lui.

— Cat a dispărut, a anunţat el, azvârlindu-i lui Frank în braţe un pachet de cârnaţi. Era roşu în obraji şi în ochi i se citea îngrijorarea. Curcanii o urmăresc. Supraveghează prăvălia... casa voastră... teatru'... întregu' afurisit de oraş. Umblă vorba că fostu' stăpân al lui Pedro îi plăteşte bine. Şi mai au şi-o socoteală de-ncheiat cu Cat, zic ei.

L-a salutat cu o înclinare neglijentă a capului pe Charlie, fără să mă observe în locul în care stăteam, lângă foc.

— Am căutat-o peste tot... toţi băieţii mei sunt pe străzi... da' a dispărut. Îs tare îngrijorat pentru ea. Dac-o fi pus laba pe ea vreunu' azi-noapte? Nu-i decât o fetiţă... nu poa' să se apere singură. Dac-o să-şi mai petreacă înc-o noapte afar', pe străzi, nu ştiu ce-o să fac.

— Ce-o să faci, nătăfleţule? i-am replicat, cu lacrimi în ochi la auzul grijii pe care mi-o purta. O să termini cu frământările chiar în clipa asta, uite ce-o să faci.

Syd a avut o reacţie întârziată.

— Cat? Cat! Ce mama dracu' ţi-ai făcut? M-a strâns în braţe de mi-au pârâit coastele, după care m-a împins la o lungime de mână, să-mi examineze transformarea. Ce-ai făcut cu părul' tău?

— Mi l-a tuns Charlie.

— Ce-a făcut?

Între timp, Charlie îşi luase înţeleapta măsură de precauţie de a se îndepărta din raza de acţiune a lui Syd, adăpostindu-se în spatele unui fotoliu.

— Eu sunt fratele lui mai mic, i-am explicat lui Syd, făcând o plecăciune. Tom Hengrave. Acum pot să intru şi eu în bandă?

— Nu, la dracu', bineînţeles că nu, Cat Royal! Ai înnebunit, sau ce?

— Ia mai gândeşte-te, Syd.

Mă străduiam să fiu raţională cât pentru amândoi, numai că Syd părea mai nărăvaş ca oricând.

— E cea mai bună variantă, crede-mă! Tu nu poţi să mă ascunzi... nici cei din teatru nu pot. Trebuia să mă duc undeva şi uite unde am ajuns până la urmă. Nimeni nu-l caută pe Tom. Toată lumea crede că, în clipa de faţă, Cat trebuie să fie pe undeva, pe străzi... şi acolo aş fi fost dacă nu i-aş fi avut pe Frank şi Charlie.

— N-o să meargă, s-a împotrivit Syd. Tu nu ştii cât de afurisiţi pot să fie băieţii, Cat. Dacă i se pune unuia pata pe tine, ai?

— S-a şi întâmplat, l-a informat vesel Frank, punând pe grătarul vetrei o tigaie sfârâind şi umplând-o cu cârnaţi. Doi au fost. Dar Cat i-a pus cu botul pe labe, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Cu toate că mi-ar prinde bine câteva ponturi de la profesorul meu. Am învăţat că, în afară de latină, băieţii de-aici nu prea fac altceva decât să se ia la bătaie.

Mi-am ridicat privirea spre Syd şi i-am ars un pumn în burtă, în joacă. El s-a încruntat şi m-a dat deoparte, scuturându-se.

— Da' o să observe cât de curând.

— Ce să observe? l-a întrebat Charlie, cu nevinovăţie.

— Păi, că el e o... că el e o ea, a replicat Syd, cu delicateţe.

— Sunt foarte discretă, Syd.

— Nu ştiu, Cat. Şi-a trecut distrat degetele prin păr. Nu-i bine deloc... să stai aici, aşa tunsă şi frezată.

— Îmi pare rău, Syd, am replicat, de data aceasta cu seriozitate, dar era cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac în criza de timp în care mă aflam. Şi, la urma urmei, nu e vorba decât despre păr: o să crească el la loc. O să rămân aici până când curcanii o să se sature să mă mai caute. Dacă

Hawkins îşi ia tălpăşiţa, probabil că-şi vor pierde interesul; n-o să mai fie nimeni care să mă acuze.

— Vrei să te descotorosesc eu de el, Cat?

Chipul blând, deschis al lui Syd a devenit pentru o clipă destul de aspru. Obişnuită ca el să mă trateze ca pe o soră mai mică şi neastâmpărată, uitam uneori de faptul că el stăpânea peste o bună bucată din Londra şi că putea să convoace o gaşcă puternică.

— Nu, Syd. N-o să rămână aici pe veci. Are o plantaţie în Jamaica, de care trebuie să se ocupe. De îndată ce-o să-şi dea seama că n-are cum să pună mâna pe Pedro, o să plece.

— Şi ce se mai spune? Dă vreun semn că ar renunţa? l-a întrebat Frank pe Syd.

— Nimic de genu' ăsta, din câte-am auzit io. Cre' că a băgat capu' în cutie după toată chestia de-aseară.

Chipul lui Syd s-a destins într-un zâmbet larg. M-a apucat de mână cu un gest afectuos şi m-a tras pe braţul fotoliului de lângă el.

— Nu-i aşa că Prinţu' a fost formidabil? Tot oraşu' vorbeşte despre asta. Spectacolu' de deseară e cu casa închisă. Puteau să dea biletele şi la preţ dublu, aşa mi-a zis Caleb. Fruntea lui Syd s-a încreţit iarăşi. Şi el îşi face griji pentru tine, Cat. Te-a tot căutat cât n-a fost de serviciu. La fel şi Pedro.

— Ai putea să le dai de ştire că sunt bine?

— Sigur c-o să le dau.

Clopotele abaţiei au bătut ora fixă. Syd s-a ridicat să plece. Le-a strâns mâinile băieţilor. I-am întins-o şi eu pe-a mea. Mi-a luat-o, dar nu mi-a strâns-o. În schimb, mi-a examinat juliturile cu care mă alesesem noaptea trecută.

— Mare figură[1] eşti, pisicuţo. Nu-i loc de îndoială la faza asta. O să trebuiască să-ţi ascuţi gheruţele. Şi, dacă ajungi la bătaie, tre' să dai aci şi-aci, mi-a explicat, arătând spre falca şi spre plexul lui Frank. N-ar trebui să dai mai jos, da' dacă-i vreo urgenţă, izbeşte cu pumnu' sau cu picioru' aci (mi-a arătat unde: Frank s-a albit la faţă)... cât poţi de tare. Asta o să-ţi scoată imediat adversaru' din luptă. Noapte bună.

— Noapte bună, Syd.

Uşa s-a închis în urma lui.

— Are cineva chef să mănânce? a rupt tăcerea Charlie, ridicând în mână tigaia plină de cârnaţi sfârâind.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Scena 3 — Înhăţat

A doua zi era duminică, iar băieţii de la Şcoala Westminster trebuiau să participe la slujba de dimineaţă de la Abaţie. Am preferat să mănânc cârnaţi reci în apartamentul lui Frank, decât să cobor la micul dejun. Ajunsesem la concluzia că, dacă apăream mai puţin în public, lumea mă uita mai repede. Charlie m-a asigurat că n-o să mi se ducă dorul prea tare în sala de mese.

Rămasă singură pentru prima dată, m-am aşezat în faţa oglinzii lui Frank şi mi-am inspectat noua înfăţişare. În jurul urechilor, părul începuse să mi se cârlionţeze. Îmi simţeam gâtul ciudat de liber. Ca şi gleznele. Cu toate că erau ascunse de ciorapi groşi, mi se părea atât de ciudat să fie lăsate la vedere! Era, oarecum, indecent. Am experimentat câteva expresii ale feţei. Plictiseala era cea pe care avusesem mai multe ocazii s-o studiez. Zâmbetul ieşea categoric din discuţie. De îndată ce zâmbeam, deveneam extrem de feminină. Strâmbăturile erau mai bune.

— Foarte drăguţ, Hengrave.

M-am întors. Richmond stătea în prag, sprijinit de tocul uşii.

— N-ai învăţat să baţi la uşă? l-am apostrofat, întrebându-mă cu un uşor sentiment de panică de câtă vreme stătea acolo.

— Am venit doar ca să văd ce mai face băiatul cel nou, a răspuns el, examinând o serie de perii argintii pentru haine, zăcând pe o masă.

— Fac foarte bine, mulţumesc.

— N-ai fost la micul dejun.

— Nu.

— Nu ţi s-a făcut rău dintr-un motiv sau altul, sper?

— Nu.

— Bine. Atunci, ce-ai zice să vii cu mine la o partidă de scrimă în Curtea Decanului, după slujbă?

— Nu fac scrimă.

— Nu eşti dintre cei care ţin cu stricteţe sabatul, nu? s-a interesat, strâmbându-se uşor.

— Nu. Nu m-am putut împiedica să zâmbesc, gândindu-mă la ce făceam duminicile la teatru. Era ziua în care deveneam stăpână peste tot şi mă duceam să joc pe scenă, prefăcându-mă că sunt doamna Siddons sau doamna Jordan[1]. Richmond mi-a aruncat o privire ciudată. Zâmbetul mi-a dispărut imediat de pe faţă şi-am zis: Voiam să spun că n-am învăţat niciodată scrima.

[1] Celebre actriţe din epocă. *(N. tr.)*

— Dumnezeule, Hengrave, da' ce, sunteţi sălbatici în Irlanda? Atunci, ar fi de preferat să te înveţe cineva. La stejarul vechi, la amiază.

Şi, cu asta, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat, înainte ca eu să mă pot gândi la vreo scuză.

— Ei bine, presupun că a fost un gest de prietenie din partea lui, a comentat Frank, scărpinându-se-n ceafă de uimire, când i-am povestit despre vizitatorul meu. Tocmai străbăteam scurtul drum de-a lungul curţii către Abaţie, aproape asurziţi de dangătul clopotelor.

— De prietenie? Frank, nu prea cred una ca asta. Nu sunt băiat de prea multă vreme, dar îmi dau seama când cineva vrea să-mi tragă o bătaie de să-mi sune apa în cap.

Charlie a scuturat din cap.

— Şi când te gândeşti că directorul ne acuza pe noi că am avea talent la boacăne, Frank. Frăţiorul meu mai mic pare că nu poate să se mişte din loc fără să creeze probleme.

— Cred că e din cauza felului în care arată motanul, a declarat Frank cu înţelepciune. Richmond e un pic cam nedezvoltat — băiatul vreunui proprietar de plantaţii de prin Indiile de Vest. Din câte mi-a spus Sothey, s-a cam zbătut să-şi găsească un loc în Ottley. Ajutorul supraveghetorului de acolo, Botch Hayes, nu prea poate să-i ţină sub control pe băieţi şi Richmond a fost luat la mijloc. Probabil că se

bucură la gândul că a găsit un băiat pe care ar avea şanse să-l ia la bătaie. Vede în tine o cale de a-şi câştiga un pic de respect din partea celorlalţi.

— Aşadar, spui că eu sunt şi mai nedezvoltată chiar decât Richmond, nu? Mersi, Frank. Aminteşte-mi să nu mai vin la tine cu altă ocazie, dacă vreau să primesc un compliment.

— Şi n-ai practicat scrima niciodată? m-a întrebat Charlie.

N-am considerat că o astfel de întrebare ar merita vreun răspuns, aşa că doar am ridicat din sprâncene.

— Sigur că nu. Iartă-mă, s-a retras Charlie.

— În schimb, am asistat la repetiţiile pentru duelurile de pe scenă, am zis, omiţând să adaug că, împreună cu Pedro, am exersat la rândul meu mişcările, după ce toată lumea pleca din teatru.

— Ei bine, este cam acelaşi principiu, presupun, a zis Frank. Trebuie să înveţi mişcările, ca la dans.

— Ştiu să dansez, am sărit eu cu gura.

— Atunci, ştii şi scrimă. Nu-ţi face griji. Nu vor fi decât spade pentru antrenament — cu vârfurile boante. Este posibil chiar să-ţi placă.

Am intrat în biserică. Afară fiind o zi noroasă de iarnă, în interior era foarte întunecat. Micile lumânări pâlpâiau în capelele lăturalnice precum licuricii la amurg. Corul părea să strălucească de lumini, în comparaţie cu restul stranelor —

am observat în timp ce ne strecuram înainte, să ne ocupăm locurile. Coriştii au intrat în şir indian, cu feţele lor rotunde, curate şi strălucitoare plutind deasupra gulerelor plisate. Apoi, au început să cânte, iar eu am uitat de cenuşiul zilei. Cântecul era minunat: atât de pur şi de pătrunzător! Imnul religios m-a înălţat până la acoperişul sculptat şi m-a lăsat acolo, să dansez ca un fluture într-o geană de lumină.

— Cat, Cat!

Vraja a fost risipită de Frank, care îmi tot trăgea ghionţi în coaste.

— Priveşte, uite-l pe Pedro.

M-am întors pe scaunul meu. Pe culoarul lateral, ascultând cu o atenţie de critic muzical, stătea prietenul meu. M-a observat că-l priveam. Ochii i s-au mărit pentru o clipă, după care m-a salutat cu o uşoară înclinare a capului şi s-a îndreptat spre o capelă lăturalnică. Am dat să mă ridic, dar Charlie m-a tras înapoi.

— Stai pe loc, mi-a şoptit el. Directorul o să pună să te biciuiască dacă pleci de la slujbă.

M-am întors spre stânga mea şi l-am văzut pe director privindu-mă nervos. Mi-am plecat capul, într-o atitudine de rugăciune fierbinte.

— Şi, ia uite, m-a înghiontit din nou Frank. Un tip cu figură de şmecher, purtând un şal roşu, îl urmărise pe Pedro până în capelă. Îl recunoşteam foarte bine. Toţi curcanii, la

fel şi cei pe care-i plăteau erau oameni cu semn în frunte în Covent Garden. Şal Roşu era o faţă cunoscută, mai frecvent fiind zărit practicându-şi religia în barul tavernei Shakespeare, decât într-o biserică precum aceasta.

— E unul dintre sifonari[1], am rostit în şoaptă. Om de-al magistraţilor. Îl urmăreşte pe Pedro.

— Fireşte că asta face. Aşteaptă până la sfârşitul slujbei. Mă gândesc eu la ceva.

Din acea clipă, nimeni nu mai avea cum să-mi reproşeze ceva în privinţa pietăţii. Mi-am ţinut capul plecat, cu nasul vârât în cartea mea de rugăciuni, până când slujba s-a încheiat cu un anume imn.

— Bun, am o idee, ne-a anunţat Frank, cu glas şoptit. Tu rămâi la urmă, Cat. Charlie, eşti gata pentru manevra Căpitanului Bennington-Smythe?

Charlie a răspuns cu un rânjet şi cu o înclinare aprobatoare din cap.

— Ce-i aia...?

Dar Frank deja plecase, îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre omul magistraţilor, care trăgea cu ochiul şi cu urechea din pragul capelei.

— Căpitane Bennington-Smythe! Ce surpriză! Credeam că eşti în Delhi, cu husarii! a strigat Frank, desfăcându-şi braţele larg să-l îmbrăţişeze pe prietenul său pe care nu-l mai

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

văzuse de multă vreme. Charlie, îţi vine să crezi ce noroc a dat peste mine? Nu l-am mai văzut pe vărul Smythie de atâţia ani şi, acum, uite-l!

Şal Roşu a aruncat o privire peste umăr, în timp ce băieţii tăbărau pe el, în mod evident aşteptându-se să vadă în spatele lui un ofiţer de cavalerie. Numai că nu era niciunul. Frank i-a înşfăcat mâna tipului şi a început s-o scuture energic, aproape cu furie.

— Ce mai faci, bătrâne? Gata cu husarii, nu? Ţi-ai vândut locul pentru bani frumoşi, n-am nicio îndoială. Tata a afirmat mereu că aveai o poziţie foarte valoroasă.

Curcanul îmbrăcat în haine civile nu mai ştia ce să facă. Deja, acoperirea lui se dusese de râpă, din moment ce jumătate dintre elevii Şcolii Westminster se holbau la el.

— Îmi pare rău, domnule, a răspuns, lărgindu-şi gulerul cu un deget. M-aţi confundat...

— Bună asta, Smythie! a răcnit Frank, hohotind de râs şi bătându-l cu palma pe spate. Mereu făcea glumiţa asta, a adăugat el către Charlie. Ce, crezi că nu-mi recunosc propriul văr de-al treilea din a doua spiţă, dacă-l văd, ei? Haide, haide, trebuie să-mi povesteşti totul. Nu mă deranjează să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că şi eu mă gândesc la o carieră militară... şi Charlie la fel.

— Fără discuţie, l-a susţinut Charlie, strălucind de fericire. Aşadar, era chiar atât de cald în India? Am auzit

povestindu-se despre ouă prăjite pe ţeava tunului. E-adevărat?

— Nu... adică, nu ştiu, a bâiguit omul, care probabil nu trecuse niciodată de Gravesend[1]. Uite ce e, aţi comis o eroare...

— Trebuie să ne povesteşti la un pahar, bătrâne, a insistat Frank, trăgându-şi „vărul" fără pic de remuşcare după el. Aş îndrăzni să afirm că nu ţi-ai pierdut apetitul pentru un pahar, două. Întotdeauna ai fost recunoscut ca băutor fruntaş[2].

Şi iată-l pe „vărul" Smythie tras afară pe uşile Abaţiei, încă declarându-şi necunoştinţa faţă de orice legătură de rudenie cu Frank, timp în care eu mă strecuram în capelă. L-am atins pe Pedro pe braţ.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat el, arătându-mi spre uşă.

— O diversiune... era un om de-al magistraţilor care te urmărea. Haide, să ieşim de-aici.

L-am tras în sus, făcându-l să se ridice, apoi ne-am strecurat în Colţul Poeţilor[3]. Aici se afla un mormânt mare

---

[1] Oraş de pe malul sudic al Tamisei, în nord-vestul comitatului Kent, aflat la o distanţă de aproximativ 40 de kilometri faţă de centrul Londrei. *(N. tr.)*

[2] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[3] Numele sub care este cunoscută, conform tradiţiei, o porţiune din transeptul sudic al catedralei Westminster, datorită numărului mare de poeţi, dramaturgi şi prozatori înmormântaţi acolo. *(N. tr.)*

din marmură, cu heruvimi plângând, în apropierea unei statui a lui Shakespeare. L-am tras pe Pedro după mine în spaţiul cuprins între monument şi perete, liniştită la gândul că bardul nostru ne străjuia de deasupra.

— Arăţi altfel, mi-a zis Pedro, strângându-mi uşor mâna.

— Tu nu. Cum a ieşit spectacolul de-aseară?

— Bine. Dar n-am venit aici să discut despre asta. Of, Cat, ce-o să ne facem cu tine?

— Nimic, deocamdată. Sunt la loc sigur, acolo unde sunt.

— La loc sigur? Nu prea cred. O să fii descoperită.

— Ştiu, dar pentru moment, merge. Eu sper ca Hawkins să se considere învins şi să plece.

Pedro a scuturat din cap.

— Înseamnă că nu-mi cunoşti stăpânul. El nu uită niciodată... nu iartă niciodată. Îmi pare rău că te-am amestecat în toată povestea asta.

— Îţi pare rău? Pentru ce să-ţi pară ţie rău? Eu am fost cea care-a făcut ravagii prin Brook's. Am fost atât de proastă!

— Dar tu erai furioasă şi înfricoşată... nu mai puteai să te controlezi.

— Asta, mă tem, n-o să însemne nimic în faţa unui judecător.

— Bănuiesc că nu.

— Tu ai grijă, da?

— Eu? Sigur că da. Băieţii lui Syd mă însoţesc spre şi de la teatru: stau ori în Drury Lane, ori la Signor Angelini, şi niciodată nu scot nasul singură din ascunzătoare. Acum, Joe şi cu Nick mă aşteaptă afară.

— Bun.

S-a auzit zgomotul unor paşi apropiindu-se. Am tăcut, aşteptând să treacă mai departe.

— Ştii, am zis, de îndată ce zona a rămas liberă, mă gândeam că dacă se ajunge la ceea ce e mai rău, aş încerca să ajung la Johnny, în America. Mi-a oferit cămin acolo, ştii.

— Mi-aduc aminte. Probabil şi-a dat seama că n-o să treacă prea multă vreme până o să faci ceva scandalos. A văzut asta încolţind în tine.

I-am tras un ghiont în coaste pentru această remarcă. Pedro mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Da, surorilor mele le-ar fi plăcut la nebunie de tine, a adăugat. Ştiu că asta te-a băgat în belea, dar cel puţin i-ai spus lui Hawkins ce crezi cu adevărat despre el. Mi-aş fi dorit să fi făcut şi eu asta, în vremea în care am fost sclavul lui.

— Nu, nu trebuie să-ţi doreşti asta. N-ai mai fi fost acum în viaţă dac-ai fi făcut-o atunci. Şi, în orice caz, ai făcut-o vineri. I-ai tras o bătaie cum scrie la carte, în public.

Pedro a aruncat o privire pe deasupra mormântului.

— Trebuie să plec. Nu se ştie cât o putea să mai dureze diversiunea lui Frank. Mi-a strâns mâna pentru o ultimă dată. La revedere, Cat.

— La revedere, Pedro.

Am aşteptat ca el să dispară din nou, amestecându-se în obişnuita gloată de duminică. Apoi m-am strecurat afară din ascunzătoarea mea. Nici n-am apucat bine să mă scutur de praf, că o palmă grea s-a şi lăsat pe umărul meu, făcându-mă să sar ca arsă.

— Hengrave! Ce faci aici, băiete?

Era domnul Castleton, profesorul de latină.

— Îi aduceam omagiul meu lui Shakespeare, domnule, am improvizat la repezeală. Ştiţi, n-am mai fost până acum în Colţul Poeţilor.

Mi-a dat drumul la umăr.

— Hmmm... Probabil n-ai ştiut că acum trebuia să te ocupi de studiul Bibliei, până la amiază. Dat fiind faptul că e prima dumitale săptămână, n-o să te raportez.

Şi-a ridicat uşor pălăria în direcţia bardului şi m-a dirijat înapoi, spre ieşirea principală.

— Îţi place Shakespeare, aşa e, Hengrave?

— Da, domnule, la nebunie, i-am răspuns din toată inima.

— Am fost la un spectacol cu adevărat remarcabil cu *Furtuna*, vineri. *Turnurile cu fruntea-n nori, palatele acelea minunate... se vor topi... făr-a lăsa vreo urmă după ele.*

Am continuat în locul lui:

— *Noi suntem plămădiţi / La fel ca visele, din acelaşi aluat; iar viaţa noastră cea măruntă / De somn e-mpresurată.*

Domnul Castleton m-a privit aprobator.

— Poezie, băiete, poezie. Sunt încântat să văd că ai învăţat-o pe de rost. E unica modalitate prin care poţi face să-ţi pătrundă ritmurile în suflet. Presupun că ai fost la teatru în Dublin, aşa e?

— Din când în când, i-am răspuns, zâmbind.

De fapt, nu fusesem nevoită să învăţ replica pe de rost; o aveam în sânge.

— Ei bine, flăcăule, dacă ai noroc, poate c-o să te iau cu mine acasă la drama însăşi: la Teatrul Regal, Drury Lane. Acolo o să-i vezi pe cei mai mari actori ai vremurilor noastre: pe domnul Kemble şi pe incomparabila lui soră, doamna Siddons. Ţi-ar face plăcere?

Mi se pusese un nod în gât.

— Nu ştiu, domnule, am răspuns, cu glasul răguşit.

— Ei bine, ştiu eu. Un băiat ca dumneata, care înţelege adevărata poezie, va fi copleşit de o asemenea experienţă. Aş fi mândru să fiu eu primul care-ţi prezintă minunile scenei londoneze.

— Vă mulţumesc, domnule.

Bunătatea lui era alarmantă. Părea că avea de gând să-şi ducă la îndeplinire promisiunea.

— Poate în trimestrul viitor?

— Da, da, băiete. Să-ţi găseşti locul aici, da? La asta te gândeai?

Am încuviinţat.

— Trebuie să-ţi amintesc, dacă tot a venit vorba, că o să facem distribuţia pentru piesa în limba latină, săptămâna viitoare. Ai putea să fii o Electra[1] încântătoare.

— Latina mea nu e deloc bună, domnule. Nu cred că sunt pregătit să apar într-o piesă, i-am răspuns grăbită, fără să mai adaug şi faptul că în mod sigur nu mi-aş fi dorit să mă distribuie într-un rol de fată.

— Prostii! Aş putea să te pregătesc eu pentru rol. Ai deprins sufletul limbii... asta e ceea ce contează. Asta e ceea ce face ca piesele în latină de la Westminster să fie potrivite pentru capetele încoronate! Chiar aşa, însuşi Prinţul de Wales este un mare sprijinitor al lor... adoră să vadă clasicii latini jucaţi pe scena de aici, din şcoală.

---

[1] Fiica regelui Agamemnon şi a reginei Clitemnestra, în mitologia greacă, prezentă în *Orestia* de Eschil, personaj principal în tragediile care-i poartă numele, scrise de Sofocle şi de Euripide, dar şi sursă de inspiraţie pentru dramaturgii moderni, cum a fost cazul cu *Muştele* de Jean-Paul Sartre, sau cu *Din jale se întrupează Electra* de Eugene O'Neill. *(N. tr.)*

În timp ce coboram treptele, am observat că Frank şi cu Charlie îl ţintuiseră pe nefericitul curcan cu spatele de poartă.

— Haide, Smythie, nu poţi să-mi spui mie că nu-ţi aduci aminte de Ponsonby Wilmington. Doamne, Dumnezeule, omule, aţi plecat spre Delhi cu aceeaşi corabie, spunea Frank.

— Ştiţi ce, domnule, deja s-a ajuns prea departe, a răbufnit sifonarul, a cărui faţă avea acum aceeaşi culoare cu cea a şalului. Eu nu sunt Căpitanul Cum-naiba-aţi-zis. Nu cunosc niciun Ponsonby Wilmington. N-am fost niciodată în India. Sunt un agent în slujba legii, iar dumneavoastră îmi împiedicaţi cercetările.

Frank m-a observat ieşind împreună cu domnul Castleton. Mi-a adresat un zâmbet larg, în timp ce aştepta să trec mai departe.

— Ştii ceva, Charlie, cred că e posibil să fi făcut o greşeală. Dacă stau să mă gândesc, Căpitanul Bennington-Smythe nu seamănă absolut deloc cu omul nostru aici de faţă, cel puţin de când şi-a pus piciorul ăla de lemn. Îmi pare nespus de rău pentru faptul că v-am provocat neplăceri, domnule agent. Doar eu sunt de vină.

Atât Frank, cât şi Charlie s-au apucat să-i scuture cu seriozitate mâna individului.

— Continuaţi, domnule agent, continuaţi, l-a îndemnat Charlie. Ne pare foarte rău pentru că v-am reţinut.

Şi, fără să ne ia în seamă pe mine şi pe domnul Castleton, i-au întors spatele şi au rupt-o la fugă spre Şcoala Westminster, înainte ca bietul curcan să mai aibă timp să protesteze.

— Aceştia doi, a comentat profesorul, clătinând din cap. Întotdeauna pun la cale câte ceva. Mă întreb, oare despre ce-o fi fost vorba?

— N-am nicio idee, domnule, l-am minţit eu.

Clopotele care anunţau ora amiezii ne-au eliberat de studiul Bibliei. Sperasem ca Richmond să fi uitat de dorinţa lui de a mă învăţa scrima, însă, în clipa în care ne-am ridicat, m-a privit şi mi-a făcut un semn din cap, în mod semnificativ.

— Nu-ţi face griji, Cat. O să venim şi noi şi-o să avem grijă să joace cinstit, m-a asigurat Frank, urmărindu-mi privirea.

— Avon, Hengrave senior, veniţi încoace!

Doctorul Vincent îşi făcuse apariţia în uşă, cu o înfăţişare care prevestea furtuna.

— Ce e cu toată povestea pe care am aflat-o despre faptul că voi doi aţi acostat azi-dimineaţă un agent al legii?

Charlie mi-a dat un brânci de la spate.

— Ar fi mai bine să te duci, pentru eventualitatea că prietenul nostru ar fi pe-aici, pe undeva. Venim şi noi cât de repede putem.

Simţindu-mă extrem de expusă fără Charlie şi Frank alături, am traversat holul spre arcada care dădea în Curtea Decanului. Băieţii ieşeau râuri-râuri din şcoală, apucând-o în toate direcţiile, spre câmpuri. Unii dintre ei aveau perechi de patine agăţate la gât; iazul raţelor îngheţase peste noapte, promiţând un teren pe cinste pentru patinaj. Aş fi preferat să mă duc cu ei, decât să iau lecţii de la Richmond.

Bătrânul stejar nu era greu de descoperit. Se apleca deasupra ierbii de parcă abia ar mai fi avut vlagă să nu se prăbuşească. Doi dintre băieţi aşteptau sub crengile sale desfrunzite.

— Exact ca-n *A douăsprezecea noapte*[1], am mormăit ca pentru mine. Viola, îmbrăcată băieţeşte, se duce să se lupte cu Sir Andrew Aguecheek.

Gândul m-a făcut să zâmbesc. Viaţa mea se transformase într-un soi de piesă absurdă... dar, cel puţin, era ceva pe care să-l pot înţelege.

— Unde-ţi sunt fratele mai mare şi „substanţa"? s-a interesat Richmond, privind peste umărul meu către arcadă. Credeam că ţi-e prea frică să te arăţi fără ei.

— Au treabă, i-am răspuns sec.

[1] Comedie de William Shakespeare reprezentată pentru prima dată pe 2 februarie 1602. *(N. tr.)*

— Aşadar, Hengrave, te crezi ascuţit ca o lamă, nu-i aşa? m-a întrebat Richmond, în timp ce-mi azvârlea o floretă subţire, pentru antrenament.

— Nu chiar.

Am retezat aerul de câteva ori cu floreta, să mă acomodez cu ea. Nu era prea grea.

— O să te învăţ doar principiile de bază astăzi, m-a anunţat Richmond, cu o luminiţă răutăcioasă scânteindu-i în ochi. Nimic prea împovărător pentru un specimen bolnăvicios cum eşti tu.

— Nu sunt bolnăvicios.

— Nu? O să vedem. Ţine-ţi spada sus, în poziţia de gardă. Da, asta e. O să ţi se pară mai uşor dacă-ţi scoţi haina.

— Mă simt bine aşa cum sunt, mulţumesc.

Richmond şi-a scos haina şi i-a aruncat-o lui Ingels.

— Bănuiesc că eşti prea pudic ca să te laşi văzut în cămăşuţă. Eşti un tip ciudat, Hengrave.

Nu i-am răspuns. Era evident că făcusem o altă greşeală în ce priveşte comportamentul băieţesc. Deschizându-mi nasturii, mi-am scos haina şi am agăţat-o de o creangă mai joasă a copacului, după care m-am întors cu faţa spre adversarul meu.

— Acum, uită-te la mine... iată prima mişcare. Făcând cu iuţeală câţiva paşi înainte, Richmond şi-a ciocnit spada de

a mea, ţac, ţac! Încearcă să câştigi teren, astfel încât să-ţi păstrezi iniţiativa, înţelegi? A făcut o fandare spre mine. Eu m-am tras înapoi. Acum, încearcă tu.

Amintirea mişcărilor folosite în luptele de pe scenă mi-a venit în ajutor de minune, în timp ce Richmond mă instruia în privinţa mişcărilor fundamentale ale scrimei. Nu se îndepărta de la rolul lui de profesor. Aproape că începeam să cred că nu avea nimic rău în gând, invitându-mă să mă înveţe sportul acesta. Mă înşelam.

— Bun, cred că ştii destul acum, ca să încercăm o luptă de antrenament.

Richmond s-a oprit puţin, ştergându-şi fruntea cu dosul mânecii şi privind de jur-împrejur, spre curte, să verifice dacă nu cumva ne observa cineva.

— Ce e? am întrebat, lăsându-mi spada cu vârful pe pământ.

Richmond a ţâşnit brusc înainte şi m-a împuns tare în coaste. Am scos un scâncet.

— Niciodată să nu-ţi laşi garda jos, Hengrave. Haide, o luptă rapidă, cât să pleci cu lecţia învăţată.

— Nu cred...

— I s-a făcut frică, a mormăit Ingels.

— Ba nu! am ripostat.

— Atunci, dovedeşte-o, m-a provocat Richmond.

Doamnelor şi domnişoarelor, ar trebui să ştiţi că e o treabă foarte complicată să fii băiat. Ca să-mi menţin onoarea nepătată, trebuia să lupt, dar nu mă îndoiam că rezultatul va fi o înfrângere extrem de umilitoare. Mi-am ridicat spada în poziţia de gardă.

— Aşa-i mai bine. *En garde!*

Richmond a abătut asupra mea o ploaie de lovituri. Pe primele două am reuşit să le parez, dar apoi am primit câteva în trup. Cea din urmă m-a plesnit peste degete, aducându-mi lacrimi în ochi. Am lăsat spada să-mi cadă şi am început să-mi frec mâna lovită, fierbând de furie.

— Aşa cum ţi-am spus şi ieri, băieţii noi ar trebui să-şi amintească mai bine care le e locul, a declarat Richmond, întrerupându-şi atacul şi dăruindu-mi un zâmbet lipsit de veselie. Mă aştept de la tine să-mi arăţi mai mult respect data viitoare, Hengrave.

— Respect? Nu mă face să râd! Nu eşti nimic mai mult decât un derbedeu, Richmond, m-am răstit eu. Richmond s-a albit la faţă, dar mă tem că deja temperamentul mi-o luase înainte şi nu mai puteam să-mi pun lacăt la gură. Te crezi tare deştept, nu? Ei bine, tot ce pot să-ţi spun e că-ţi datorez o bătaie... ştangă[1] ce eşti!

Mi-am înhăţat haina de pe creangă şi am pornit spre camera mea cât de repede puteam.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Încă spumegam de furie în clipa în care am intrat ca furtuna în cameră şi m-am aruncat pe un scaun. Coastele îmi erau pline de vânătăi şi mâna încă mă ustura de pe urma loviturii. Detestam să fiu băiat. Îmi doream atât de mult să fiu înapoi, acasă, la Drury Lane, cu ai mei, fără să mă schimonosesc printre băieţi bogaţi şi bătăuşi şi profesori obsedaţi de baston. Mi-am acoperit faţa cu palmele şi am dat frâu liber lacrimilor care de-abia aşteptau să se reverse.

S-a auzit zgomot de paşi urcând scara şi uşa s-a deschis. Mi-am şters faţa cu mâneca, dar era prea târziu.

— Cat? Ce s-a întâmplat?

Frank a intrat şi s-a lăsat pe vine în faţa mea. Atunci, mi-a zărit tăietura de la genunchi şi a scăpat o înjurătură.

— Îl omor, a bombănit Charlie, izbindu-şi palma cu pumnul.

— Richmond ăsta nu-i decât o bubă pe faţa omenirii, am rostit furioasă, suflându-mi nasul. Nu ştiu ce-or pune în apă acolo, în Indiile de Vest, dar mi-e clar că vine din aceeaşi şcoală cu fostul stăpân al lui Pedro. Dar voi să nu-i faceţi nimic. Asta e între mine şi el!

Frank s-a ridicat în picioare şi a tresărit.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat.

— Nimic din ceea ce apărătoarea pentru spate marca Avon n-ar fi putut rezolva, numai că, din nefericire, nu ne-am dus pregătiţi la biserică, mi-a explicat Frank, cu regret în voce.

— Îmi pare rău. Totul e din vina mea, am gemut eu.

— Absolut, Cat, dar merită fiecare clipă de durere. Niciodată nu mi s-a părut şcoala atât de interesantă, a replicat Frank, zâmbind, făcându-mă să mă înveselesc.

I-am răspuns cu o strâmbătură.

— Eu cred că între mine şi Richmond e război de-a binelea. L-am făcut ştangă. Nu i-am mai zis nimănui până acum ştangă, dar pur şi simplu mi-a scăpat.

— Aoleu! a exclamat Frank, luptându-se să-şi ascundă zâmbetul.

— Ce-i aia ştangă? s-a interesat Charlie.

— Una dintre cele mai puţin crude expresii din Covent Garden, indicând o parte mai degrabă delicată a anatomiei masculine şi dând de înţeles că persoana în cauză nu are nimic în cap, i-a explicat Frank.

— Aha, a zis Charlie, zâmbind. O să ţin minte asta. Cat, mersi că-mi dezvolţi cultura.

I-am zâmbit necăjită.

— Ţine-te aproape de mine, Charlie, şi-o să ajungă într-atât de dezvoltată, încât n-o să-i mai poţi vedea marginile!

Dacă Richmond îşi clocea răzbunarea, atunci înseamnă că nu se grăbea. Îl implorasem pe Frank să-mi continue el pregătirea în domeniul scrimei, pentru eventualele provocări ulterioare, dar nu s-a mai întâmplat nimic din ceea ce m-ar

fi făcut să apelez la noile mele cunoştinţe. Următoarele săptămâni au trecut fără niciun fel de incidente. Ceilalţi băieţi mă acceptaseră ca făcând parte din cercul de prieteni ai lui Frank şi Charlie şi încetaseră să-mi mai acorde vreo atenţie deosebită. Evitasem până şi să joc rolul de slugă faţă de băieţii mai mari — sau de „rob"[1], în jargonul elevilor — deoarece Frank le pusese clar în vedere că eram servitorul personal al lui şi al lui Charlie. Asta nu însemna că Frank ar fi scăpat cu faţa curată dacă mi-ar fi dat porunci în cazul în care i-ar fi venit cheful. A fost suficient de înţelept încât să nu îndrăznească aşa ceva.

Intrându-mi mai bine în rol, m-am amuzat aflând mai multe despre viaţa lui Frank la şcoală. Faptul că era fiu de duce îl plasa în vârful scării sociale, aşa că nu era nevoit să se străduiască din greu să-şi câştige respectul cuvenit, aşa cum era cazul nostru, al celorlalţi. Cu toate acestea, îşi dobândise o notorietate, pe cont propriu, care nu avea nimic de-a face cu sângele lui albastru. Cunoscut de ceilalţi băieţi sub numele de „Vrăjitorul", Frank, după cum am descoperit cu uimire, adusese cu el la Westminster câteva dintre şmecheriile pe care le culesese de la cunoştinţele lui din Covent Garden. Îşi sporea veniturile falsificând scrisori de la părinţi către elevii aflaţi în nevoie şi se ştia că rescrie rapoartele profesorilor către părinţi. Mai ales despre

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

măiestria cu care-i imita scrisul doctorului Vincent se vorbea în termenii cei mai elogioşi cu putinţă. Avea şi o mică afacere în derulare împreună cu Nick, adjunctul lui Syd şi ucenic la o cizmărie, care-i furniza pielea flexibilă necesară fabricării apărătorii pentru spate marca Avon. Sora lui Nick, cusătoreasă de meserie, ţesea tivul fals din turul pantalonilor aparţinând tinerilor domni, făcându-i astfel imuni la usturimile administrate de acest iubitor al nuielei, doctorul Vincent. Camerele lui Frank erau ca un stup, zumzăind de atâta activitate, cu elevi venind şi plecând, solicitându-i lui Frank ajutorul în diversele încercări ale vieţii lor şcolare. Tot ce trebuia să fac eu era să stau în umbră şi să privesc.

Până spre sfârşitul celei de-a doua săptămâni, cariera mea academică s-a dezvoltat în salturi şi hopuri. Domnul Castleton mă clasificase pe locul al zecelea în grupa mea, în privinţa cunoştinţelor de latină. Nu pentru gramatică, le explica el ascultătorilor săi, în domeniul căreia mă dovedisem destul de ezitantă, ci pentru adevărata ei poezie.

— Băiatul acesta este singurul care o înţelege cu adevărat. Urmăriţi-l şi învăţaţi de la el! declarase, punându-mă să citesc cu voce tare versurile. Era uşor. Pregătirea mea de la Drury Lane făcea ca totul să devină o joacă de copii. Vedeţi, le citeşte ca şi cum asta ar avea în gând... nu le asasinează, aşa cum faceţi voi, toţi ceilalţi. Şi-acum, Southey, tradu.

Dar asta s-a dovedit că n-a fost decât o acalmie vremelnică. Viaţa a devenit mult mai complicată când noiembrie i-a lăsat locul lui decembrie. Era o superbă zi de iarnă cu cer senin, friguroasă, iar noi aveam parte de ceva timp liber, fiindcă orele se încheiaseră mai devreme. Frank şi cu Charlie se hotărâseră să plece la vânătoare de becaţe, pe câmpurile Tothill. Eu m-am sustras, spunând că vreau să-mi petrec ceva mai mult timp cu tomurile mele de latină.

— Nu e nevoie să trudeşti atât, Cat. Te descurci foarte bine, din câte-am auzit, mi-a zis Frank. Bobocul e foarte impresionat de tine. De ce să nu-ţi iei o pauză şi să vii cu noi, măcar să priveşti?

— Nu, mersi. Chiar vreau să citesc.

— E o dovadă, dacă mai era nevoie de aşa ceva, a replicat el, clătinând din cap neîncrezător, a faptului că nu eşti un băiat autentic. Să ştii, Cat, că niciun băiat care se respectă n-ar sta în cameră într-o zi ca asta.

— Dispari, milord, am replicat, azvârlind după el cu o pernă.

Frank nu înţelegea ce lux era să poţi să studiezi fără să fii întrerupt de nimeni. Fusesem nevoită să-mi înghesui educaţia în timpul meu liber. Fusese un capitol oarecum neglijat, de când domnul Salter, care nu-mi era nicidecum prieten, îi luase locul lui Johnny ca sufleor. Concepţia lui despre educaţia mea era să mă pună să-i frec cu grafit grătarul vetrei din biroul său, timp în care îmi furniza lecturi

despre virtuţile feminine, din predicile lui Fordyce[1]. Le spusese clar domnului Sheridan şi domnului Kemble că, în opinia lui, era un lucru foarte primejdios să educi o fată din clasa mea socială, fiindcă prin aceasta m-ar fi înălţat mai presus de locul care-mi fusese destinat în viaţă. Cu toate acestea, ei insistaseră ca el să continue treaba începută de predecesorii săi. Probabil îşi închipuiau că-mi fac o favoare, dar cred că dacă mai auzeam vreun cuvânt scris de insuportabilul ăla de Fordyce, aş fi urlat ca din gură de şarpe.

Prin urmare, mă bucuram de schimbarea neaşteptată pe care o făcusem, către o viaţă devotată învăţăturii. Ascunsă în Şcoala Westminster, alături de cărţile mele, puteam să-mi petrec timpul împreună cu zeii, să lupt pe câmpurile de bătaie ale Troiei, sau să rătăcesc prin lume în compania lui Enea[2]. Era cea mai bună pauză care-mi trebuia.

Mult mai devreme decât mă aşteptam, am auzit paşi urcând scara. Cineva a tuşit cu putere afară, lângă uşă.

— Staţi puţin să verific dacă e pregătit colegul nostru de cameră pentru vizitatori, l-am auzit pe Charlie rostind cu voce tare.

---

[1] James Fordyce (1720–1796), cleric şi popular orator englez, cunoscut mai ales prin publicarea, în anul 1760, a culegerii în două volume *Predici pentru tinerele femei*, numite îndeobşte *Predicile lui Fordyce*, cu toate că unele dintre discursuri le aparţineau altor autori, Fordyce nefiind, în acest caz, decât cel care le-a compilat. *(N. tr.)*

[2] Erou al războiului troian, principalul personaj al epopeii *Eneida*, aparţinând poetului latin Virgiliu. *(N. tr.)*

— O, Milly, trebuie să vezi priveliştea pe fereastra de-aici, am auzit apoi vocea lui Lizzie.

— Nu observ nimic special. Pare să fie un zid de cărămidă.

Cea din urmă voce îmi era necunoscută.

Charlie s-a strecurat înăuntru.

— Sora mea e aici, Cat. Lizzie a adus-o cu trăsura ei, când a venit să-i lase lui Frank un pachet la portar. Am încercat s-o distrez cu un tur al afurisitei ăsteia de şcoli, numai că ea insistă să-mi vadă şi camerele. Tu doar să-mi urmezi indicaţiile, bine?

— Dar ea o să-şi dea seama că nu sunt fratele tău, Charlie!

Am privit în jur, întrebându-mă dacă nu cumva era mai bine să mă vâr în pat, pretextând o gripă subită.

— Sigur că o să-şi dea seama. Nu, pentru ea nu eşti decât un alt băiat.

— Zău, Lizzie, nu văd nimic remarcabil la cărămizile acestea, spunea Milly.

Uşa se deschise. Mi-am ciufulit părul şi am abordat cea mai bună înfăţişare de plictiseală de care eram în stare.

— Aşadar, acestea sunt camerele tale, Charlie. Foarte drăguţ. E atât de multă lumină aici, sus!

O fată de vârsta lui Lizzie a intrat, parcă plutind, în cameră. Era îmbrăcată cu o capă de un roşu-închis, cu blană în jurul glugii. Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta,

manifestând o vie preocupare față de orice detaliu. Lizzie venea în urma ei, purtând frumoasa ei scurtă gri și un manșon. Privirile ni s-au întâlnit. O expresie de consternare i-a străbătut chipul. Chiar să fi arătat atât de șocant? Imediat, și-a întors privirea de la mine.

— Domnișoarelor, a rostit pe un ton oficial Charlie, înclinându-se în fața lor, permiteți-mi să vi-l prezint pe colegul nostru de cameră Tom... Cat Smith.

M-am înclinat cu stângăcie.

— Tom Cat? Ce nume neobișnuit, nu? a comentat Milly, privindu-mă cu atenție printre lungile ei gene negre.

— E o poreclă, a intervenit repede Frank. Numele lui întreg este Thomas Bennington-Smythe. Eu am grijă de el în trimestrul ăsta: el e „umbra" mea.

Milly mi-a dăruit un zâmbet.

— Ce băiețel drăguț! Chiar seamănă un pic cu o pisicuță, nu-i așa, Lizzie, cu ochii aceștia mari și verzi?

— Ăăă... da, a răspuns repede Lizzie, cu privirea alunecând peste mine, ca și cum n-ar fi știut încotro să se uite.

M-am înroșit de jenă.

— Câți ani ai, copile? Pari prea tânăr pentru școala aceasta.

— Nu are decât cu doi ani mai puțin ca mine, Milly, și este unul dintre cei mai mărunței, a răspuns Charlie în locul meu.

— Îţi place şcoala, Tom Cat?

Vorbea cu mine de parcă abia aş fi ieşit de la creşă.

— Da, mulţumesc, domnişoară, i-am răspuns pe un ton ursuz.

— Ştii, am un frate de vârsta dumitale. Şi pe el îl cheamă Thomas.

— N-ar trebui să mergem? a întrerupt-o Lizzie, trăgându-şi prietena de braţ. Domnişoarele Miller probabil că ne aşteaptă.

— Nu se vor supăra dacă vom mai întârzia un pic, a replicat Milly, trăgându-şi scaunul de pe care tocmai mă ridicasem. Ei, acum ce-ar fi să-ţi tratezi sora cu o cană de ceai, Charlie?

Se părea că nu e chip s-o urneşti din loc. Charlie a pretins că rămăsese fără ceai, numai că Milly a adulmecat într-o clipă cutia şi a pus ibricul pe foc cu mâna ei.

— Oricine te-ar vedea ar putea să creadă că nu te încântă să ai oaspeţi, Charlie, a comentat Milly, râzând. Nu vrei să auzi cum se mai descurcă Mişcarea? Eraţi cu toţii înflăcăraţi de entuziasm apropo de ea, luna trecută, când era în joc soarta băiatului african.

— Şi încă sunt, a confirmat Charlie, agitând ibricul pe foc, astfel încât ceaiul să fie cuprins cât mai repede cu putinţă de aburi.

— Dar dumneata, domnule Tom Cat? m-a întrebat Milly, care în mod evident făcuse o pasiune pentru porecla mea. Eşti şi dumneata un sprijinitor al cauzei?

— Da, într-adevăr, domnişoară, am răspuns, dorindu-mi ca ea să nu-mi mai zâmbească tot timpul, când eu mă străduiam să-mi menţin îmbufnarea băieţească.

— Atunci, poate că ţi-ar plăcea unul dintre acestea?

Şi-a scos din încăpătoarea ei poşetă un disc plat din ceramică, aproximativ cât palma mea.

— E produs la fabrica domnului Wedgewood.

L-am luat de la ea şi am observat că pe una dintre feţe era reprezentat un african, îngenuncheat, în lanţuri. De jur-împrejurul lui, erau înscrise cuvintele: „Nu sunt eu bărbat şi nu-ţi sunt frate?", un vers al unuia dintre poemele mele preferate antisclavie, de Cowper[1].

— Vă mulţumesc, domnişoară.

— Ei bine, costă o guinee bucata. Le vindem ca să adunăm bani pentru lucrarea noastră. Şi m-a privit, aşteptând.

— A! M-am înroşit şi mai mult, trecând la o nuanţă chiar mai închisă de roşu. Nu aveam nicio guinee; doar

[1] William Cowper (1731–1800), unul dintre cei mai populari poeţi englezi din secolul al XVIII-lea, autor de imnuri religioase. Medalionul descris este autentic şi a fost realizat în anul 1787, din iniţiativa Societăţii Quakerilor pentru Influenţarea Abolirii Sclaviei, în fabrica de produse ceramice a lui Josiah Wedgewood, el însuşi membru al Societăţii. *(N. tr.)*

mărunţişul pe care mi-l îndesase în palmă domnul Sheridan, atunci, în Cuibul Rândunicii, iar printre monedele acelea nu se afla niciuna de aur.

— Uite, am eu bani. Poţi să mi-i dai înapoi altă dată, Tom Cat, s-a oferit repede Frank.

— Mersi. Medalionul părea acum să-mi ardă palma, în timp ce-l vâram în buzunarul hainei. Din nefericire, Milly nu avea nici măcar un dram de tact. Încercările ei de a-şi îndrepta greşeala prin care mă pusese într-o situaţie neplăcută n-au făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Îmi cer scuze, domnule Tom Cat. Fireşte, trebuia să mă gândesc că e posibil ca dumneata să nu ai mijloacele necesare pentru plata unei asemenea sume. Ar fi trebuit să-l întreb mai întâi pe Charlie.

— Nu e nimic, domnişoară.

— Ba da, este. Îmi dau seama că te-am ofensat. Nu trebuie niciodată să te simţi jenat de lipsa mijloacelor financiare. Şi-a aplecat capul într-o parte, examinându-mă mai îndeaproape. Nu mă îndoiesc că tatăl dumitale este o persoană onorabilă, a continuat ea, foarte respectat în cercurile pe care le frecventează, cu toate dificultăţile financiare. Am dreptate?

— Sunt orfan, domnişoară, am zis, pe un ton posomorât.

— Of, Doamne, din ce în ce mai rău! Te rog, iartă-mă. Familia mea îmi spune tot timpul că, atunci când calc

într-o groapă, nu trebuie să calc şi în următoarea, dar nu ştiu cum se face că nu pot să mă abţin. S-ar putea spune că am un instinct anume de a vorbi ce nu trebuie. Aşadar, domnule Tom Cat, înseamnă că ai un protector foarte amabil care-ţi plăteşte taxele, bănuiesc, nu? Vreun domn cumsecade, dintr-o familie bună? Trebuie să te socoteşti foarte norocos.

Curiozitatea ei era de neoprit. Părea hotărâtă să scoată de la mine tot ce se putea afla despre legăturile de familie. Nu era decât preocuparea unei surori, încercând să verifice dacă fratele ei umbla cu cine trebuie; poate să fi fost şi din cauză că era, evident, băgăreaţă din fire. Nu prea puteam s-o învinovăţesc pentru asta, deoarece curiozitatea era un păcat de care, în mod sigur, mă făceam şi eu vinovată.

— Într-adevăr, domnişoară, am doi protectori foarte amabili, fără ajutorul cărora n-aş mai fi fost astăzi aici, i-am răspuns, dăruindu-le lui Frank şi Charlie un zâmbet.

— Aşa e mai bine. Sunt atât de încântată să te văd că zâmbeşti! Credeam că te-am cam necăjit cu nesăbuinţa mea.

Am privit-o cu toţii bându-şi ceaiul, cu un interes plin de nerăbdare. De îndată ce şi-a golit cana, Charlie a sărit în picioare.

— Acum, dacă tot ai terminat, dă-mi voie să te conduc la trăsură, Milly.

— Pe cuvântul meu, Charlie, s-ar zice că te grăbeşti să scapi de noi, nu-i aşa?

— Absolut deloc, surioară, absolut deloc. Numai că...

Şi Charlie a început să-şi rotească privirile în jur, căutând cu disperare o scuză plauzibilă.

— Peste câteva minute avem antrenament la scrimă şi trebuie să ne schimbăm, a intervenit repede Frank.

— Ei bine, în cazul acesta, ar trebui să mergem. Fii cu ochii pe fratele meu, domnule Tom Cat, m-a sfătuit Milly, pe un ton jucăuş, în timp ce se ridica de pe scaun. Nu mi-a arătat vreodată nici pic de îndurare în vremea când eram copii mici, aşa că nici nu vreau să mă gândesc la ce i-ar putea face unui băiat ca dumneata.

— Surioară, ştii doar că nu e adevărat. Dacă-mi amintesc bine, tu erai cea periculoasă, cu agrafa de la pălărie, încă de la o vârstă foarte fragedă, a protestat Charlie.

— Autoapărare, Charlie, autoapărare...

Vocile celor doi Hengrave s-au stins treptat, pe măsură ce Charlie îşi conducea sora înapoi spre trăsură, lăsându-mă singură cu cei doi Avon, pentru câteva clipe.

— Ce mai faci tu, Cat? m-a întrebat Lizzie, cu vocea uşor tremurată. Vreau să spun, în realitate?

I-am răspuns cu un zâmbet plin de vitejie, numai că bunătatea ei mă făcea să mă simt slabă.

— Mi-e dor de casă, i-am mărturisit.

— Se poartă bine cu tine? Nu bănuieşte nimeni nimic?

— Se descurcă formidabil, Lizzie, a răspuns Frank în locul meu. E absolut convingătoare.

— Dar ce-o să faci?

— Ce să fac? Mă străduiesc să fiu în formă pentru latină şi să devin un scrimer acceptabil, am încercat o glumă neconvingătoare.

— Cat, ştii bine la ce mă refer. N-o să poţi să rămâi aici pe veşnicie.

Milly a strigat numele lui Lizzie, de la picioarele scării. Atunci, Lizzie şi-a aranjat boneta în oglindă şi şi-a îndreptat buclele, pregătindu-se de plecare. Pe jumătate conştientă de ceea ce făceam, mi-am dus mâna la ţeasta tunsă. Abia atunci mi-a venit ideea.

— Lizzie, ai putea să mă ajuţi cu ceva?

— Desigur. Orice vrei.

— Ai putea să-mi trimiţi câteva lucruri? E posibil să am nevoie de ele în foarte scurt timp.

M-am dus repede spre biroul lui Frank şi am început să scriu lista.

— Ţi le trec pe toate aici.

Lizzie a citit repede lista şi mi-a făcut un semn aprobator.

— Ţi le trimit cam pe mâine. Asta-i tot ce-ţi trebuie?

— Da. Şi... mulţumesc.

A şovăit un pic, după care m-a sărutat la repezeală.

— E o senzaţie atât de ciudată să săruţi un băiat! a zis, râzând uşor, apoi l-a lăsat pe Frank s-o însoţească înapoi la trăsura ei.

Vizita lui Milly s-a dovedit a fi preludiul la ceva mult mai rău. Frank şi cu Charlie au întârziat mult până s-au întors de la poartă, iar eu am început să mă îngrijorez, neştiind ce se întâmplase cu ei. Poate că se întâlniseră cu vreun alt elev, sau, mai rău, cu vreun profesor, iar Milly o fi fost întrebată despre cum i se păruse fratele ei mai mic? Oare urma să aud, dintr-o clipă într-alta, zgomot de paşi bubuind pe scară, apoi voci cerând să afle cine era impostorul? Am ascultat lângă uşă, încordându-mă astfel încât să fiu pregătită pentru fugă, dacă va fi necesar. Şi, destul de clar, am auzit un zgomot puternic de paşi. M-am ascuns în spatele uşii, gata s-o iau la goană de îndată ce mi se va ivi ocazia.

— Cat! Cat!

Nu era un profesor, nici portarul, aşa cum aproape că mă aşteptasem: nu erau decât Frank şi cu Charlie, amândoi albi la faţă ca varul.

— Vine cineva după mine? am întrebat în grabă, întinzându-mi capul spre palier şi ascultând dacă nu se mai auzeau cumva şi alţi paşi.

— Nu, mi-a răspuns Frank, trăgându-mă înapoi de haină şi trântind uşa în urma noastră. Uite-aici! Era un băiat

cu ziare care tocmai striga ştirile, în timp ce le urcam pe Lizzie şi pe Milly în trăsură.

Mi-a pus în mână un ziar. Prima pagină era plină de reclame, dar ochii mi s-au aprins la vederea titlului principal.

Misterioasa dispariţie
a tânărului Ariel african

Spectacolul din seara aceasta cu *Furtuna* de la Drury Lane a trebuit să fie amânat din cauza misterioasei dispariţii a africanului cunoscut sub numele de *Pedro Hawkins*. Acesta a dispărut la ceva vreme după ora patru a după-amiezii de marţi din casa actualului său stăpân, *Signor Luigi Angelini*. Nimeni nu l-a observat pe african părăsind casa. Soarta lui Pedro Hawkins a reprezentat o problemă de interes general de când a devenit cunoscut faptul că *un fost stăpân* pretinde că ar fi proprietarul tânărului african. Cercetări imediate au fost întreprinse la domnul în speţă, numai că el a negat că ar avea cunoştinţă despre locul în care s-ar putea afla băiatul şi le-a permis agenţilor legii să-i percheziţioneze locuinţa, ca să-şi dovedească nevinovăţia.

În locul spectacolului anunţat, la Drury Lane se va reprezenta *Macbeth*.

M-am lăsat, greoaie, pe fotoliu.

— Aşadar, tot nu l-am salvat, până la urmă.

Frank a izbit cu palma policioara căminului, într-un gest de frustrare.

— Eram convins că e în siguranţă! Era însoţit pe străzi şi în rest stătea doar înăuntru, dar chiar şi-aşa a fost înhăţat!

Charlie m-a strâns de umăr.

— Lizzie şi cu Milly au plecat direct spre casa domnului Sharp. Aboliţioniştii vor face tot ce vor putea.

— Dar ce *pot* ei să facă? l-am întrebat.

— Domnul Sharp poate să ceară la tribunal *habeas corpus*; asta înseamnă un ordin judecătoresc în urma căruia Hawkins va fi obligat să-l aducă pe Pedro în faţa curţii, în cazul în care se află la el. Domnul Sharp s-a mai folosit de legea aceasta şi înainte, ca să împiedice scoaterea oamenilor din Anglia împotriva voinţei lor.

— Numai că Hawkins susţine că nu e la el. La ce-ar mai folosi chestia aia cu *habeas*, dacă el poate să scape pretinzând că nu ştie nimic despre asta?

Charlie a rămas tăcut. Îşi dădeau amândoi seama de faptul că aveam dreptate. Trebuie să fi fost mâna lui Hawkins — fireşte că el a fost — dar, în mod evident, îl ascunsese undeva pe Pedro, cu intenţia de a ocoli canalele legale prin care ar fi putut să-l scoată din ţară. După umilinţa îndurată la Drury Lane, Hawkins ajunsese probabil la concluzia că presiunea publicului pentru păstrarea lui Pedro aici era mult prea puternică, pentru ca el să poată lupta deschis. Prin urmare, încerca să-l scoată pe furiş din ţară.

— Trebuie să acţionăm repede, am zis, creierul trecându-mi deja la acţiune. Trebuie să ne trimitem prietenii să

verifice portul. Este locul cel mai evident. Dacă nu l-a trimis într-acolo încă, o s-o facă.

Am închis ochii, lăsându-mă pe spătarul fotoliului, luptând cu panica şi cu frica de care mă simţeam invadată. Eram inutilă. Nici măcar nu puteam să mă duc în Covent Garden, cu un mesaj pentru Syd şi băieţii din bandă. În clipa în care Pedro ar fi avut nevoie de mine, eu zăceam acolo, înţepenită, învăţând latina şi prefăcându-mă că sunt băiatul cel mai mic al unui moşier irlandez.

— Mă duc eu, a anunţat Frank, ridicându-se. Charlie, ocupă-te tu să mă învoieşti de la Preg. Dintr-odată, m-a apucat o durere urâtă de dinţi şi am plecat acasă, să mă consulte dentistul familiei.

— Foarte bine, l-a aprobat Charlie.

— Iar tu, Cat, stai pe loc! Charlie, ai grijă ca aşa să fie! a insistat Frank, dându-şi seama cu precizie la ce mă gândeam, cum stăteam acolo cu pleoapele strânse. N-o să-l ajuţi deloc pe Pedro dacă te laşi prinsă tu însăţi, Cat. Băieţii din bandă o să aibă grijă de el... o să vezi.

Am încuviinţat tăcută, dar ceva îmi spunea că va fi nevoie de mai mult decât de băieţii din banda Măcelarului, ca să-l găsim. După cum mă avertizase Pedro, Hawkins nu uita niciodată şi nu ierta niciodată; nu era omul care să accepte ca răzbunarea împotriva sclavului său să-i fie refuzată.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

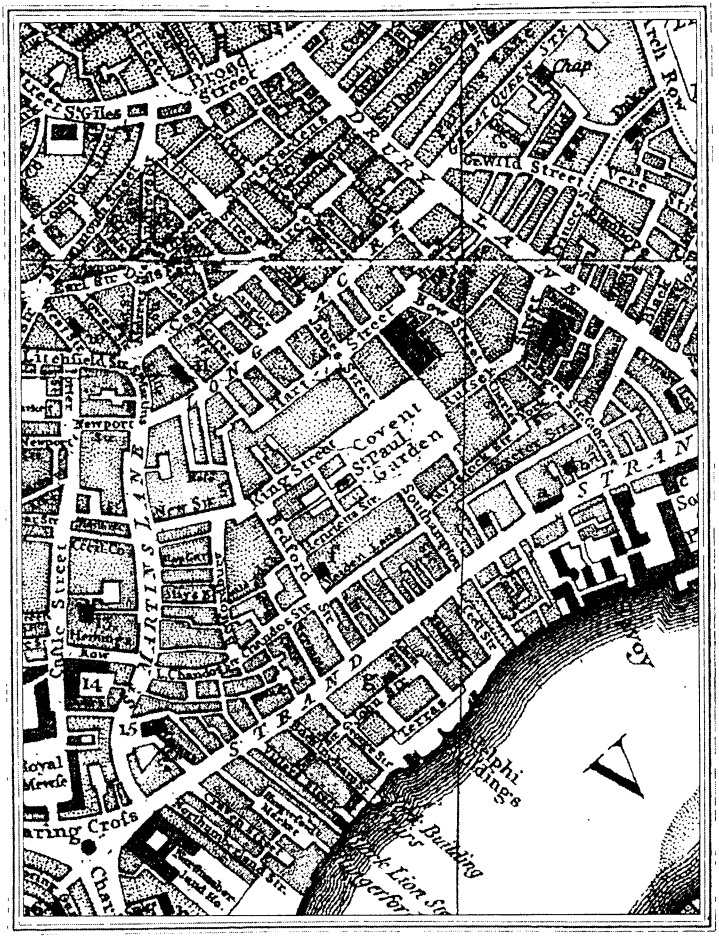
Broad Street
St. Giles
Great Queen Street
Great Queen Street
Drapers
Orchard Row
Castle
Castle
Castle

ACTUL III

SCENA 1 — MĂRUL-LUPULUI PENTRU VÂNĂTĂI

Frank nu s-a întors în noaptea aceea. Bănuiam că revenise pe străzile Londrei, să ajute la căutarea lui Pedro. Mi-aş fi dorit să fiu alături de el. Şi Charlie stătea ca pe ace; numai simţul datoriei faţă de mine îl oprea să plece. Printr-o convenţie tacită, niciunul dintre noi nu vorbea despre asta, cum stăteam acolo, lângă foc. Mintea mea îşi imagina cu prea multă aprindere ceea ce putea să i se fi întâmplat lui Pedro. Simţeam că-mi vine rău din cauza neliniştii.

— Ei bine, frăţioare, cred c-ai face mai bine să te duci la culcare, m-a sfătuit Charlie, într-o încercare de a părea ceva mai degajat. Te trezesc eu dacă se întoarce Frank cu vreo veste, de orice fel.

Mohorâtă, am făcut aşa cum îmi spusese. Nu avea niciun sens să tot stau acolo şi să mă holbez la cărbuni. Până la urmă, am adormit la puţin timp după ce clopotele Abaţiei au bătut miezul nopţii. Imediat, Pedro mi-a apărut în vis... sau, poate c-ar trebui să spun, în coşmar. Zbura în înaltul cerului, îmbrăcat în costumul lui, cu aripile fluturându-i în urmă, făcându-mi semne cu mâna. I-am răspuns la fel.

Atunci, din neant a apărut o spadă, retezând funia care-l ţinea în aer. Pedro s-a prăbuşit la pământ ca o bucată de plumb, ţipând.

— Te simţi bine?

Charlie stătea pe marginea patului meu, îmbrăcat doar în cămaşa de noapte, ţinând în mână o lumânare aprinsă.

— D... da. Ce s-a întâmplat?

Pe moment, nu puteam să-mi amintesc unde mă aflam, crezând că eram înapoi, în Cuibul Rândunicii. Apoi, memoria mi-a revenit.

— S-a întors deja Frank?

— Nu. Doar că ai ţipat.

M-am trântit la loc pe pernă.

— Scuză-mă. Am avut un coşmar... cu Pedro.

Charlie a clătinat din cap, aprobator.

— Nu mă surprinde. Eu nici n-am putut să adorm, cu gândul la el. O să-ţi aduc un pahar cu apă. Încearcă să te odihneşti un pic.

S-a întors cu paharul şi l-a aşezat pe noptiera de la capul patului.

— Bea asta. Nu poţi să faci nimic mai mult decât ce ai făcut pentru Pedro.

S-a aşezat din nou pe pat, lângă mine.

— Încearcă să nu te mai frământi, frăţioare. O să rămân aici până când o să adormi. Nu-ţi face griji: eşti în siguranţă cu noi.

Apa mi-a fost de ajutor — mai degrabă datorită bunătăţii lui Charlie şi a faptului că se gândise la aşa ceva, decât că mi-ar fi fost sete —, dar n-a putut estompa acuta durere a dorului de casă, de Drury Lane, precum şi ale temerilor pentru soarta lui Pedro. Oare unde era el acum?

A doua zi, Charlie a ieşit devreme, să vadă dacă existau în ziare şi alte articole despre Pedro. Era o notiţă mică pe prima pagină — un apel din partea domnului Sharp şi a domnului Equiano, solicitând orice informaţie care ar fi putut duce la descoperirea tânărului Ariel african — dar nimic altceva.

— O să-i trimit un mesaj lui Milly, mi-a spus Charlie la micul dejun, în marea sală de mese. Vreau să aflu ce a hotărât Mişcarea că va face.

După plecarea lui, am netezit pagina şi am privit fix cuvintele seci din faţa mea: „africanul", „fost sclav", „dispărut"... Pedro fusese redus la dimensiunile unui singur paragraf. Nu se spunea nimic despre prietenul meu, despre talentul lui, despre râsul lui limpede. Din punctul de vedere al publicului, băiatul cel adevărat dispăruse, transformându-se în nimic mai mult decât o poveste interesantă despre un sclav fugar. Am scos din buzunar medalionul de ceramică şi l-am privit pe bărbatul înfăţişat pe faţeta lui. M-a izbit atunci impresia că, în ciuda eforturilor lăudabile ale domnului Wedgewood, şi africanul acesta părea să fie caricaturizat: o

reprezentare stângace a mii de persoane suferinde, ale căror poveşti nu aveau să fie, probabil, niciodată cunoscute.

— 'Neaţa, Hengrave.

Richmond s-a trântit pe bancă alături de mine, stropindu-mi ziarul cu terci de ovăz.

— Hopa! Îmi pare rău. Ce-i chestia aia pe care o tot mângâi acolo?

— Nu te priveşte pe tine, i-am răspuns tăios, ascunzând medalionul sub masă.

— E un lucru pe care n-ar trebui să-l ai la tine, nu mă îndoiesc. O poză de-a iubitei tale... sau, poate, a iubitului?

Grăsanul de Ingels şi-a făcut loc pe bancă de cealaltă parte a mea, acum fiind înghesuită între ei doi.

— Foarte nostim, dar nu prea cred, am zis, încercând să mă ridic.

Vreo patru sau cinci alţi băieţi au venit să se aşeze în jurul nostru, cu toţii rânjind spre mine. Nu-i cunoşteam, dar îmi dădeam seama că sunt de teapa lui Richmond: cu toţii, fii ai unor proprietari de plantaţii, care se cunoşteau între ei din Indiile de Vest. Se părea că Richmond izbutise până la urmă să-şi găsească locul în ierarhia din şcoală: în fruntea unui grup de bătăuşi ca el, amatori să persecute „umbrele" mai firave din internatele rivale, în cazul de faţă, pe a dumneavoastră fidelă.

— Am auzit că tu şi fratele tău sunteţi întorşi pe dos din cauza dispariţiei unui anume negru, a rostit cu voce tare Richmond, împroşcându-mă cu terci din gură.

— Ce te face să crezi asta? l-am întrebat, cu tot calmul de care mai eram în stare.

— A, Ingels, aici prezent, a auzit tot tărăboiul de ieri, de la poartă, când s-a aflat vestea. Soră-ta a făcut o criză de abureală, zice, ţipând şi plângând ca un bebeluş. Acum ştiu de unde ai asta.

— Pe sora mea s-o laşi în pace, i-am replicat, ridicându-mă în picioare şi încercând să plec. Richmond le-a făcut un semn din cap prietenilor lui şi ei s-au ridicat, toţi ca unul, să mă urmărească. Dacă viaţa petrecută în Covent Garden m-a învăţat ceva, atunci aceea era să recunosc o bandă, când îmi apare în faţa ochilor. Am început să merg mai repede, îndreptându-mă spre sala de clasă a Cursului Inferior, unde speram că nu vor mai îndrăzni să mă urmărească.

— Ştii ceva, Hengrave, chiar sunt interesat să văd la ce te uitai, mi-a zis Richmond, ajungându-mă din urmă şi apucându-mă de braţ. M-am smuls din strânsoarea lui şi am rupt-o la fugă. Auzeam limpede tropăitul în urma mea. Am cotit scurt la stânga, apoi la dreapta, încercând să-mi pierd în urmă, dar se ţineau după mine ca o haită de ogari după mirosul vânatului. Ce-aş fi putut să fac? Când eram acasă, cunoşteam toate aleile, toate casele, aşa că le-aş fi tras clapa

cu uşurinţă; aici, în schimb, eram pe un teritoriu străin. M-am aplecat pe după colţul unei clădiri şi am zărit o uşă, imediat în faţa mea, la capătul unui pasaj îngust. Am alergat direct spre ea, numai că era încuiată. M-am întors. Inamicii mei erau adunaţi în faţa mea, blocându-mi ieşirea. Eram prinsă în capcană.

— Nu mai ai unde să fugi, aşa-i, Hengrave? a rostit Richmond, tachinându-mă, cu chipul sclipind de răutate. Departe de plantaţia lui, probabil că-i era dor să aibă pe cineva de persecutat, iar acum i se ivea prima ocazie să recupereze. Hai, dă încoace chestia aia, orice-ar fi... chestia la care te uitai.

Ferestre oarbe, deasupra aleii la fel de oarbe pe care pătrunsesem. Niciun chip prietenos de la internatul Clough nu-şi făcea apariţia, să-mi vină în ajutor. Împotrivirea părea să nu aibă rost. La urma urmei, nu era vorba decât de o bucată de ceramică. Mi-am descleştat pumnul şi am întins palma în faţă. Richmond s-a aplecat să privească mai îndeaproape şi a izbucnit într-un hohot de râs.

— „Nu sunt eu bărbat şi nu-ţi sunt frate?" Ei, nu e cazul tău, Hengrave, fătălăule.

Mi-a tras una peste mână şi s-a întors spre acoliţii lui.

— Domnilor, avem un abolţionist în mijlocul nostru. Şi ce părere avem noi despre şleahta aia?

— Hoţi împuţiţi! a mormăit unul dintre ei.

— Şi ştiţi voi cum mi-a spus hoţul acesta duminică? Un epitet atât de urât, încât m-aş înroşi tot dacă l-aş repeta.

Richmond şi-a ridicat ochii spre cer, într-o atitudine de pietate batjocoritoare.

— Ce facem noi cu băieţeii răi de gură din şcoala noastră, întocmai ca şi cu sclavii fugari de acasă?

— Le dăm o lecţie. Îi facem să mănânce ţărână! a răspuns un băiat pistruiat, de două ori cât mine ca înălţime.

— Aşa e!

— Haideţi să-i dăm ce i se cuvine!

Corul vocilor creştea în intensitate în jurul meu.

Inima îmi bătea nebuneşte. Nu puteam să-i răzbesc pe toţi odată. Nici măcar manevra lui Syd pentru cazuri de urgenţă nu m-ar fi putut ajuta.

— Îngenunchează, Hengrave, mi-a poruncit Richmond.

— C-ce? m-am bâlbâit, temându-mă că picioarele m-ar putea lăsa, oricum, dintr-o clipă într-alta.

— Ca negrul ăla, de pe bucata asta de rahat. Îngenunchează în faţa stăpânilor tăi.

Replica lui mi-a făcut tendoanele să se revigoreze, dacă altceva n-ar fi putut să realizeze una ca asta.

— Mai degrabă aş pupa în fund o maimuţă decât să îngenunchez în faţa ta.

— Măi, măi, chiar ai un limbaj de-a dreptul colorat, nu-i aşa, Hengrave? Cred că ar trebui să facem din tine un

exemplu, exact aşa cum o să se întâmple cu negrişorul ăla când stăpânul lui de drept are să-l ducă înapoi acasă. Asta o să-i înveţe minte pe toţi cei cu principiile voastre, să le demonstreze că răspândirea otravei abolişioniste nu poate să rămână nepedepsită.

— Nu, nu... te rog.

Am întins braţele în faţă, într-un gest de implorare. Mă costa scump să-l rog ceva pe el, orice-ar fi fost, dar acum nu aveam de ales.

— Atunci, îngenunchează.

Ajungând la concluzia că prevederea era cea mai importantă componentă a curajului, m-am lăsat să cad în genunchi, sperând că prin asta îi voi oferi satisfacţie. Numai că el încă nu terminase cu mine: abia începuse. Aţintindu-şi ochii asupra mea, a înşfăcat un pumn de noroi şi mi-a frecat gura cu el, înhăţându-mă de ceafă când a văzut că încerc să mă împotrivesc. Ceilalţi băieţi au izbucnit în urale.

— Aşa e mai bine, a zis, ştergându-se pe mâini de haina mea. Acum, ştii cine e stăpânul pe-aici.

Tremurând de furie, am scuipat la picioarele lui.

— Încă nu ţi-ai învăţat lecţia? Ia de-aici, câine!

Şi-a luat elan şi m-a izbit cu piciorul, nimerindu-mă în burtă. Într-un gest instinctiv, m-am ghemuit ca o minge, apărându-mi capul cu mâinile, în timp ce şi ceilalţi i se alăturau, tratându-mă ca pe... ei bine, ca pe unul dintre

sclavii lor. Durerea m-a fulgerat, o dată şi încă o dată. Probabil că am ţipat, dar mai mult de-atât nu-mi mai amintesc... decât faptul că loviturile de picior au încetat la fel de brusc pe cât porniseră, când o voce a tunat undeva deasupra.

— Încetaţi chiar în clipa asta! Lăsaţi-l în pace pe băiat!

Atacatorii mei au rupt-o la fugă, în timp ce uşa încuiată era deschisă de dinăuntru; am zărit o pereche de ghete la câţiva centimetri în faţa mea. Domnul Castleton s-a aplecat spre mine.

— Doamne, Dumnezeule, dumneata erai, Hengrave?

Mi-a trecut prin minte gândul că era o întrebare atât de prostească, zău aşa, într-o astfel de situaţie, dar şi o întrebare la care n-am mai răspuns, din simplul motiv că am leşinat.

M-am trezit întinsă pe un pat necunoscut, dintr-o încăpere cu tavanul înalt. Aerul era rece şi proaspăt. Cineva îmi trăgea ghetele din picioare.

— Te-ai întors printre noi? Asta-i bine.

O femeie cu şorţ şi bonetă pe cap îmi zâmbea de la celălalt capăt al patului: era doamna Clough, intendenta internatului şi tocmai persoana pe care mă străduisem cel mai mult s-o evit încă din prima zi petrecută acolo.

— Ce s-a întâmplat? Ce caut aici? am întrebat, ameţită.

— S-ar spune c-au sărit pe tine câţiva bătăuşi. Mereu văd scene dintr-astea. Puştanii ca tine, din câte se pare,

mereu o păţesc. Domnul Castleton te-a găsit şi te-a cărat încoace. Mi-a zis că nu tragi la cântar mai mult decât un fulg. Se pare că nu prea mănânci bine, tinere, a comentat ea, făcându-mi un semn de mustrare cu degetul.

— Am fost bolnav, am zis, amintindu-mi despre povestea oficială.

— Asta ar fi o explicaţie, bietul mieluşel. Acum spune-mi, crezi că ai ceva rupt? Nasul pare să-ţi fi scăpat nevătămat... de obicei, e primul lucru care se face praf într-o situaţie ca asta.

Prin ceaţa durerii, mi-am mişcat braţele şi picioarele după instrucţiunile ei. Mă dureau crunt, dar erau în stare de funcţionare.

— O să supravieţuieşti, Hengrave, mi-a zis ea, clătinând din cap şi făcându-şi panglicile de la bonetă să danseze. Acum, hai să vedem ce e cu vânătăile astea. Am nişte alifie de mărul-lupului, care o să le facă să dispară cât ai clipi. Face vânătăile să se retragă. Scoate-ţi cămaşa.

M-am ridicat în şezut cu o grabă mai mare decât ar fi dictat înţelepciunea, fiind gata să leşin din nou din cauza durerii.

— Nu, n-am nevoie, am zis la repezeală.

— Haide, haide, băiete, nu trebuie să fii ruşinos. Am văzut sute de băieţi în pielea goală.

Nu, ca mine sigur nu văzuse.

— Nu, serios, dacă mă lăsaţi numai să mă întorc în camera mea, o să fiu bine.

— Nu fi prost, Hengrave. Nu te mai duci nicăieri tot restul zilei. Şi-acum, scoate-ţi cămaşa.

O uşă s-a deschis, dată de perete, în celălalt capăt al încăperii, şi Charles mi-a apărut în fugă în faţa ochilor.

— Doamnă Clough, cum se simte fratele meu? a întrebat el, îndreptând spre mine o privire disperată.

— Ei, tocmai a avut parte de ceea ce voi, băieţii ăştia barbari, numiţi o bătaie bună, dar o să supravieţuiască. Refuză însă să mă lase să-i dau pe vânătăi cu alifie de mărul-lupului. Cum s-o aştepta să se facă bine, dacă nu acceptă tratamentul, nu pot să-mi dau seama. Fii amabil, spune-i să-şi scoată cămaşa, ca un băiat ascultător, bine?

Charlie a înţeles imediat situaţia delicată în care mă aflam.

— El e foarte ruşinos, doamnă Clough. Ar însemna pentru el o adevărată tortură să se dezbrace în faţa dumneavoastră. Ce trebuie făcut?

— Tot ce vreau este să-l ung cu un pic de alifie pe vânătăi, i-a explicat ea, aruncând încă o privire spre chipul meu şocat. Dar n-aş vrea să-l mai fac să sufere pe ziua de azi, aşa că fă-o dumneata în locul meu, Hengrave, a hotărât ea, punându-i în palmă un borcănaş. O să vă las în pace, ca nu cumva sensibilitatea lui accentuată să fie ultragiată de prezenţa unei femei.

Şi a ieşit din cameră, ţâţâind din buze.

S-a lăsat tăcerea. Puteam să aud freamătul din şcoală, dincolo de paşnica infirmerie. Băieţii se strigau între ei, în timp ce se duceau la prima oră de clasă. Charlie ţinea borcanul în mână cu delicateţe, ca şi cum s-ar fi temut că poate să explodeze dintr-o clipă într-alta. Dintr-odată, m-a izbit gândul că situaţia în care ne aflam era atât de absurdă, încât putea să pară chiar nostimă. Doamna Clough rămăsese cu impresia că eu aş avea o anumită aversiune faţă de femei! M-a cuprins un chicotit de-a dreptul isteric, dar m-am oprit, simţind junghiurile din coaste.

— Cine a fost, Cat? s-a interesat Charlie. Vocea îi era încordată de furie.

— Richmond şi prietenii lui plantatori de la Ottley. Mi-au dat o lecţie despre abolitionism. Am tresărit de durere. Ce faci, îmi dai alifia aia odată? Mi-a întins borcănaşul fără să rostească o vorbă. Întoarce-te cu spatele, te rog.

Am luat cu degetul un pic de alifie din borcănaş şi am început să-mi frec trupul învineţit. Evident, fuseseră foarte conştiincioşi. Problema era că nu puteam să ajung la omoplaţi, care suportaseră greul atacului.

— Ăăă... Charlie, te-ar deranja să-ţi ajuţi frăţiorul mai mic să-şi dea cu alifie pe spinare?

S-a înroşit la fel de tare ca şi mine.

— Nicidecum. O să ţin ochii închişi.

Mi-a întins alifia pe spate în mare viteză. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă, până când tot Charlie a izbucnit.

— Prima dată când îl văd pe Richmond, îl rup din bătaie.

— Cui i-ar folosi dacă ai face-o? l-am întrebat, simţindu-mă istovită de toată povestea. Îmi doream, mai mult decât orice, să fiu înapoi printre ai mei... înapoi la Drury Lane.

— Păi, pentru început, mie, pentru că m-ar face să mă simt mai bine.

Doamna Clough a dat din nou năvală în încăpere.

— Acum, treci înapoi în patul ăla, Hengrave. O să te ţin aici până o să fiu sigură că nu mai leşini iarăşi.

— Cat... fratele meu a fost bătut până a leşinat? a întrebat-o Charlie, strângându-şi pumnii de i s-au albit încheieturile, în timp ce lua borcănaşul.

— Da, dragă, dar o să fie bine acum, fiindcă stau eu să am grijă de el. Hai, du-te fuga la ore. Poţi să te întorci mai târziu, să vezi ce mai face.

Şi, întinzându-mi o cămaşă de noapte, a ieşit iar din cameră.

— Bun, asta e. Avem război, a declarat şuierând Charlie, întorcându-se cu spatele la mine, cu umerii tremurându-i de furie. Sclavagiştii ăştia nici n-o să ştie ce i-a lovit.

— Charlie, nu face asta. Nu merită, i-am şoptit, răguşită.

— Nu, dar tu meriţi, a zis el, ieşind brusc din încăpere.

*

Mi-am tras cămaşa de noapte peste pantaloni şi m-am vârât în pat. Alifia de mărul-lupului avea, într-adevăr, un efect calmant asupra vânătăilor mele, aşa că m-a furat somnul şi am visat tot restul dimineţii. M-am trezit abia când am simţit că mă atinge cineva, cu blândeţe, pe braţ. De teamă să nu fie cumva doamna Clough, vrând să-mi mai aplice o doză de alifie, m-am ridicat la repezeală în capul oaselor, strângându-mi păturile în jurul trupului.

— Stai liniştită, Cat, eu sunt, mi-a zis Frank, evitându-mi oarecum privirea. Părea istovit. Şi ţi-am adus şi musafiri, m-a anunţat el.

M-am întors şi am văzut-o pe ducesa de Avon stând la căpătâiul meu.

— O, nu!

M-am prăbuşit la loc pe pernă. Prin urmare, ieşise totul la iveală.

Ducesa s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Nu te îngrijora, jupâne Tom Cat, am aflat totul de la Frank şi de la Lizzie. Te asigur că nu am absolut niciun interes să mă amestec în decizia ta de a — cum să mă exprim? — de a juca un rol în pantaloni[1], timp de câteva săptămâni. Am venit numai ca să-l aduc înapoi pe Frank şi

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

să-ţi las obiectele pe care le-ai cerut... şi, poate, să arunc o privire asupra noii tale ipostaze. Dar, când am ajuns aici, am aflat unde te-au trimis, aşa că mi-am schimbat rolul de mesager cu cel de vizitator al unui bolnav. Sper că n-am făcut ceva nepotrivit, nu?

Am scuturat din cap, ceea ce m-a făcut să tresar de durere. Nereuşind să-şi ascundă furia de a mă fi găsit astfel, Frank şi-a început obişnuita plimbare de colo-colo prin încăpere.

— Aveţi vreo veste? am întrebat.

— Despre micul vostru prieten african? Nu, îmi pare rău că trebuie s-o spun, mi-a răspuns încetişor ducesa.

— Nimic? am insistat, întorcându-mă spre Frank.

— Am căutat peste tot prin Covent Garden, mi-a răspuns el. Nu e acolo. Syd a vorbit cu băieţii din Billingsgate[1] şi ei caută prin port. Până acum, nicio veste. Tot ce ştim este că Pedro a stat acasă toată ziua şi că singurii vizitatori ai casei au fost un acordor de piane orb şi ajutorul lui, pe la ora patru după-amiază. Pedro s-a întâlnit cu ei şi i-a condus în salonul pentru muzică. După cum susţine camerista, cei doi au ieşit singuri, mai târziu, după ce-au terminat. Încercăm să dăm de ei, fiindcă se pare că sunt ultimele persoane care l-au văzut pe Pedro. Joe Birlic crede

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

că ştie unde locuieşte orbul. Pe undeva pe lângă Şapte Cadrane[1], zice el, aşa că va trebui să ne mişcăm cu precauţie.

Şapte Cadrane... asta era în zona cunoscută sub numele de Cuibul Hoţilor, teritoriul lui Billy Shepherd, vizuina tâlharilor, a cerşetorilor şi a vagabonzilor. Eram sceptică faţă de ideea că până şi Joe l-ar putea găsi pe orb, în cazul în care acesta considera că era în interesul lui să dispară pentru o bucată de vreme. Atunci, ceva din ce spusese Richmond înainte de bătaie mi-a revenit în minte.

— Unul dintre băieţii care m-au atacat pare să ştie o grămadă de lucruri despre Pedro. Richmond spunea că fostul stăpân al lui Pedro are de gând să-l ducă înapoi acasă şi să facă din el un exemplu, ca un avertisment la adresa altor posibili fugari.

Auzindu-mă, Frank s-a oprit din plimbarea lui.

— Aşa a zis, nu? De unde-ar putea să ştie?

— Vorbea despre asta ca şi cum ar fi fost un secret devenit public printre sclavagişti. Par să fie cu toţii la curent cu ceea ce s-a plănuit, chiar dacă nu cunosc şi amănuntele.

Ducesa m-a prins de braţ.

---

[1] Seven Dials, intersecţie de străzi. În rondul format, a fost amplasat un stâlp în vârful căruia se află şase, nu şapte cadrane solare, Londra, din Cartierul de Vest (West End), în apropiere de Covent Garden, unde se întâlnesc şapte deoarece, conform planului iniţial al zonei, din ultimul deceniu al secolului al XVII-lea, acolo urmau să se intersecteze şase străzi, cea de-a şaptea adăugându-se ulterior. *(N. tr.)*

— E foarte posibil. Plantatorii şi-au unit forţele ca să i se împotrivească domnului Wilberforce.

— Nu m-ar mira dacă ar fi cu toţii vârâţi în chestia asta, a zis Frank, trecându-şi exasperat degetele prin păr. Cazul lui Pedro s-a transformat într-un fel de piatră de încercare pentru ambele tabere.

Ducesa a oftat adânc.

— În cazul în care sclavagiştii reuşesc să-l scoată din Anglia, legile sclaviei vor fi din nou aplicabile. Atunci, n-o să mai fie un servitor, ci sclav, din nou, Dumnezeu să-l aibă în pază. S-a aplecat în faţă şi mi-a netezit părul de pe frunte. Ce-o să ne facem cu tine? Oare să văd dacă reuşim să te mutăm acasă la noi, ca să putem avea grijă de tine? Asta, în mod sigur, te-ar scuti de o grămadă de probleme de-aici.

Era o ofertă extrem de atrăgătoare... dar cu un singur neajuns.

— Au încetat curcanii să mă caute?

— Nu ştiu, draga mea. Au discutat cu servitorii de vreo două ori, după cum spune Joseph.

— Credeţi că vreunul dintre ei ar putea să mă pârască, dacă ar şti că mă aflu în casă?

Ducesa s-a încruntat.

— Tu ce părere ai, Frankie?

Frank s-a apucat să-şi muşte buza de jos.

— Avem un personal foarte numeros, mamă. Nici nu-i cunosc pe toţi servitorii. Ar fi riscant. Cat probabil că e mai în siguranţă aici, deocamdată.

— Ce păcat! a exclamat ducesa, mângâindu-mă cu tandreţe pe păr. Ştii ceva, mai bine îţi stă cu părul tuns. Când e lung poate să-ţi dea multe bătăi de cap. Întotdeauna am preferat peruca... e cu mult mai convenabilă... dar ăsta trebuie să rămână un secret foarte strict între noi două şi coaforul meu.

Zicând acestea, s-a ridicat în picioare şi m-a sărutat pe frunte.

— Aproape că era să uit... iată pachetul de la Lizzie. Ce ai vrea să fac cu el?

— Puteţi să i-l daţi lui Frank, să-l ducă sus, în camera mea? Ar fi mai bine să nu rămână aici. Dacă-l deschide cineva, aş avea de răspuns la câteva întrebări teribil de stânjenitoare.

După plecarea mamei lui, privirea lui Frank a întâlnit-o, în sfârşit, pe-a mea.

— Fir-ar a naibii de treabă, Cat, tu chiar nu poţi să stai la adăpost de necazuri măcar cinci minute? m-a certat el.

Cu toate că după voce părea supărat, ştiam bine că era furios pe el însuşi, pentru faptul că nu izbutise să mă apere.

— Doar mă cunoşti, Frank. Dacă e rost pe undeva prin apropiere de belele, acolo sunt şi eu. Noi, ăştia mai

piperniciţi, am impresia că atragem necazurile ca nişte magneţi... chiar şi doamna Clough zice asta.

— Piperniciţi! N-am zis niciodată că ai fi pipernicită! Poate să fi sugerat cumva că eşti un pic sub dimensiunile normale, dar nu e deloc surprinzător, din moment ce...

— Ce spunea ieri Milly? l-am întrerupt eu. Când dai într-o groapă, nu trebuie să mai dai şi în următoarea?

Frank mi-a răspuns cu un zâmbet, recunoscând justeţea observaţiei mele.

— Îmi pare rău că n-am fost aici, Cat.

— Iar mie-mi pare rău c-am fost. Încearcă să-l opreşti pe Charlie să facă vreo prostie, ca răspuns, bine? Richmond ar putea să fie o sursă valoroasă de informaţii despre Pedro. N-aş vrea să-i fie închisă gura pe vecie, într-o încercare nesocotită de a mă răzbuna.

Frank mi-a răspuns cu o înclinare a capului şi, la plecare, m-a gâdilat sub bărbie.

— Capul sus, Tom Cat. E clar că-ţi joci rolul aşa cum trebuie. Acum, că te-ai umplut de vânătăi, nu mai poate nimeni să spună că n-ai experimentat din plin deliciile vieţii de băiat.

Scena 2 — Billy Shepherd se întoarce

Charlie aştepta alături de mine în faţa biroului directorului. Fusesem chemată să explic cum de ajunsesem să-mi pierd cunoştinţa.

— Cam ce-ar spune un băiat? l-am întrebat în şoaptă pe Charlie. Ar spune ce s-a întâmplat?

— Dumnezeule, nu, Cat. Viaţa ta s-ar transforma într-un iad dacă s-ar şti că ai pârât. Lasă-i pe Richmond şi pe ai lui în seama noastră, a băieţilor. Ar trebui să spui ceva de genul „m-am împiedicat", sau „am căzut pe scări".

— Dar domnul Castleton i-a văzut.

— Aşa e, dar nici profesorii nu se aşteaptă să le spui. Ar crede despre tine tot ce e mai rău, dac-ai face-o.

— Asta-i o prostie. Ce rost mai are să ai directori de şcoală, dacă ei nu au deloc control asupra băieţilor?

— Control au... dar e unul selectiv.

— Hengrave junior?

Doctorul Vincent şi-a făcut apariţia în cadrul uşii, plesnindu-şi bastonul de picior.

— Intră.

Simţindu-mă ca un deţinut care se urcă pe eşafod, am intrat în cabinetul lui de lucru. Era o încăpere călduroasă, cu pereţii înţesaţi de cărţi şi cu vedere spre stradă. Auzeam trăsurile hurducându-se pe lângă clădire şi strigătele vânzătorilor de castane coapte din Curtea Abaţiei.

— Explică! s-a răstit el.

— Am alunecat pe gheaţă, domnule, am rostit încetişor.

— Vorbeşte mai tare. Nu mai sunt tânăr ca altădată.

— Am alunecat pe gheaţă, domnule.

M-a privit pe sub sprâncenele lui stufoase, cu un zâmbet plutindu-i pe buze. Mi-am dat seama că ştia precis ce se întâmplase cu mine.

— A fost un lucru foarte prostesc din partea dumitale.

— Da, domnule.

— Ei bine, ai grijă să nu se mai întâmple, fiindcă altfel o să fiu nevoit să te biciuiesc pentru neglijenţă, ai înţeles?

— Da, domnule.

Era cel mai absurd lucru cu putinţă. Cu alte cuvinte, urma să fiu biciuită dacă mai luam bătaie încă o dată. Ştia prea bine că nu depindea de mine, dar asta n-avea nicio importanţă.

— Şi i-am scris mamei dumitale, să-i povestesc că ai avut parte de... de un accident, care te-a sustras de la lecţii timp de trei zile. Ai grijă să înveţi din greu, ca să recuperezi.

— Mamei mele? am repetat, răguşită.

— Da, băiete. Cui te-ai fi putut aştepta să-i scriu? Episcopului de Canterbury? Eşti liber!

Am ieşit din cabinet împleticindu-mă şi i-am dat vestea lui Charlie: o scrisoare zbura în drum spre Dublin, adresată unei uimite lady Hengrave.

Charlie s-a strâmbat.

— Asta înseamnă că avem o săptămână de răgaz, aş zice. Dumnezeule, cât de surprins o să fie Tom, să afle că a lipsit de la lecţii înainte chiar să le înceapă.

Acum, că sfârşitul şederii mele la Şcoala Westminster se vedea deja în zare, m-am dus în camera mea, să verific prezenţa elementelor necesare pentru a-mi duce la îndeplinire planul de evadare. Lizzie se ţinuse întru totul de cuvânt: erau toate acolo, aşteptând ocazia potrivită. La primul semn al veştilor dinspre Irlanda, Tom Cat avea să dispară.

Vineri seara au sosit cotlete, fără ca noi să fi trimis după aşa ceva. Aducătorul lor, Syd, a venit să ne spună cum înaintau cercetările în privinţa lui Pedro. Adusese, de asemenea, şi alte veşti, mai neobişnuite. Numai că mai întâi trebuia să procedeze după cum îi era obiceiul: să mă ia la dădăcit, precum un frate mai mare care întotdeauna are impresia că ştie totul mai bine. Şi pretextul l-a constituit faptul că-mi observase vânătăile de pe faţă.

— Ce-ai păţit, Cat? m-a întrebat, trăgându-mă mai aproape de el şi inspectând la repezeală toate părţile vizibile ale corpului. Gata, pân-aici! Totu' se termină în clipa asta. Te iau 'napoi cu mine.

— Înapoi unde, Syd? l-am întrebat posomorâtă. Uiţi că dacă merg cu tine, până mâine o să mă trezesc la închisoare.

A înlăturat cu o fluturare a mâinii acest detaliu nesemnificativ.

— Te-ai vârât în bătăi, nu-i aşa, Cat? Te ştiu eu... nu poţi să-ţi ţii firea nici cinci minute. Îţi laşi gura aia mare să ţi-o ia 'nainte. N-ar fi trebuit în ruptu' capului să te las aci.

— Nu Cat a *căutat* bătaia, mi-a sărit în ajutor Frank. Bătaia a *căutat-o* pe ea. O bandă de băieţi s-a hotărât s-o bată până leşină, pentru propriul amuzament.

Reacţia lui Syd era previzibilă. M-am încordat în aşteptarea erupţiei vulcanice care avea să urmeze imprudentului comentariu al lui Frank.

— Cine sunt? Du-mă la ei! Nici mamele lor n-o să-i mai recunoască după ce-o să termin cu ei!

Apoi, şi-a îndreptat tirul asupra lui Frank.

— Şi tu unde erai când Cat a noastră era bumbăcită, ai?

L-a înşfăcat pe Frank de reverele hainei şi l-a îmbrâncit de perete. Niciodată nu-l văzusem pe Syd atât de furios.

— Am avut încredere c-o să ai grijă de ea!

— Syd, ascultă, am intervenit, încercând să-l trag deoparte, dar la fel de bine puteam încerca să urnesc un munte din loc. Frank ieşise să-l caute pe Pedro. Dar, oricum, n-ar fi putut să facă nimic. Erau prea mulţi.

Syd i-a dat drumul lui Frank, încă tremurând de furie. Încetul cu încetul, a izbutit să se mai calmeze.

— Iartă-mă, Frank. M-a cam luat valu' un pic.

— Te înţeleg, Syd, a răspuns Frank, aranjându-şi cămaşa. Avea acea privire răvăşită a cuiva care mersese contra unui vânt puternic. Şi eu m-am simţit rău din cauza asta, când m-am întors. La fel şi Charlie. Au sărit pe ea când era singură. Dar nu-ţi face griji în privinţa lor. Îi rezolvăm noi la momentul potrivit.

— S-o iau ca pe o promisiune? l-a întrebat Syd. Frank a încuviinţat. Dă-mi de ştire dacă putem să vă fim de ajutor, eu şi băieţii.

— Aşa o să fac.

Atunci, Syd s-a întors spre mine şi, cu un gest şovăitor, m-a mângâiat pe păr.

— Aşadar, eşti bine, Cat?

— Mi-a fost şi mai bine, dar o să supravieţuiesc. Partea cea mai rea este că directorul i-a scris mamei lui Charlie, aşa că va trebui să-mi găsesc altă ascunzătoare.

Syd s-a scărpinat în creştet.

— Aş putea să-l rog pe vreunu' dintre amicii mei boxeri, dacă poa' să-ţi găsească un loc.

— Nu-ţi face griji pentru mine: am deja un plan.

— Ba sigur că-mi fac griji pentru tine, Cat. La ce te-ai aştepta? Bănuiesc că n-ai de gând să ne spui care-i planu' ăla al tău, nu?

I-am răspuns zâmbind.

— Cum de-ai ghicit?

— Ai o privire alunecoasă când încerci să ţii un secret. Am mai văzut-o şi pân-acu'.

Syd mă surprindea. Întotdeauna avusesem impresia că el era un pic cam lent la observarea unor astfel de lucruri.

— Câtă vreme nu-i ceva periculos, cred că nici nu vreau să ştiu, m-a asigurat el.

— Nu, nu e periculos. De fapt, probabil că mă îndrept spre locul cel mai sigur din toată Anglia.

Syd mi-a adresat o altă privire cercetătoare, apoi a încuviinţat.

— Foarte bine. Am încredere în tine. Pari să cazi mereu în picioare, aşa că n-am niciun motiv să cred că n-ai face-o şi de data asta.

Charlie şi Frank i-au interpretat cuvintele ca pe un semn că Syd se liniştise şi că erau în siguranţă dacă se apropiau. Frank l-a invitat pe Syd să se aşeze pe cel mai bun dintre

fotolii, eu mi-am tras taburetul, în timp ce Charlie şi Frank au ales să împartă băncuţa, pe care au tras-o lângă foc.

— Aşadar, ce veşti sunt despre Pedro? a întrebat Frank.

— Păi, asta-i chestia ciudată. Tocmai de-aia am venit astă-seară. Joe a dat în sfârşit de Bob Orbu' azi-dimineaţă, da' asta numa' pen' că Bob avea un mesaj pentru el. Sacu' ăla de purici, Billy Shepherd, vrea să stea de vorbă cu mine. Zice c-ar avea o informaţie despre Prinţu' nostru. Bubosu' mi-a cerut să-mi iau băieţii şi să ne ducem deseară la Panteonu'[1] de pe strada Oxford.

— Pentru ce? Pentru o încăierare? Dar Panteonul e un salon de dans! a exclamat Charlie.

— Nţ, nu pentru o încăierare, i-a răspuns Syd, clătinând din cap. Nu că n-am fi gata pentru aşa ceva, dacă ne provoacă... da' pentru discuţii... a zis el.

S-a aplecat în faţă, coborând tonul.

— Am auzit că Panteonu' se duce de râpă... nu mai e locu' de altădat'. Umblă zvonu' că Shepherd a cumpărat acţiuni acolo.

— Nu mai spune... îşi extinde operaţiunile spre vest, am zis, gemând. Şi se mai spune că infracţionalitatea nu rentează? Ar fi un pas important în sus, de la stăpânirea asupra coşmeliilor din Cuibul Hoţilor.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Ai dreptate, Cat. Shepherd s-a ales cu o grămadă de bani de pe undeva, în ultima vreme... şi s-a apucat să-şi cumpere afaceri în stânga şi-n dreapta. Nu şi în Covent Garden, fireşte, a precizat Syd, zâmbind cu mândrie. Nici n-a încercat acolo, ştiind că-l fac praf dacă pune piciorul pe teritoriu' meu.

— Şi tu îl crezi... adică, tu crezi că ştie ceva despre Pedro?

Syd mi-a răspuns cu o înclinare a capului.

— Pare să stea în picioare, nu? Mi-aş pune pariu următorul onorariu câştigat la box că Pedro mai e în Londra. Shepherd ar putea să ştie bine mersi unde e.

— Aşadar, te duci să te întâlneşti cu el?

— Sigur. Băieţii m-aşteaptă... o să mergem în stil mare. Da' mai e o chestie care mă sâcâie.

— Care-i aia?

— Mi-a cerut să te-aduc şi pe tine.

Syd s-a lăsat pe spate şi m-a privit, cu o sprânceană înălţată a scepticism.

— Tu ce crezi despre asta?

Eram la fel de bănuitoare ca şi el. Shepherd mă ura de moarte.

— Trebuie să fie o capcană.

— Asta am zis şi eu, da' Shepherd mi-a trimis asta, ca dovadă că n-are gânduri rele.

Syd a scos din buzunar o pungă de piele şi a pus-o pe masă. I-am desfăcut şiretul şi am observat că era plină de monede.

— Trebuie să fie o sută de lire aici! am exclamat, scuturând uimită din cap.

— Mda, Cat. E un fel de răscumpărare pentru tine. Dacă ne-nşală, pierde banii.

Oare Billy Shepherd mă ura într-atât încât să rişte pierderea a o sută de lire pentru mine? M-aş fi mirat. Mă îndoiam. Billy iubea banii mai mult decât pe propria sa mamă.

— Şi mai e ceva. S-a jurat că n-o să ne spună nimic dacă nu vii şi tu la-ntâlnire, a adăugat Syd, împungând cu degetul monedele. Ce părere ai, Cat?

— Nu ştiu. N-am încredere în el.

— Sigur că n-ai. El ştie asta.

— Nu trebuie să se ducă, a intervenit, grăbit, Frank. Mie-mi miroase urât treaba asta.

— Ba pute până-n cer, l-a aprobat Syd. Dar cum rămâne cu Prinţu'? O să-i avem pe băieţi acolo... s'tem mai tari decât gaşca de pămpălăi a lu' Shepherd şi decât orice curcani s-ar gândi să invite. Putem s-o scoatem de-acolo, dacă se lasă cu probleme.

Eram conştientă de faptul că, în realitate, nu aveam de ales: nu m-aş fi putut ierta niciodată dacă ratam astfel şansa de a-l găsi pe Pedro. Probabil că şi Billy ştia asta.

— Sigur c-o să vin, am declarat. Poţi să-mi împrumuţi pelerina ta, Frank?

— Dar o să vin şi eu, a replicat el.

— Şi eu, l-a susţinut Charlie.

— Din partea mea, cu cât mai mulţi, cu-atât mai bine, i-a aprobat Syd.

— Dar tot o să am nevoie de o pelerină... de ceva care să mă ascundă de privirile curioase.

— Dacă e să ghicesc, a rostit Syd, frecându-şi bărbia, cam asta-i treaba. El ştie că eşti la necaz şi vrea să aibă ocazia să se bucure de asta.

Frank mi-a întins pelerina lui de rezervă.

— E posibil să ai dreptate, am zis, aruncând-o pe mine şi trăgându-mi gluga pe cap. Şi, dac-aş fi în locul lui, probabil că şi eu mi-aş dori o ocazie ca asta, dacă mă gândesc în ce termeni grozavi ne-am despărţit după ultima noastră întâlnire.

Băieţii lui Syd se plimbau prin faţa Panteonului, aşteptându-şi şeful. Banda crescuse numeric faţă de ultima dată când o văzusem adunată la un loc. Rândurile ei fuseseră îngroşate de vreo douăzeci de indivizi zdravăn clădiţi, cu pumnii grei: amici de pe ringul de box, după cum îmi explicase Syd. Mă întrebam chiar câţi dintre ei îi juraseră supunere prietenului meu, după ce fuseseră puşi la podea de formidabilul lui

croşeu de dreapta; erau destui, dacă judecam după nasurile lor zdrobite.

Syd i-a trecut printr-o scurtă inspecţie. Cu toţii se înveşmântaseră cât putuseră de bine, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru petrecerea unei seri în oraş. Syd şi-a şters cu dosul palmei reverele propriei sale jachete bordo: după cum îmi închipuiam, o nouă achiziţie, în cinstea acestei ocazii. Conducerea unei bande însemna în foarte mare măsură să-ţi asiguri respectul cuvenit. Syd n-ar fi vrut să scadă în ochii băieţilor din banda lui, când îşi întâlnea rivalul. Din câte se părea, Billy Shepherd se avânta într-o altă branşă, departe de începuturile sale, în mărunta afacere de a controla o piaţă. Syd devenise regele neîncoronat din Covent Garden, deoarece era foarte agreat de proprietarii de prăvălii şi de tarabe de-acolo, care aveau încredere în exercitarea, din partea lui, a unei dreptăţi aspre, într-o manieră rezonabil de corectă. Billy fusese întotdeauna mai interesat de ceea ce putea să obţină pentru sine şi nu căpătase încrederea nimănui.

Nick, adjunctul lui Syd în ierarhia bandei, m-a întâmpinat cu un salut călduros, înainte de a se întoarce spre şeful lui.

— Bubosu' a rezervat o cameră separată pentru întâlnire, l-a anunţat el. Tre' să intrăm prin spate.

Era cu atât mai bine. Mă îndoiam de faptul că lacheii de la Panteon ar primi cu braţele deschise o gaşcă de flăcăi vânjoşi, amestecându-se în distracţiile serii. După acordurile orchestrei care se auzeau printre coloanele impunătoare de la intrare, se părea că tocmai se afla în desfăşurare un bal sau un concert.

— Bine zici. Haideţi, băieţi, a ordonat Syd. Şi, într-o clipă, m-am pomenit înconjurată de câţiva dintre cei mai solizi băieţi din bandă, făcută sandviş între ei, astfel încât aproape că eram purtată pe sus. Syd vorbise cât se poate de serios când se angajase să mă păzească straşnic.

Portarul i-a lăsat fără vreo vorbă pe băieţii Măcelarului să intre, arătându-ne că trebuie să urcăm scara acoperită de covor, spre salonul pluşat de deasupra. Lumânările strălucind în sfeşnicele prinse de pereţi îşi reflectau luminile în oglinzile cu poleiala ştearsă care acopereau pereţii. Toate acestea îmi aminteau un pic de coridoarele din Drury Lane, făcându-mă să simt un ghimpe de regret pentru faptul că nu mă duceam acasă în seara asta. Am urcat în marş, ca o armată invadatoare, ajungând în faţa unor uşi duble, vopsite în alb. Syd a bătut cu putere o singură dată şi uşile s-au deschis larg. Fără voia lui, a ezitat o clipă în prag, ţinut pe loc de ceea ce vedea în faţa ochilor. Încăperea era ca o lojă enormă dintr-un teatru, dacă lăsăm deoparte faptul că dădea spre o sală de bal plină de perechi, strălucitoare ca fluturii, dansând toate pe

muzica unei orchestre complete, aflată pe estrada din celălalt capăt. Sala de bal avea o formă circulară, cu un tavan împodobit şi pictat; era cea mai mare cupolă pe care o văzusem în viaţa mea, cu excepţia celei a Catedralei Sf. Paul[1]. În loc să fim asurziţi de zgomotul instrumentelor, auzeam muzica de parcă ar fi fost cântată la mare distanţă, mulţumită uşilor cu panouri de sticlă care se deschideau spre un balcon.

— Încântător, nu? ne-a întâmpinat Billy Shepherd, păşind înainte cu mâna întinsă spre Syd. Se mai împlinise de când îl văzusem ultima oară: părea mai matur şi, în acelaşi timp, mai impozant. Purta o jachetă purpurie, strălucitoare, ca o carapace de rădaşcă, pe deasupra pantalonilor bufanţi de un alb imaculat. Părul lui negru era tuns la modă, legat la spate cu o fundă neagră, numai că dantura îi era la fel de stricată ca întotdeauna şi, după cum am observat cu plăcere, buba de pe vârful nasului i se umflase, cu toate strădaniile lui deosebite de a-şi îmbunătăţi înfăţişarea. La optsprezece ani, era în floarea vârstei. Dar, dacă ascensiunea îi fusese meteorică, prăbuşirea era foarte probabil să fie la fel de

[1] Catedrală anglicană, amplasată pe colina Ludgate din Londra, sediul Episcopiei Londrei. Actuala clădire a fost proiectată de Christopher Wren şi finisată pe data de 20 octombrie 1708, când celebrul arhitect aniversa 76 de ani. Are o înălţime de 108,4 metri de la podea până în vârful cupolei, aceasta din urmă fiind înaltă de peste 40 de metri. *(N. tr.)*

rapidă. Şefii de bandă de genul lui nu se puteau aştepta să trăiască mult după douăzeci de ani, în afara cazului în care beneficiau de un noroc extraordinar: dacă nu erau înhăţaţi de oamenii legii, atunci câte un rival reuşea asta. Pe străzile mai sărace, de unde veneam eu, toată lumea ştia că, dacă ajungi la douăzeci şi cinci de ani, te poţi considera favorizat de soartă; treizeci însemna de-a dreptul bătrâneţe.

Syd a privit mâna întinsă de Shepherd de parcă ar fi fost o halcă de carne stricată, după care să i-a strâns-o împotriva voinţei sale. Am aruncat o privire rapidă în jur şi am numărat douăzeci de băieţi de-ai lui Billy şi câteva fete în rochii ţipătoare, lâncezind pe lângă pereţi. Eram, de departe, tabăra cea mai puternică.

— Foarte drăguţ, Shepherd, a apreciat Syd, cu o strâmbătură ce semăna a rânjet, cum nu mai văzusem vreodată la el.

— Vezi tu, Fletcher, m-am mai ridicat în lume de când ne-am întâlnit ultima dată.

Şi, cuprins de o evidentă satisfacţie, Billy a făcut un gest spre noul său imperiu.

— Vrea să spună că a trecut de la stadiul de păduche la cel de gândac, bănuiesc, am şoptit teatral, provocând o erupţie de râs în capătul de încăpere în care mă aflam.

Shepherd s-a răsucit iute pe călcâie şi m-a descoperit în mijlocul paznicilor mei. Imediat, mi-a adresat vechiul şi familiarul lui rânjet de crocodil.

— Aşadar, ai adus-o până la urmă şi pe Cat. Asta-i bine. Începeam să mă tem c-o să trebuiască să-mi păstrez pentru mine mica informaţie. Da' n-o să lăsăm o domniţă să stea în picioare, cât timp noi stăm jos, nu, Fletcher? Nu vrei să vii lângă noi? m-a întrebat, făcându-mi semn spre o masă cu trei scaune, aflată lângă uşile de sticlă, pe care erau pregătite pahare de vin şi o carafă.

L-am privit pe Syd, care mi-a răspuns cu un semn aprobator, aşa că am păşit în faţă, alăturându-mă lor. Shepherd mi-a tras un scaun cu un gest elegant şi a aşteptat să mă aşez. M-am conformat, ţinându-mi pelerina strâns înfăşurată în jurul trupului.

— Vin? m-a întrebat Billy. Pot să pun şi apă pentru aia mică, dacă nu poate încă să-l bea atât de tare.

— Nimic pentru mine, am zis repede. Mai degrabă aş bea apă din canalele de pe Fleet[1], decât orice ai avea tu să-mi oferi. Nu vreau decât să aud ce ai de spus despre Pedro.

Shepherd părea să se distreze de minune, în ciuda, sau poate din cauza grosolăniei mele.

— Totu' la timpu' potrivit, draga mea.

---

[1] Stradă din Londra botezată astfel după râul cu acelaşi nume. Până în secolul al XX-lea, strada Fleet a găzduit majoritatea publicaţiilor şi agenţiilor de presă din capitala Marii Britanii, agenţia France Presse avându-şi sediul acolo şi în prezent. *(N. tr.)*

A turnat, pentru el şi pentru Syd, câte un pahar mare de vin rubiniu.

— E o plăcere s-o auzim iar pe Cat a noastră, nu-i aşa, Syd? Tre' să-ţi fi lipsit limba ei ascuţită. Fetelor mele le e frică de mine, la toate... niciuna nu mi le zice de la obraz ca ea.

Şi-a ridicat spre mine paharul de vin şi a băut cu poftă. Syd a sorbit puţin dintr-al lui, păstrând cu înţelepciune tăcerea. Atât el, cât şi eu ştiam că, mai devreme sau mai târziu, Shepherd tot va ajunge la subiect.

Shepherd mi-a făcut un semn spre pelerină.

— Ţi-e frig, sau ce-ai, Cat?

— Nu.

Într-adevăr, aici era cald, graţie focului care urla în vatră.

— Atunci, lasă-mă să-ţi iau pelerina.

— N-nu! am protestat eu, dar era prea târziu: îmi trăsese deja gluga de pe cap, scoţându-mi la iveală ţeasta tunsă. Priveliştea l-a făcut să izbucnească într-un hohot de râs.

— Ce ţi-ai făcut, Cat? S-a aplecat mai aproape de mine, într-atât încât să-i simt suflarea râncedă. Ţi-ai păstrat zulufii după ce i-ai tăiat? Dacă-i mai ai, îţi dau un şiling pe ei, pentru peruchier.

— Du-te şi spânzură-te, Bubosule, am ripostat printre dinţi. Syd s-a încordat, strângând piciorul paharului cu atâta putere, încât era într-un pericol iminent să plesnească.

Shepherd s-a lăsat în voie pe spătarul scaunului şi s-a şters la ochi.

— Fără supărare, Cat, da' arăţi atât de ciudat cu tunsoarea aia şi cu vânătăile! Nu cumva ai folosit-o ca sac de box, ai, Fletcher? Credeam că eşti drăguţ cu ea. Ai un mod ciudat să-ţi arăţi afecţiunea. Ai face mai bine să ţii aproape de mine, pisicuţo.

Paharul cu vin a pocnit, iar Syd s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Numa' glumeam, Fletcher, numa' glumeam, l-a liniştit Shepherd. N-o s-auziţi ce am de zis despre Negruţu', dacă vă sare muştaru' aşa uşor.

Syd s-a aşezat, roşu la faţă. Şi mie mi-era cald, dar mai degrabă pentru că-mi displăceau tachinările lui Shepherd la adresa lui Syd şi a mea. Syd îmi era ca un frate mai mare. Detestam să-l privesc în oricare altă lumină.

Shepherd ne-a adresat un rânjet.

— Aşa-i mai bine. Acu, uite pentru ce v-am chemat: să vă zic că băiatu' vostru e bine; păzit zdravăn, da' încă în lumea celor vii.

— Unde e? l-am întrebat.

— De ce ne spui toate astea? a replicat Syd în acelaşi timp cu mine.

Într-o clipă, mi-am dat seama că tocmai aceasta era întrebarea cea mai pertinentă.

Shepherd şi-a mai turnat un pahar de vin.

— Păi, pentru început, ştiu că n-o să puteţi da de el acolo unde e, aşa că, de ce nu? Asta m-am întrebat când m-am trezit azi-dimineaţă. În al doilea rând, el a cerut s-o vadă pe Cat. Vrea să-şi ia adio de la ea.

— Cum? Nu te cred! am exclamat.

— Nu eşti prea bănuitoare, Cat? Dă-mi voie să ţi-o zic altfel: l-am întrebat dacă nu vrea să vadă pe cineva, 'nainte s-o taie, iar el a zis că pe tine. Bănuiesc că n-a crezut nicio clipă c-aş încerca să te-aduc la el... are impresia că-s un tip cu inima-mpietrită, da' eu n-am nimic personal contra lui şi nu-nghit chestia cu sclavia, aşa că m-am gândit: de ce să nu-i dau ce vrea?

Nu credeam nimic din tot ce spunea. Fie era vorba de o capcană, fie voia să se distreze jucându-se cu noi. Nici măcar nu puteam să fim siguri că-l văzuse pe Pedro, aşa cum pretindea.

— Tu crezi că-ţi torn o grămă' de gogoşi, nu, Cat? m-a întrebat Shepherd, făcându-mi cu ochiul.

Nu i-am răspuns.

— Ei bine, am ceva care să te convingă până şi pe tine, a zis el, punând pe masă un cercel cu perlă. L-am recunoscut imediat ca fiind al lui Pedro. Poate-ai vrea să i-l dai tu 'napoi, Cat? Bietu' flăcău n-o să aibă prea multe acolo unde-o să se ducă.

— Tu o să ne duci la el, i-a zis Syd, pe un ton semănând mai degrabă a comandă decât a întrebare.

— Foarte nostim, a hohotit, parcă lătrând, Shepherd. Să vă duc la el, ca să-l scoateţi din ascunzătoare? N-aş prea crede. Nţ, o iau numa' pe Cat şi pe nimeni al'cineva.

— Nici nu se pune problema, a intervenit brusc Frank, ieşind din rânduri şi punându-şi o mână pe umărul meu.

Shepherd s-a lăsat pe spate pe scaun şi şi-a mijit ochii spre Frank.

— Ei, Cat, îi ziua ta norocoasă, nu? Ţi-ai mai tras un protector. Mi-aduc aminte de el îmbrăcat în coşar, ultima dată când ne-am întâlnit. Aş zice că şi matale te-ai mai ridicat în lume de-atunci, milord.

Frank i-a aruncat o privire furioasă şi mi-a strâns şi mai tare umărul.

— Dac-aş fi ştiut atunci că eşti un do'n'şor, te-aş fi dat gata pe loc, l-a informat călduros Shepherd. Da' acu' ar fi vorba să fim pr'eteni, nu? Îţi fac un serviciu acu' şi poate c-o să-mi faci rost de un loc în Cameră, peste câţiva ani, ei?

Frank nu i-a luat replica în seamă; era ceva care nu merita răspuns.

— Cat nu merge singură nicăieri, l-a anunţat Syd.

— Sigur că nu, o să fie cu mine, a replicat Shepherd, cu un zâmbet atât de larg, încât puteai să-i numeri dinţii stricaţi. Şi nu m-aştept să-mi iei buna purtare pe încredere,

Fletcher. Ai banii şi-mi pun zălog şi banda. Poţi să iei gâtu' la toată gaşca, dacă ea n-o să fie 'napoi pân' la două dimineaţa.

Declaraţia lui a fost întâmpinată cu bombăneli alarmate de băieţii din banda lui Shepherd.

— Gura, şleahtă! a mârâit Billy la ei. Nu vi se-ntâmplă nimic, fi'n'că o să mă-ntorc să-mi termin vinu' cu mult timp 'nainte de termen.

Puteam să-mi dau seama că pusese la cale toate astea. Acesta era motivul pentru care întâlnirea noastră se desfăşura pe teren neutru, precum şi cel pentru care-l invitase pe Syd să-şi aducă toţi oamenii cu el. Dar ce interes ar fi putut avea să mă ducă pe mine să-l văd pe Pedro? Şi, la urma urmei, mă întrebam pe mine însămi, oare aveau vreo importanţă motivele lui? Dacă puteam să-l văd pe Pedro, nu era evident c-am fi stat mai bine decât în clipa asta?

— Mă duc, am anunţat cu hotărâre, smulgându-mă din mâna lui Frank.

Syd se lupta între dorinţa de a-l ajuta pe Pedro şi instinctul care-i cerea să mă protejeze.

— Shepherd, promiţi că n-o să laşi pe nimeni să-i facă v'un rău... nici curcanii, nici al'cineva?

— Promit.

Ochii lui Shepherd au sclipit cu viclenie.

— Şi-o să te duci neînarmat?

— Sigur.

Billy s-a ridicat de pe scaun şi şi-a golit feluritele buzunare, înşirând pe masă o mare varietate de cuţite şi de sârme cu un aspect oribil.

— Nu uita de cizmă, i-am atras atenţia, amintindu-mi de o noapte extrem de lungă petrecută împreună cu el într-o celulă de detenţie de pe strada Bow.

Shepherd mi-a adresat un rânjet şi şi-a scos din cizmă un cuţit cu lama lungă şi subţire, azvârlindu-l pe masă.

Frank l-a apucat de mână pe Syd.

— Asta-i curată nebunie, Syd. Nu poţi s-o laşi să meargă cu el. N-o s-o mai vedem niciodată vie!

Shepherd l-a privit, în schimb, direct pe Syd.

— Îţi dau cuvântu' meu că n-o să-i fie vătămat niciun fir de păr de pe cap... nu că i-ar fi mai rămas prea multe.

— De ce-ar trebui să avem încredere în tine? l-a întrebat Frank.

Shepherd a ridicat din umeri.

— Nu vă cer s-aveţi încredere în mine. Aveţi banii mei, pe băieţii mei, până şi cuţitele mele iubite... în asta tre' s-aveţi încredere, duce.

— N-o să mai obţinem nimic în plus de la el, Frank, i-a explicat Syd. Ori o lăsăm pe Cat să se ducă, ori ne luăm adio de la şansele de a-l ajuta pe Prinţu'.

Nimănui dintre noi nu-i plăcea ideea — mie, cel mai puţin dintre toţi —, numai că Shepherd ne avea la mână.

— Of, haideţi, le-am zis iritată, făcând tot posibilul să-mi ascund teama, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai iute o să fiu înapoi.

Syd m-a tras deoparte, în timp ce Shepherd îşi îmbrăca hainele de stradă.

— Cat, mi-a şoptit el. Pentru orice eventualitate...

Şi mi-a strecurat în palmă cuţitul cu lama subţire pe care şi-l scosese Shepherd din cizmă. Am înclinat capul în semn de aprobare şi mi-am strecurat arma pe sub pelerină, rugându-mă în acelaşi timp să nu fiu nevoită s-o şi folosesc.

Scena 3 — Castelul Şobolanilor

— Bine, atunci, pisicuţo, hai după mine! a rostit Shepherd, cuprins de o foarte bună dispoziţie.

— Nu-mi mai spune pisicuţă, am bombănit eu, în timp ce-l urmam în jos pe scară. Numai prietenii îmi spun aşa.

Shepherd a pufnit în râs.

— Da' io-ţi sunt pr'eten, pisicuţo, astă-seară, cel puţin. Avem o socoteală de-ncheiat, noi doi, da' aia poa' s-aştepte altă ocazie.

— Poţi să fii tu într-o dispoziţie prietenoasă, bravo ţie, dar măcar nu-mi mai spune pisicuţă.

— Bine, bine... mâţo.

Afară era un frig de-ţi tăia răsuflarea, cel puţin aşa părea după căldura din camera cu pereţi de sticlă. Shepherd mergea într-un ritm rapid, silindu-mă să-l urmez la trap, ca să ţin pasul cu el.

— Ştii ceva, mâţo, a zis el deodată, oprindu-se pentru o clipă în faţa unei taverne viu luminate, îmi pare rău pentru tine.

— De ce? l-am întrebat, gâfâind.

— Eşti fugară, n-ai casă, te prefaci băiat, chestiile cu păru' şi toate alea... să nu crezi că nu ştiu de ce-ai făcut-o. Aş putea să am io grijă de tine, ştii...

— Să ai grijă de mine? A, da, îţi cunosc stilul de atenţie drăgăstoasă. M-ai mâna spre o dănţuială veselă, n-am nicio îndoială, în care-aş ajunge să joc tontoroiul în gol[1], după ce-o să mă vinzi la Plisc[2].

— Te înşeli amarnic în legătură mine, m-a contrazis Shepherd, cu o expresie de întristare batjocoritoare. Ultimu' lucru pe care l-aş vrea ar fi să te văd spânzurată.

— Aşa e, dar asta numai din cauză că e primul lucru pe care l-ai vrea.

Shepherd a răspuns cu un hohot nervos de râs.

— Nu eşti deloc proastă, Cat. Pun pariu c-ai să mori al naibii de brează şi cu nasu' pe sus[3], când o să-ţi vină vremea să te sui pe eşafod. Abia aştept să văd asta.

Mi-era prea frig ca să mai am chef de continuarea acestui schimb de replici. Tot ce voiam era să-l văd pe Pedro.

— Ştii ce, Billy, sper că nu m-ai târât după tine până aici doar ca să mă tachinezi!

Mi-a răspuns scuturând din cap.

— Nooo, mâţo, tre' să cotim uite-aci.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[2] *Idem.*

[3] *Ibidem.*

Shepherd a luat-o înainte pe o alee îngustă care ducea de la tavernă la un depozit. Era genul de loc de care, în mod normal, m-aş fi ferit ca de ciumă, din moment ce se îndrepta spre Cuibul Hoţilor: acel labirint de case dărăpănate şi curţi care constituiseră pentru Shepherd începutul ascensiunii spre putere şi bogăţie. Am privit iute în jurul meu, înainte de a mă lansa în urma lui. Vreo doi indivizi care lâncezeau în faţa tavernei mă urmăreau cu privirile, luminile revărsate prin fereastră poleindu-le straiele ponosite cu o vremelnică splendoare. M-am întors înapoi. Pelerina neagră a lui Shepherd dispărea în întuneric... dacă nu mă grăbeam, riscam să-l pierd din vedere.

— Am intrat în horă, acum trebuie să joc, am bombănit, trăgând de mine să pornesc după el.

L-am găsit aşteptându-mă la celălalt capăt al aleii.

— Ţine aproape, Cat, mi-a atras el atenţia cu voce scăzută, prinzându-mă de cot. N-o să păţeşti nimic rău cât timp stai cu mine.

Mi-am amintit de ultima mea vizită în Cuibul Hoţilor: mai precis, de noaptea în care Shepherd încercase să-mi taie beregata. Mirosul era la fel de rânced, străzile, la fel de murdare, clădirile, la fel de dărăpănate pe cât erau şi-atunci. Cu toate acestea, se observa o schimbare esenţială: nimeni nu se apropia de noi, nimeni nu încerca să mă jefuiască. În schimb, pe măsură ce treceam pe lângă cerşetorii adăpostiţi

pe pragurile caselor, bărbaţii şi femeile adunaţi ciorchine în uşile birturilor cu gin şi a tavernelor mizere luau poziţia de drepţi.

— 'Nă seara, domnu' Shepherd, l-a salutat un irlandez cu nasul roşu, ridicându-şi pălăria în faţa însoţitorului meu. O prostituată de stradă, cu pantalonaşii zdrenţuiţi, a schiţat o reverenţă.

Shepherd le-a răspuns la saluturi cu o uşoară înclinare a capului.

— Vezi tu, Cat, eu sunt totul pentru ei. Le sunt rege, judecător şi juriu. Îs mai suveran p-aci decât afurisitu' de rege George, de pe afurisitu' lui de tron. Cuvântu' meu înseamnă viaţă sau moarte.

Şi-i plăcea asta la nebunie, sorbind lacom manifestările de respect temător pe care trecerea lui prin Cuibul Hoţilor le atrăgea din partea nefericiţilor lui supuşi. Ca să impună un astfel de respect din partea celor mai asupriţi şi mai disperaţi dintre sărmanii Londrei, probabil că abătuse asupra lor năpaste dintre cele mai cumplite. Chiar mă întrebam pe câţi nu i-o fi asasinat, câte afaceri necurate n-o fi pus la cale, pe câţi nu i-o fi mituit. Abia atunci am înţeles ce căutam eu aici: Billy era un actor înnăscut, suferind de lipsa unui public. Pusese în scenă toate astea numai ca să mă impresioneze pe mine, duşmanca lui pe viaţă. Nu c-aş fi reprezentat cine ştie ce ameninţare la adresa lui: ştia că poate să mă strivească la

fel ca pe o muscă, dacă şi-ar fi dorit. Să şi-l trimită pe unul dintre băieţi după mine într-o noapte întunecoasă ar fi fost pentru el o treabă de-o clipă. Numai că el îşi dorea mai mult decât atât: voia ca eu să-l admir. Ei bine, în ceea ce mă priveşte, n-avea decât să dea cu barda-n lună[1]... nimerise la cine nu trebuia, dacă-şi dorea până şi cea mai pizmaşă apreciere.

— Ţi-aduci aminte, Cat, că ţi-am propus odată să fii părtaşă la toate astea? m-a întrebat el, făcând un gest larg cu mâna spre regatul lui. E chiar amuzant, acu' că mă gândesc la asta. Tu eşti o chestie tare ciudată, da' există ceva la tine, care... ei bine, care... promite. Eşti ca şi mine: am început de la nimic, iar acu' stau cu picioru' pe prima treaptă a scării spre 'nalta societate.

— O, te rog! am pufnit eu.

— O să vezi, a insistat Shepherd, refuzând să se lase ofensat de dispreţul meu, banii pot să cumpere al naibii de mult sânge albastru. Tu ţi-ai vârât ghearele în de-alde Avon ăştia, prin propria glagore[2], aşa-i? Înseamnă că tre' să fii de-ajuns de isteaţă să-nţelegi cum se face treaba.

— Tu crezi că-i mulg de bani pe Frank şi pe ceilalţi din familia lui?

— Păi, nu asta faci?

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[2] *Idem.*

Eram pe punctul de a nega cu vehemenţă, dar în aceeaşi clipă mi-am amintit de guineele pe care trebuise Frank să le scoată din buzunar ca să-mi acopere cheltuielile cu şcoala.

— Ei sunt prietenii mei, am replicat, tăios.

— Îs din soiu' cel mai bun de vaci lăptoase, Cat, sunt sigur că ştii asta.

— Dar tu de unde-ai putea să ştii, din moment ce nu ai prieteni despre care să poţi vorbi?

Shepherd s-a oprit brusc. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte gândul că mersesem prea departe, dar mă înşelam.

— Aci e, mâţo, m-a anunţat el.

Mi-am ridicat privirea. Ne aflam în faţa unei clădiri odinioară frumoase, vastă, cu numeroase ferestre şi un portic cu coloane. Era înconjurată de un zid înalt, cu o poartă de fier prinsă într-o intrare arcuită. Numai că toată eleganţa graţioasă se risipise, înlocuită fiind de găuri acoperite de scânduri acolo unde fuseseră geamurile; unele ţigle lipseau, iar pereţii erau mucegăiţi.

— Ăsta-i Castelu' Şobolanilor.

Avusesem impresia că locul acela exista numai în legende. Castelul Şobolanilor era un vechi spital pentru bolnavii de lepră, construit de suflete milostive, în vremurile în care Cuibul Hoţilor încă mai era o parte respectabilă a oraşului: un fel de groapă de gunoi elegantă pentru cei afectaţi de grave boli de piele, unde puteau să putrezească

departe de lume, înconjuraţi de opulenţă. Decăzuse mult, părând acum el însuşi o victimă a leprei, de parcă suferinţele foştilor săi ocupanţi s-ar fi răsfrânt asupra zidurilor sale. Nimeni nu se îndurase să repare clădirea de zeci de ani, în schimb unii o completaseră, într-o manieră bizară şi întâmplătoare. Vechea împrejmuire a castelului fusese perforată de pasaje şubrede, de lemn, care făceau legătura cu acoperişurile cocioabelor învecinate. Cocioabele zăceau împrăştiate pe lespezi şi lipite de ziduri, adăpostind sute de persoane.

— Acolo mergem, m-a informat Shepherd, arătându-mi cu degetul mare o scară sprijinită de zid. Aceasta făcea legătura cu una dintre cele mai înalte pasarele. Ai chef de-o escapadă, mâţo?

— Bine, am răspuns, simţindu-mi gura uscată.

— Da' tre' să te leg la ochi, a mai zis el, scoţându-şi din buzunar, ca un conspirator, o batistă albastră de mătase. Îs unele secrete p-acilea pe care nu vreau să le vezi şi tu.

— Nu vorbeşti serios, nu?

— Da-i curată... mă rog, destul de curată, a zis Shepherd, mirosindu-şi batista.

— Nu mă refer la ştergătoare[1]... doar nu vrei să merg orbecăind pe-acolo?

— Ba da. De ce? E vreo problemă, domnişoară Royal?

— Sigur că e o problemă, idiotule! O să-mi rup gâtul.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Nţ, nu ţi-l rupi. O să te conduc eu. Nu tre' decât să ai încredere-n mine.

— Dar eu nu...

— ...nu ai încredere în mine, a terminat el propoziţia în locul meu. Ştiu. Da' asta face parte din distracţie. De ce crezi c-aş face asta, dacă nu te-aş pune să transpiri o ţâră?

— Bubosule, eşti cel mai mare morman de balegă făcut vreodată de vreo vacă băşinoasă şi păduchioasă, am spumegat eu, în timp ce-mi lega batista la ochi.

— Spui asta numa' pen' că mă iubeşti atât de mult, a replicat el. Până şi cu ochii legaţi puteam să fiu sigură că rânjea spre mine. Haide, ia-mă de mână, m-a îndemnat, ducându-mă spre scară şi punându-mi degetele pe treapta de jos. Acu', urcă până-ţi zic io să te opreşti.

Am procedat aşa cum îmi spusese, străduindu-mă să nu mă mai gândesc la numeroasele feste pe care ar fi putut să mi le joace într-o astfel de situaţie. Oare să-şi fi închipuit că putea să scape basma curată spunându-i lui Syd că aş fi căzut accidental? Sigur că nu: ştia prea bine că Syd l-ar fi socotit vinovat pentru orice s-ar fi întâmplat cu mine.

— Bine, mâţo, opreşte-te aci.

Simţeam o briză rece suflându-mi în faţă, ca şi cum am fi ajuns deasupra clădirilor înconjurătoare.

— Dacă te întinzi în faţă, o să dai de-o platformă. Pune picioru' pe ea.

S-a întâmplat după cum spusese. Am rămas acolo, pe scânduri, neîndrăznind să mă mişc din loc. Mă îndoiam că ar fi existat vreun parapet de care să mă prind, în cazul în care aş fi călcat greşit.

— Ia-mă de mână. De data asta, trec io 'nainte.

— Crezi că mă sperii, nu-i aşa, Bubosule? am zis, mai mult ca să-mi păstrez curajul decât din alt motiv, în timp ce mergeam în echilibru pe pasarelă. Ei bine, să ştii că te înşeli.

— Da, aşa să fie? m-a întrebat el, viclean. Atunci, n-ai nimic împotrivă dacă-ţi dau drumu' la mână?

Şi, fără să mai aştepte, şi-a tras mâna dintr-a mea.

— Şi ce-ar fi să m-apuc să ţopăi un pic, să mă-ncălzesc?

Cizmele lui au început să bubuie pe scânduri, făcând să se zdruncine întreaga pasarelă. M-am clătinat, biciuind aerul cu mâinile.

— A, şi ai grijă la gaura din faţa ta.

Am scos un ţipăt şi m-am aruncat în direcţia dinspre care venea vocea lui, prinzându-l de picioare exact în clipa în care ale mele se prăbuşeau în neant.

— Tot nu ţi-e frică, mâţo? m-a întrebat, în timp ce-şi petrecea braţele în jurul meu, trăgându-mă înapoi pe picioare. Şi-atunci, de ce dârdâi ca o frunză, ei?

L-am împins deoparte.

— Termină, Billy! Nu mai face asta!

Dar implorările n-aveau rost în faţa cuiva atât de nemilos ca el.

— Ce să nu fac? Asta?

Şi s-a apucat să ţopăie din nou. Pasarela a început să geamă şi să pârâie.

N-aveam decât o cale de ieşire: am trecut pe lângă el şi am pornit înainte, neajutată, de-a lungul scândurilor.

— Ce tot faci, vacă nebună? a strigat după mine. Eu am continuat să tropăi. În cazul în care cădeam, el îşi pierdea aurul şi întreaga bandă. Ghicisem bine că nu era dispus să piardă toate acestea, când avea posibilitatea să şi le păstreze. Ţopăiala a încetat imediat, iar el m-a prins repede de braţ.

— Un lucru tre' să-ţi zic, Cat: ai mai mult tupeu decât toţi băieţii mei la un loc, a comentat el cu glas răguşit. Aproape c-am ajuns.

Atmosfera s-a schimbat de îndată ce-am pătruns în clădire. Mirosea a mucegai şi a aer stricat, de parcă s-ar fi adunat aici gunoaie timp de ani de zile şi-ar fi fost lăsate să se descompună nestingherite. Nu puteam să-mi dau seama exact în care parte a clădirii ne aflam, deoarece toate ferestrele erau astupate cu scânduri. Unica sursă de lumină era un felinar care se legăna de un cârlig din tavan. Tencuiala atârna desprinsă de pe pereţi ca nişte pansamente dezlegate, lăsând să se întrevadă câte ceva din încăperile întunecate aflate dincolo de ei.

— Unde e Pedro? l-am întrebat, căci încăperea era goală, cu excepţia a două scaune din lemn şi a unei mese.

— Ţi-am spus doar că-i pus la păstrare, a replicat Shepherd, întinzându-se spre un inel de fier fixat în podea şi trăgând de el. Cu un scârţâit, chepengul s-a deschis, scoţând la iveală o văgăună lipsită de ferestre, din pântecele acestui trup mâncat de putreziciune în care se transformase clădirea.

— Cine-i acolo? a strigat o voce slabă de dinăuntru.

— Pedro! am ţipat, dând buzna spre marginea văgăunii.

— Tu eşti, Cat? Ai venit să mă scoţi de-aici? a întrebat Pedro, cu o voce plină de speranţă.

— Nooo, Negruţule, i-a strigat Shepherd, vesel. Da' poa' să vină jos şi să te viziteze, dacă are chef.

Luând o scară rezemată de unul dintre pereţi, a coborât-o prin deschizătură.

— Dă-i bătaie, Cat. Trage un fluierat când vrei să urci la loc.

Întinzându-mi felinarul, s-a aşezat la masă, scoţând la iveală dintr-un buzunar al hainei o sticlă care să-i ţină de urât.

Bătusem atâta cale până acolo: trebuia să fac şi ultimii câţiva paşi, chiar dacă era să cobor într-o groapă nu cu mult mai mare decât un dulap şi mai întunecată decât o noapte fără lună. Dacă-mi întindeam braţele lateral, puteam să ating pereţii umezi; era o senzaţie la fel de înspăimântătoare ca atunci când eşti prins captiv în coşul unei vetre. Auzisem

despre coşari care rămăseseră înţepeniţi şi se sufocaseră în întuneric: acesta fusese întotdeauna unul dintre cele mai groaznice coşmaruri ale mele — să-mi imaginez suferinţele prin care trecuseră. Călcându-mi cu hotărâre frica în picioare, am coborât pe scară, ţinând felinarul ridicat. Pedro stătea pe marginea unei saltele, cu o farfurie şi o sticlă alături, ambele golite, holbându-se la mine uluit.

Am lăsat felinarul pe podea şi l-am îmbrăţişat.

— Ce bine că te revăd, Pedro, am zis, aproape suspinând.

Pedro s-a tras în spate.

— Te-au prins şi pe tine? s-a interesat, temător.

— Nu. Shepherd m-a adus aici.

— Pentru ce?

— Habar n-am. Mi-a zis că tu ai fi cerut să mă vezi.

— Am cerut... dar am crezut că glumea când mi-a zis c-o să te aducă. Uite, chiar a fost cumsecade.

Pedro şi-a coborât privirea în podea. Părea oarecum altfel: resemnat, zdrobit, împovărat de amintiri.

— Stă de vorbă cu mine atunci când are timp, se îngrijeşte să am destulă mâncare şi apă. Le-a ordonat băieţilor care mă păzesc să nu-mi facă niciun rău.

Toate acestea puneau lucrurile într-o altă lumină.

— Nu mi-am dat seama, am rostit, încetişor.

— Ce să-ţi dai seama?

— Că el e temnicerul tău.

— Sigur că el e. Stăpânul meu l-a plătit să mă ţină aici... după cum l-a plătit şi pe acordorul de piane să mă răpească din casă.

— *Fostul* tău stăpân, Pedro, l-am corectat, îngrijorată de această nouă întorsătură de frază.

Pedro nu mi-a răspuns; în schimb, mi-a slobozit mâna.

— Ce-o să se-ntâmple cu tine? Ştii cumva? l-am întrebat, străduindu-mă să manifest spirit practic.

— O să mă ducă în Jamaica, aşa ziceau. Asta, dacă nu cumva reuşesc mai întâi să mă omor, desigur, a completat, adresându-mi un zâmbet plin de amărăciune. Am încercat să mă arunc de pe podul ăla de lemn, de sus, dar m-au prins. De-asta m-au coborât aici.

Mă gândisem mai devreme dacă să-i dau cuţitul lui Pedro, dar mărturisirea lui m-a făcut să mă răzgândesc. Dacă arma nu putea să-l ajute să scape de-acolo în seara asta, era evident că nu trebuia să i-o las pe mână.

— Uite ce e, Pedro, sus e numai Shepherd, în clipa asta. E neînarmat. Ce-ar fi să încercăm s-o luăm la fugă? i-am propus în şoaptă.

— Nu, s-a împotrivit el.

— De ce nu? am insistat, începând să mă simt sâcâită de resemnarea lui. Dacă urcăm suficient de repede scara, putem să ne repezim asupra lui şi apoi să spălăm putina[1].

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Uite de ce, a replicat, arătându-mi spre gâtul lui.

Am ridicat felinarul şi am observat că avea un fel de zgardă de fier, prinsă cu un lanţ de perete.

— Of, Pedro!

Nu m-am mai putut stăpâni: am izbucnit în plâns. Toate întâmplările prin care trecusem în timpul ultimelor câteva săptămâni, toate suferinţele îndurate de Pedro au năvălit peste mine, iscând o furtună de lacrimi. Mi-am îngropat faţa în umărul lui. El m-a strâns în braţe, oferindu-mi alinare, când de fapt el avea mai multă nevoie de aşa ceva.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Cat, mi-a spus el, curajos. N-o să fie chiar atât de rău. O să găsesc eu, până la urmă, o cale de scăpare. Nu au cum să stea cu ochii pe mine pe vecie.

— O să te-ajutăm noi, am zis, furioasă pe mine însămi şi ştergându-mă la ochi cu mâneca pelerinei. Domnul Sharp ştie cum să-i împiedice să te ia din ţară împotriva voinţei tale.

— Mai întâi, ar trebui să mă găsească, a replicat Pedro, mohorât.

— O să te găsim. Acum ştiu unde eşti. Asta trebuie să ne fie de folos. Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa.

Nu puteam să-l las aşa. Mi-aş fi dorit să-i pot lăsa ceva care să-i reamintească de faptul că are prieteni. Sigur că da!

— Ia asta, l-am îndemnat, îndesându-i în mână medalionul de ceramică. Şi ar trebui să-ţi iei şi ăsta înapoi, am

adăugat, prinzându-i cercelul cu perlă de lobul urechii. E un simbol al libertăţii tale, Pedro... al talentului şi al succesului tău.

Pedro a strâns cu putere medalionul în palmă, apoi şi-a pipăit cercelul, prins din nou la locul lui.

— Îţi mulţumesc, Cat. O să-mi fie dor de tine.

— Nu pentru multă vreme, fiindcă o să ne întoarcem curând acasă amândoi.

— Acasă? a repetat, melancolic.

— În Drury Lane, fireşte. M-am lăsat pe spate, lângă el, umăr la umăr, privind în sus spre chepengul deschis. În Teatrul Regal, Drury Lane.

— Măi, măi, măi! Dacă asta n-o fi chiar mititica în persoană, care-a zburat drept în plasă!

Am scos un ţipăt zărind capul lui Kingston Hawkins apărut în pătratul negru de deasupra noastră.

— Nu-i asta o fază clasa-ntâi?

— Ai grijă, Cat! mi-a şuierat Pedro, în timp ce escaladam scara cât de repede puteam, furia de a fi prinsă în capcană făcând să mi se înfierbânte sângele în vene.

— Bubosule, dobitoc mincinos ce eşti! am răcnit, convinsă că toate acestea făceau parte din măreţul lui plan din noaptea aceea.

Hawkins şi-a ridicat piciorul, vrând să mă izbească şi să mă doboare de pe scară, dar a fost tras înapoi de Shepherd.

— Nu şi fata, domnule, i-a atras el atenţia. Pe Cat n-o s-o aveţi.

— Dar...! a bolborosit Hawkins, surprins.

— Înţelegerea noastră e numai pentru băiat. Fata-i treaba mea.

M-am ridicat în încăpere şi i-am găsit pe Shepherd şi pe Hawkins privindu-se mânioşi unul pe celălalt, de-o parte şi de cealaltă a mesei. Nu puteam să-mi dau seama pe care dintre ei îl detestam mai mult. M-am năpustit asupra lui Hawkins, izbindu-l cu pumnii şi cu picioarele, ca o furtună dezlănţuită.

— Bestie! Sper să fii tocat mărunt de propriii tăi sclavi şi dat la câini. Morman împuţit de...

O pereche de braţe puternice m-a tras de lângă el şi o batistă albastră mi-a fost îndesată în gură, ca să-mi oprească potopul de insulte.

— Lasă-l, Cat, m-a apostrofat Shepherd, sporindu-şi strânsoarea pe măsură ce mă luptam cu el. Nu pot să te las să-mi insulţi un client.

— Aşadar, Shepherd, aşa ştii să mă răsplăteşti pentru investiţiile pe care le-am făcut în tine, a rostit Hawkins cu răceală, în timp ce-şi scutura veşmintele.

— Ce fac io aici nu vă priveşte, domnu' 'Awkins, l-a repezit Shepherd. Câtă vreme băiatu' vă e livrat viu şi nevătămat, ce vă pasă? Şi, oricum, ce căutaţi aci? Doar v-am zis că nu-i prudent.

— Doar vreau să văd în ce stare mi-e marfa.

— E-n cea mai bună stare, gata de plecare oricând spuneţi o vorbă.

— Dar mucoasa ştie acum unde să-l găsească.

— Asta nu contează. Mă gândeam să-l mut. Undeva unde n-o să-l găsească niciodată.

— Dar eu am o socoteală de încheiat cu ea, a insistat Hawkins, arătându-şi pumnul, care, după cum am constatat cu încântare, era încă bandajat. M-am tras înapoi, mai aproape de Shepherd, preferându-l pe diavolul pe care-l cunoşteam în faţa celui necunoscut.

— Nu, până n-o duc 'napoi la pr'etenii ei, în noaptea asta. Mi-am dat cuvântu' că n-o să păţească nimic, a declarat Shepherd. După aia, s-aveţi baftă, domnu'. Da' tre' să vă previn: Cat a noastră are meşteşugu' să se scoată din orice strâmtoare. Mai degrabă mi-aş pune banii pe ea, decât pe 'mneavoastră.

— Atunci, dracu' să te ia, cu cuvântul tău cu tot! O să termin cu ea acum!

Cu un scrâşnet care m-a făcut să-mi îngheţe oasele, Hawkins şi-a scos o spadă din baston şi a făcut-o să şuiere spre gâtul meu. Shepherd şi-a înfundat mâna în buzunarul pelerinei mele şi a scos de-acolo cuţitul pe care mi-l dăduse Syd, ridicându-l aşa cum era, încă prins între pliurile stofei, parând lovitura.

Ştiuse tot timpul că aveam cuţitul la mine...

— Şi-acu', domnu' 'Awkins, a rostit Shepherd, pe un ton ameninţător, nu mă faceţi să mă supăr. Dac-am zis nu, înseamnă nu.

Hawkins a făcut un pas înapoi şi a tăiat aerul cu spada.

— Adu-ţi aminte cine te plăteşte, Shepherd.

— Numa' pentru băiat.

— Dar ce-o să faci împotriva ăsteia? l-a sfidat Hawkins, fluturându-şi prin aer lama cumplită la vedere. Cei zece centimetri de oţel ai tăi n-o să mă ţin în loc multă vreme.

— Asta-i ce-o să fac, l-a anunţat Shepherd. Cu o iuţeală atât de mare, încât nici n-am apucat să-i zăresc mişcarea din încheietură, şi-a azvârlit cuţitul în încăpere. Arma a atins un colţ al pălăriei lui Hawkins şi a căzut, zăngănind, pe podeaua întunecată.

— N-a fost o mişcare prea înţeleaptă... nu m-ai rănit şi ţi-ai mai şi pierdut arma.

— Nici n-am încercat să te nimeresc, 'Awkins... dac-aş fi vrut, n-ai mai fi vorbit acu'. Şi, cât despre arma pierdută, mai am o groază acolo unde era frumuseţea asta.

Printr-o ciudată mişcare a încheieturii, un al doilea cuţit mi-a apărut în faţa ochilor, ţâşnind din mâneca lui Shepherd.

— Azvârl cuţite de când eram sugar. Tot mai vrei să te iei de fată? După cum am zis, nimeni n-o omoară pe Cat, în afara mea... iar în seara asta e oaspetele meu.

O vinişoară se vedea zvâcnind cu furie la tâmpla lui Hawkins. Pe chipul lui citeam cum se perindau tot felul de gânduri. Îşi dădea seama că şansele lui erau firave: se afla în inima imperiului lui Shepherd şi tocmai primise dovada îndemânării care-i aduseseră asociatul în vârful acestei movile de balegă specială. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că trebuie să trateze situaţia cu nepăsare.

— Fie cum vrei, Shepherd, a rostit, vârându-şi la loc spada în baston, cu un zgomot sec. Dacă *tu* vrei să fii cel care-o să aibă plăcerea de a-i scurta nenorocita de viaţă, nu-mi rămâne decât să sper că-i vei face sfârşitul îndelungat şi dureros.

— O să văd ce pot să fac, domnu', a replicat Shepherd, slăbindu-mă din strânsoare şi făcându-şi cuţitul să dispară la loc în mânecă.

— Presupun că n-ai nimic de obiectat ca eu să-mi inspectez bunul, nu?

Shepherd mi-a scos căluşul din gură.

— Poftiţi, domnu'.

Hawkins s-a îndreptat spre capătul scării.

— Ce-ar fi să aveţi o mică discuţie prietenească, în timp ce m-aşteptaţi p-acilea? Tre' s-o duc pe fată 'napoi. Putem să punem la cale alte treburi când o să mă-ntorc.

Nici nu voiam să-mi imaginez sentimentele lui Pedro, în clipa în care şi-a văzut fostul stăpân coborând în celula lui. N-am putut să mă stăpânesc.

— Te rog, nu-i face rău! l-am implorat.

Hawkins s-a oprit în loc, ajuns acum cu capul în dreptul podelei. A rânjit la mine răutăcios.

— N-aveam de gând aşa ceva, dar acum, dacă tot m-ai rugat...

M-am întors, ca să nu-i permit să-mi vadă faţa. Îl uram... detestam fiecare nenorocit de centimetru din trupul lui. Aş fi vrut să-l calc în picioare, să-l zdrobesc, dar nu puteam să fac nimic în clipa asta.

— Hai să mergem, Billy, am zis. Nu mai pot suporta să fiu în aceeaşi cameră cu ăsta.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

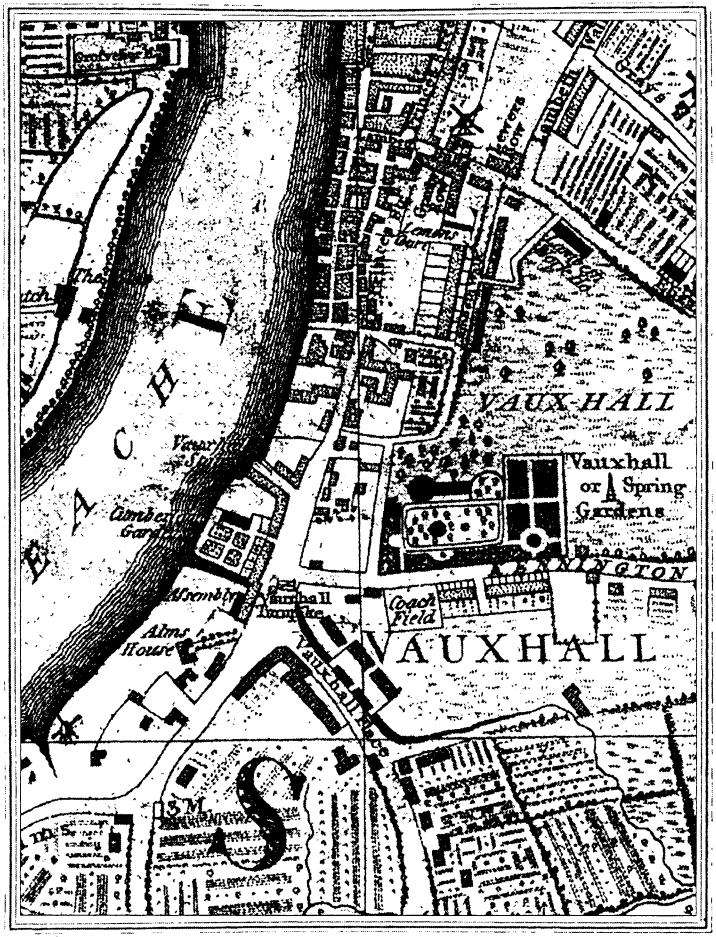

Actul IV — În care eroina noastră oferă o interpretare... electra-zantă

ACTUL IV

SCENA 1 — ELECTRA-ZANTĂ

— Care-i baiu', mâţo? Eşti foarte tăcută. Ţi-a mâncat limba pisica? m-a întrebat Shepherd, râzând, în timp ce mă conducea înapoi pe alei.

Ştiam că n-ar putea să înţeleagă cum este când îşi laşi un prieten la ananghie. N-ar fi capabil să discearnă, fie şi pentru o clipă, torentul de emoţie care mă străbătea... nici teama, mânia şi neliniştea de care eram cuprinsă.

— N-o să-i permiţi să-i facă rău lui Pedro, nu, Billy? l-am întrebat, deşi ştiam că nu era de niciun folos, dar trebuia să încerc ceva.

— Nu-i treaba mea ce face el cu băiatu' lui, mâţo.

— Dar Pedro nu e băiatul lui. Băiatul e propriul lui stăpân.

— S'tem puţini care putem să spunem asta. Or'cum, asta-i o chestie prea adâncă pentru mine. Eu fac o treabă... asta-i tot.

— Bine, în cazul ăsta, n-am putea să-l răscumpărăm pe Pedro de la tine? Sunt convinsă că putem să plătim mai mult decât îţi dă Hawkins pentru treaba asta, cum îi spui tu.

Shepherd mi-a tras o palmă amicală pe spate şi a chicotit.

— Acu' gândeşti şi tu ca mine. Dar, nu, mersi. E vorba despre numele meu, pe care tre' să mi-l apăr în rându' breslei ciorditorilor[1]. Dacă s-ar afla că l-am tras pe sfoară pe un client, reputaţia mea s-ar duce-n noroi.

— Ciudat moment să-ţi descoperi moralitatea, Billy, am bombănit, mânioasă.

— Nu-i vorba despre moralitate: îs afaceri.

Ceasornicul din St. Giles a bătut sfertul de oră.

— Am face mai bine s-o luăm la picior, mâţo. Nu vreau ca Syd al nostru să pună mâna pe cuţitele mele, numa' pen' c-am întârziat câteva minuţele.

Fusese o noapte stranie, groaznică. Mă simţeam epuizată şi abia dacă puteam să ţin pasul cu Shepherd, care păşea cu iuţeală pe drumul de întoarcere spre Panteon. Ghetele mă rodeau şi degetele de la picioare îmi erau îngheţate. Împiedicându-mă de o piatră spartă din pavaj, m-am prăbuşit în patru labe într-o băltoacă urât mirositoare. Shepherd s-a întors şi m-a privit cum mă ridic, împleticindu-mă. Zâmbea.

— Sper că ţi-a plăcut mica noastră escapadă, mi-a zis, în timp ce-mi ştergeam noroiul de pe mâini. Mie mi-a plăcut. Ca să-ţi spun o chestie, n-am cum să mă plictisesc când eşti tu pe-aproape, când toată lumea care te vede vrea să te omoare.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Presupun c-ar trebui să-ţi zic mersi pentru că l-ai împiedicat pe Hawkins să mă spintece, am spus, morocănoasă.

— Nooo, nu face asta. Am făcut-o numa' pen' că nu voiam să-mi fure el plăcerea, fi'n'că vreau să te omor cu mâna mea, într-o bună zi. Acu' mă faci să râd, da' când o să mă satur de asta, o să am grijă să fie ceva special pus deoparte pentru tine.

Privirea lui fixă era ca de gheaţă, precum un şarpe care savura momentul înainte de lovitura decisivă. Nu puteam să înţeleg de ce-şi dezvoltase un astfel de interes rău-voitor la adresa mea: oare chiar îl meritam? Nu eram decât o orfană amărâtă, care-o ducea de azi pe mâine, fără să aibă vreo miză, de orice fel; el, conducătorul unei bande, deţinătorul unui imperiu în plină dezvoltare.

— Ceva încet şi dureros, cum a zis domnu' ăla, 'Awkins. Pentru tine, n-o să fie o-mpunsătură iute de cuţit între coaste.

— Mersi. Abia aştept să te văd, am replicat sarcastic. Era un schimb de replici cu totul straniu, din moment ce amândoi ştiam la fel de bine că el glumea cu o sinceritate mortală. Comportamentul lui nu avea niciun sens.

Am ajuns la Panteon cu cinci minute mai devreme. Oprindu-ne în dreptul intrării din spate, l-am apucat de braţ.

— Spune-mi o chestie, Billy, înainte să ne întoarcem la Syd şi la ceilalţi. De ce-ţi mai baţi capul cu mine? Nu pot să cred c-aş fi într-atât de importantă pentru tine, încât să rişti să-ţi superi un client; şi totuşi, asta ai făcut tu pentru mine în seara asta.

Şi-a coborât privirea spre palma mea, apoi mi-a acoperit-o cu a lui, trăgându-mă mai aproape.

— Ştii deja răspunsu', Cat, mi-a susurat la ureche. Şoapta lui mi-a făcut pielea de găină. Mi-ai tras clapa, iar mie nu-mi place asta. Acu' pot să am tot ce vreau... da' pe tine tot nu pot să te am, aşa-i? Tu nu vrei să vii în banda mea, aşa că, m-am gândit, dacă nu pot s-o am, o s-o omor... da' nu încă.

Nu mai era nimic de spus la una ca asta. Privirea lui mă ardea, mă străpungea, atât de plini de ură îi erau ochii. Sau, să fi fost vorba despre altceva? Orice-ar fi fost, nu-mi plăcea deloc ce vedeam. M-am tras deoparte.

— Hai să mergem, fiindcă altfel Syd o să se-apuce să-şi exerseze calităţile de măcelar pe băieţii tăi.

Am urcat în fugă scara, simţindu-mă de parcă de-abia reuşisem să scap să nu mă prăbuşesc într-o groapă chiar mai adâncă decât cea în care zăcea acum Pedro.

Ceaţa geroasă de deasupra Tamisei se colora în roz la lumina zorilor, când Syd ne-a adus înapoi la Şcoala Westminster. Portarul n-a avut nimic de comentat când ne-am furişat

înăuntru, mulţumită monedei pe care i-a strecurat-o Frank în palmă.

— O să trimit în cel mai scurt timp nota, milord, a zis cu voce tare Syd, pentru urechile portarului. După care a adăugat, către mine, mult mai încet: O să văd cum putem să-l scoatem pe Prinţu' din groapa lui, Cat. I-am făcut o promisiune şi am de gând să mi-o ţin, or'ce s-ar întâmpla.

Am încuviinţat înclinând nefericită din cap.

— Reţeaua lui Shepherd e greu de străpuns. Nu prea văd ce şanse ai avea în Cuibul Hoţilor, nici măcar cu băieţii tăi alături.

— Nooo, asta nu-i o luptă pe care s-o aleg, aşa-i, m-a aprobat Syd. Numa' că Pedro nu poa' să rămână pe veşnicie acolo. Râu' o să fie veriga slabă. Noi numa' tre' să fim pregătiţi. Şi, mulţumită ţie, acu' ştim că-i bine sănătos... asta contează tare mult.

M-a mângâiat pe mână, după care s-a răsucit pe călcâie şi a plecat fluierând prin ceaţă.

Frank m-a împins în sus pe scară.

— Tu rămâi să te odihneşti în dimineaţa asta, Cat. Charlie o să spună că nu ţi-e bine.

— Tu unde te duci? l-am întrebat, văzându-l că n-are de gând să mă urmeze pe scară.

— Mă duc să le povestesc domnilor Sharp şi Equiano ce s-a întâmplat. Charlie, fă în aşa fel încât doctorul Vincent să ştie că starea strămătuşii Charlotte s-a înrăutăţit grav.

— Dar ea a murit acum vreo două săptămâni, nu-ţi aminteşti? i-a atras atenţia Charlie.

— A, da, a acceptat Frank, scărpinându-se la ceafă. Bun, atunci sora ei geamănă a rămas ţintuită la pat în urma pierderii suferite şi nu prea e de crezut să mai trăiască mult.

— Ea fiind străbătuşa...?

— ...Eugenie.

— M-am prins, a răspuns Charlie, zâmbind larg.

— Şi tu te aştepţi ca eu să pot dormi după toate astea? l-am întrebat, neîncrezătoare.

— Mai ales după „toate astea", a confirmat Frank. Nu crezi că ai trecut prin destule în noaptea asta? Şi, Dumnezeu mi-e martor, săptămâna asta mi se pare că va fi una tare agitată. Dormi! E un ordin.

— Nu poţi să-mi spui tu mie ce trebuie să fac, am replicat, cu o urmă de resentiment. Insinuările lui Shepherd încă-mi bântuiau mintea. Am avut impresia, într-o clipă de rătăcire a judecăţii, că Frank se prevala de statutul lui, superior celui al meu, amintindu-mi că mă aflam acolo numai pentru că plătea el pentru mine, că era proprietarul meu dintr-un anumit punct de vedere.

— Ba da, uite că pot.

— Altfel, ce? l-am provocat.

— Altfel... ţi-o trimit pe mama pe cap.

Frank mi-a zâmbit şi a făcut să se risipească iluzia: nu era decât Frank, comportându-se în stilul lui Frank, străduindu-se să aibă grijă de mine.

— Sunt convins că nu vrei ca ea să te ia sub aripa ei. Poţiunile ei ridică-mă-din-morţi nu sunt recomandabile; ea crede cu tărie în experimentele de medicină tradiţională.

— În vrăjitorie, vrei să spui, l-a corectat Charlie.

— „Remedii neconvenţionale din ierburi" ar fi un mod mai politicos de a exprima subiectul, a precizat Frank.

— Am prins ideea, am replicat, supusă. Mă duc la culcare.

M-am trezit târziu, după-amiaza, auzindu-i pe băieţi cum discută în şoaptă. Înfăşurându-mi în jurul trupului halatul lui Frank, am lipăit cu picioarele goale spre birou, să aflu veştile.

— Ce-a spus domnul Sharp? am întrebat nerăbdătoare. Se poate face ceva pentru Pedro?

Frank înfipsese o bucată de pâine la capătul unei furculiţe pentru prăjit şi o ţinea deasupra flăcărilor.

— Miere sau gem? a întrebat.

Asta însemna că avea veşti proaste.

— Scuipă tot, Frank. Ce-a spus?

Charlie s-a ridicat de pe fotoliu şi m-a îndemnat să stau eu în locul lui. Înseamnă că erau veşti foarte proaste.

— A spus că nu putem să facem nimic, chiar dacă ştim unde e Pedro şi cine-l ţine acolo, mi-a răspuns Frank, accentuând cuvintele.

— De ce nu? Nu poate să se folosească de chestia aia cu *habeas*?

— *Habeas corpus*. Nu, deoarece ar trebui să apeleze la un magistrat pentru asta.

— Şi?

— Şi magistratul va spune: „Ce dovadă aveţi, domnule, că domnul Hawkins, un respectabil om de afaceri şi contribuabil la numeroase cauze meritorii, îl ascunde de noi pe băiatul acela, din moment ce el jură că nu ştie unde se află?"

— Dar noi l-am văzut acolo. Ştim unde-l ţine, am protestat eu.

— *Tu* l-ai văzut acolo. *Tu* ştii că el îl ţine.

Am înţeles ce voia să zică Frank. Domnul Sharp nu putea aduce niciun martor în sprijinul cererii sale, din moment ce eu mă ascundeam tocmai de acel magistrat. Chiar şi dacă ieşeam eu în faţă, ar fi fost cuvântul meu împotriva celui al lui Hawkins, şi ştim cu toţii de partea cui se va pronunţa legea. Shepherd ştia că nu puteam să fac absolut nimic cu informaţia pe care mi-o oferise.

— Îl urăsc pe Billy Shepherd, am rostit pe un ton aprig, încleştându-mi pumnii pe braţele fotoliului.

Frank mi-a aruncat o privire bizară.

— Am senzaţia că manifestă un interes neobişnuit de mare faţă de tine, nu-i aşa? Nu e deloc bine, Cat. Eu nu l-aş încuraja.

— Să-l încurajez? Tu ai impresia că eu îl încurajez? am repetat, nevenindu-mi să cred că auzeam una ca asta.

— Îi tot întorci vorba, îţi baţi joc de el, îi arăţi că nu ţi-e frică de el... oare trebuie să spun mai multe?

De data aceasta, eram furioasă pe Frank.

— Şi tu crezi că prin toate astea îl încurajez? M-am întors spre Charlie. Tu crezi că-i încurajez... că-i încurajez atenţiile, Charlie?

Charlie, cu o înfăţişare stânjenită, a răspuns cu o ridicare din umeri.

— Mi-a sărit şi mie în ochi faptul că tu şi cu Shepherd păreţi să vă înţelegeţi între voi parcă mai bine decât cu noi toţi ceilalţi, mi-a răspuns el.

— Dar nu făceam decât să fiu eu însămi! N-am nevoie de o javră de bătăuş ca Billy Bubosu' după coada mea!

— Exact, a replicat Frank, întinzându-mi pâinea prăjită. Tocmai de-aia îi place lui de tine.

— Îi place de mine! Acum chiar clocoteam de nervi. Tot ce vrea el este să mă omoare, idiotule... cât mai încet şi mai dureros, aşa mi-a zis. Doar pentru că afurisitele lui de cuţite erau la Syd mai sunt acum în viaţă!

M-am ridicat în picioare şi am azvârlit bucata de pâine prăjită în foc.

— Nu mi-e foame.

Trântind uşa camerei în urma mea, m-am aşezat pe vine, sprijinită cu spatele de ea, cu obrajii în palme. Fără să vreau să trag cu urechea, l-am auzit pe Charlie spunând:

— N-are ce să facă, Frank. Doar n-o să se transforme într-o muiere fandosită, doar ca să-l dea deoparte pe Shepherd.

— Da, dar lui îi place la nebunie s-o manevreze... pentru el, e ca un fel de joc. Ştie că poate să se bazeze pe temperamentul ei, ca să facă să sară scântei.

— Tu ce susţii, că vrei să se schimbe Cat? Să devină una dintre domnişoarele alea îngrozitoare de salon care ni se suie în cap când mergem în vizite?

— Piară gândul, nu! N-aş vrea ca ea să fie altfel, oricum ar fi. Numai că, în felul în care e, îşi face singură viaţa foarte grea. Ea a spus-o: e ca un magnet pentru necazuri şi, în afară de cazul în care-şi deconectează magnetismul, va continua să-l atragă pe Shepherd spre ea şi, într-o zi...

Nu şi-a terminat fraza, dar am făcut-o eu în locul lui, în minte. Şi, într-o zi, aşa cum a promis, Billy avea să simplifice tot ce simţea el pentru mine, ucigând pisica.

În atmosferă plutea un zumzet de agitaţie, în timp ce am intrat, în şir indian, în sala de clasă a Cursului Inferior, în

dimineaţa zilei de luni. Lipsisem de la atâtea ore săptămâna trecută, încât păream să fiu singura persoană care nu ştia despre ce era vorba.

— Cum te simţi, Hengrave? m-a întrebat Richmond, cu o grijă batjocoritoare. Ţi-ai revenit deja după căzătură?

Mintea mi s-a umplut de umilitoarele amintiri cu el, frecându-mi faţa cu noroi, dar mi-am pus frâu pornirilor. Puteam să mă bucur altă dată de răzbunare.

— Întâlnirea mea cu pietrele doar m-a impresionat cu privire la cât de împovăraţi sunteţi de înţelepciune şi de onoare, dumneata şi cu prietenii dumitale, am replicat, cu un zâmbet dulceag, în cea mai bună manieră de salon de care eram capabilă, deşi cuvintele îmi erau încărcate de semnificaţii insultătoare. Dacă Frank îşi dorea ca eu să mă comport precum o domnişoară dintre acelea insipide, atunci asta urma să primească şi vom vedea dacă avea să-i placă. Richmond a rămas descumpănit... pe cât putea să fie, deoarece ştiam că păream cât se poate de feminină cu o astfel de expresie pe chip. Şi vă mulţumesc pentru faptul că m-aţi luminat, am continuat, ridicându-mi şapca într-o parte, dar cu un deget apăsat uşor pe obraz, într-un gest cochet. De asemenea, nu mi-am dat seama că astfel de mardeiaşi slabi de minte ar putea să meargă şi să vorbească în acelaşi timp... da, şi aceasta a constituit o revelaţie. Spuneţi-mi, le moşteniţi pe maimuţele din partea mamei, sau a tatălui?

Băieţii de pe banca mea râdeau cu lacrimi.

— Mă, ăsta... a mârâit Richmond.

Dar, în aceeaşi clipă, domnul Castleton a intrat în clasă, evident entuziasmat de veştile pe care avea să ni le comunice.

— Staţi jos, băieţi, a zis, dăruindu-ne tuturor un zâmbet indulgent. Iat-o: distribuţia spectacolului în latină de anul acesta! Şi s-a apucat să fluture în aer o bucată de hârtie.

Verificându-şi lista, a înscris pe tablă o serie de nume. Am scos un oftat de uşurare: numele meu nu se regăsea printre cele ale interpreţilor principali. Fusesem îngrijorată la gândul că admiraţia domnului Castleton faţă de talentele mele la citit avea să mă propulseze în luminile rampei, cu ocazia celui mai important eveniment social al anului şcolar.

— Atât în ceea ce priveşte rolurile masculine, a anunţat el, făcând un pas înapoi. Numai că piesa este, de fapt, despre femeile din Grecia, despre loialitatea unei surori faţă de fratele ei căzut, aşa că voi, cei pe care v-am ales pentru aceste roluri, nu trebuie să vă simţiţi ruşinaţi.

Am simţit cum inima îmi cade în pantaloni. Ştiam ce avea să urmeze. Şi aveam dreptate. Urma să joc rolul principal. Electra.

— Şi mai am câteva veşti pentru voi toţi, a continuat domnul Castleton. Vom avea un oaspete cu totul special, care va participa la prima noastră repetiţie, din această după-amiază. Alteţa Sa Regală, Prinţul de Wales. După cum ştiu

băieţii mai mari, este o persoană care manifestă un interes dintre cele mai mari faţă de spectacolele noastre, vizionând până acum câteva dintre ele. A trimis vorbă că-l va aduce şi pe domnul Sheridan, marele dramaturg în persoană, care să le ofere tinerilor noştri actori câteva sfaturi.

Un murmur de entuziasm a străbătut întreaga sală. Numai că inima îmi ajunsese deja în ghete.

— Prin urmare, ne dorim să avem o interpretare „electra-zantă", nu-i aşa, ca să ne impresionăm oaspeţii! a încheiat domnul Castleton, cu privirea aţintită asupra mea.

— Da, domnule, am intonat cu toţii, în cor.

Electrizant o să fie. Nu eram în stare să-mi închipui ce ar putea să creadă domnul Sheridan, văzându-mă că ţopăi pe o scenă în Şcoala Westminster, prefăcându-mă că sunt un băiat distribuit într-un rol de fată. Mai mult ca sigur că asta-i va provoca câteva scântei prin sistemul nervos.

— Ora aceasta v-o veţi petrece uitându-vă pe roluri. Are cineva vreo întrebare?

Cât de repede aş putea s-o şterg de-aici? Acesta era cel mai important dintre gândurile care-mi ocupau mintea, numai că, deocamdată, trebuia să stau pe loc până la sfârşitul orei de clasă. Tentativa mea de a pleca la auzul sunetului de clopoţel a fost dejucată de domnul Castleton.

— Hengrave, am o vorbă cu dumneata.

M-am îndreptat, şovăind, spre partea din faţă a sălii de clasă. Grăsanul Ingels m-a îmbrâncit cu brutalitate în timp ce trecea pe lângă mine, dar domnul Castleton m-a prins înainte să mă răstorn.

— În legătură cu ceea ce s-a petrecut săptămâna trecută, a început el. Crezi cumva că întâmplarea ar putea să-ţi afecteze interpretarea? Te-ai refăcut cât de cât?

Nu-şi făcea griji decât în legătură cu afurisita lui de piesă. Oare unde mai întâlnisem eu înainte obsesia asta pentru scenă? A, da, îmi aduceam aminte: în culisele din Drury Lane. Am zâmbit.

— Mă simt perfect, domnule.

— Bine, bine. Atunci, vino cu mine. Vreau să te prezint oaspeţilor noştri înainte de repetiţie, astfel încât să ştie cine este noua noastră vedetă.

— Nu! i-am răspuns cu un strigăt sugrumat.

— Nu fi fraier, băiete. N-o să te mănânce nimeni.

Domnul Castleton m-a apucat de braţ, neluând în seamă niciuna dintre scuzele pe care le bălmăjeam, trăgându-mă după el spre biroul directorului. Ajuns acolo, a ciocănit respectuos la uşă.

— Intră! a răcnit doctorul Vincent.

Domnul Castleton, încă ţinându-mă cu fermitate de cot, a pătruns în cabinet şi s-a înclinat adânc în faţa celor adunaţi acolo. M-am înclinat şi eu, menţinându-mă la

adăpostul uşii. Prinţul de Wales stătea în picioare, în mijlocul încăperii, îmbrăcat într-o jachetă roşie, de nuanţa fructelor de zadă, cu cizme negre strălucitoare şi o cămaşă albă ca zăpada, încărcată cu atâta dantelă, încât capul său mititel părea ca o stafidă plutind într-un castron cu frişcă.

— Aşadar, acesta este promiţătorul tânăr actor despre care ai amintit, Castleton? a întrebat Prinţul George[1]. Tocmai îi spuneam lui Sherry, aici de faţă — şi a făcut un gest spre stânga lui — că ţi-ar prinde bine o infuzie de talent. Anul trecut, principalul rol feminin a avut parte de o voce spartă, care chiţăia ca o flaşnetă veche şi dezacordată, ba mai şi arăta ca maimuţa flaşnetarului.

Cu toţii, în afara mea, au izbucnit în râs. Deocamdată nu puteam să-l văd pe domnul Sheridan — uşa încă îmi oferea o pavăză —, dar îi auzeam foarte bine chicotitul generos, amestecându-se cu ale celorlalţi domni. Nu mai avea să dureze mult.

— Da, iată-l, Înălţimea Voastră.

Domnul Castleton m-a îmbrâncit cu hotărâre din spate şi m-am pomenit propulsată spre mijlocul încăperii. M-am

[1] George Augustus Frederick (1762–1830), Prinţ de Wales prin naştere (titlul purtat de moştenitorul tronului Marii Britanii), prinţ regent din 1811 şi rege din 1820, sub numele de George al IV-lea. A fost celebru prin corpolenţa sa (cântărea cu mult peste 100 kg) şi prin stilul de viaţă extravagant. *(N. tr.)*

înclinat până la podea. Ce altceva aş fi putut să fac? Domnul Sheridan a înghiţit în sec, apoi a izbucnit într-un violent acces de tuse.

— Te simţi bine, Sherry? l-a întrebat prinţul, îngrijorat.

— Un pahar de vin, domnule Sheridan? i-a propus doctorul Vincent, umplând în grabă unul dintre cele mai bune pahare de care dispunea cu vinul din cea mai bună recoltă.

— Spun eu „da" în numele lui, a răspuns prinţul. La urma urmei, el niciodată nu spune „nu".

Din moment ce tusea domnului Sheridan persista, prinţul s-a întors din nou spre mine.

— Băiatul e clar că arată potrivit pentru rol, dar şi ştie să joace? l-a întrebat el pe domnul Castleton.

— O, da, domnule. Nu este la noi decât de scurt timp, dar citeşte cu o asemenea pasiune şi cu o asemenea simţire... e o bucurie să-l auzi.

Privirea mi-a alunecat spre domnul Sheridan. Era o oarecare uşurare să constat că nu-mi dezvăluise, strigând în gura mare, adevărata identitate, încă din clipa în care m-a văzut. Privirea îi era aţintită asupra mea, în ochi fiind vizibilă o expresie de... — ce să fi fost? — ...de mândrie? Am riscat să-i adresez o căutătură întrebătoare. Mi-a răspuns cu o aproape imperceptibilă înclinare a capului.

— Aşadar, băiete, cum de-ai învăţat să joci atât de bine? s-a interesat prinţul.

— Am avut profesori foarte buni, Înălţimea Voastră, am răspuns, aruncând din nou o privire spre domnul Sheridan. De data aceasta, mi-a întors un zâmbet larg.

— De unde eşti, băiete?

— Din Dru... din Dublin, m-am corectat la timp.

— Este din familia Hengrave, din Leinster[1], Înălţimea Voastră, l-a informat doctorul Vincent, culegând o scrisoare din vârful unui teanc aflat pe biroul său şi fluturând-o în aer. Poate vă aduceţi aminte de mama lui... lady Ann Hengrave. Era domnişoară de onoare pe lângă mama Înălţimii Voastre, înainte să se căsătorească.

Prinţul de Wales a făcut un vag semn aprobator. Era limpede că nu-şi pierduse prea mult timp să se preocupe de componenţa casei mamei sale. În schimb, gândurile mele erau departe de a fi vagi, în timp ce-mi fixam privirea asupra plicului din mâna doctorului Vincent: scrisoarea sosise, numai că sigiliul nu fusese încă desfăcut. Era vremea ca motanul să sară pârleazul[2].

Dar ce nu luasem în calcul era că domnului Sheridan îi venise chef să se amuze puţin pe seama mea, acum, că-şi revenise din surprindere.

---

[1] Provincie situată în estul Irlandei, în care se află şi oraşul Dublin, capitala ţării. *(N. tr.)*

[2] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Aşadar, tinere Hengrave, m-a luat el în primire, pronunţând numele cu satisfacţie, în ce gen de roluri te vezi mai potrivit?

— În Feste, domnule... bufonul[1], am replicat repede.

— Dar ce spui despre Viola[2]? Sau Rosalind[3]? Sau Portia[4]?

Îmi înşiruise cele mai celebre roluri în travesti din operele lui Shakespeare.

— O, nu. Poate Brutus, în *Iulius Cezar*.

— De ce? s-a interesat domnul Sheridan, zâmbindu-mi de parcă ar fi intuit ce avea să urmeze.

— Pentru că până la urmă îşi înjunghie pe la spate protectorul, când acesta se dovedeşte prea sâcâitor.

— Foarte bine, a chicotit Sheridan. O să-mi aduc aminte de asta atunci când o să ne mai întâlnim, tinere Hengrave.

---

[1] Personaj din comedia *A Douăsprezecea Noapte* de Shakespeare, bufonul de la curtea contesei Olivia, care conduce aproape toată acţiunea piesei prin isteţimea şi şiretenia sa. *(N. tr.)*

[2] Personaj principal feminin al aceleiaşi piese, o tânără care se deghizează în băiat, luându-şi numele de Cesario şi intrând ca paj la curtea ducelui Orsino. *(N. tr.)*

[3] Personaj principal feminin din comedia *Cum vă place* de William Shakespeare. Fiind izgonită de uzurpatorul tatălui său, se deghizează într-un tânăr numit Ganymede. *(N. tr.)*

[4] Eroina principală a piesei shakespeariene *Neguţătorul din Veneţia*, care, de-a lungul acţiunii, se deghizează mai întâi într-un judecător vârstnic, apoi într-un tânăr doctor în drept. *(N. tr.)*

— Vorbe de clacă[1], Sherry, a intervenit prinţul pocnind din degete. Copilul nu poate să-l joace pe Brutus. Ţine-te de rolurile feminine atât timp cât eşti tânăr, băiete. Ştii, n-o să mai poţi să joci aşa ceva când o să-ţi crească barba.

— În cazul acesta, o să vă urmez sfatul, domnule. Nu cred că aş fi tocmai pregătit pentru barbă.

Prinţul mi-a făcut semn că eram liberă, fluturând mâna grăsuţă în direcţia mea. Domnul Sheridan mi-a făcut cu ochiul şi şi-a golit paharul. M-am înclinat încă o dată şi am ieşit ca săgeata din încăpere, alergând tot drumul pe scări fără să-mi mai permit opriri pentru a-mi recăpăta suflul. Nu mai aveam nicio clipă de pierdut.

Abracadabra: Thomas Hengrave era pe cale să dispară.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Scena 2 — Copoii bătrânei Jean

Nu mă mişcasem suficient de repede. Îmi făcusem un calcul potrivit căruia directorul avea să-şi petreacă timpul rămas până la repetiţie însoţindu-şi nobilii oaspeţi, dar mă înşelasem. Se întorsese la munca de birou mult mai curând faţă de cum îmi imaginasem. Între timp, scrisesem un bilet de rămas-bun, mă schimbasem şi-mi împachetasem câteva lucruşoare într-o boccea, dar încă nu părăsisem camera, când un tărăboi infernal a izbucnit în curtea de dedesubt. Am aruncat o privire pe fereastră. Doctorul Vincent stătea în mijlocul Curţii Decanului şi urla: „Hengrave! Hengrave junior şi senior, în cabinetul meu, acum!" Constatând că niciunul dintre noi nu răsărea din pământ să se supună chemării, directorul a răcnit spre un băiat aflat în trecere: „Tu, de colo! Adu-i pe cei doi Hengrave!"

Nu mai era timp să cobor scările fără să mă observe cineva. Auzeam deja paşi urcând scara în căutarea mea. Mi-am ascuns bocceaua în găleata pentru cărbuni, mi-am înnegrit mâinile şi faţa cu cenuşă şi am îngenuncheat în faţa vetrei. Un băiat a dat buzna în cameră. Aşa mi-a fost

norocul, să fie Ingels. Intrând, a zărit în faţa ochilor o slujitoare, acoperită cuviincios cu o bonetă, aprinzând focul.

— Hei, tu! Nu l-ai văzut pe Thomas Hengrave? E o piticanie cu părul roşu, care stă în camerele astea, s-a interesat cu bădărănie Ingels.

M-am ridicat, ştergându-mi nasul cu dosul palmei, după care am făcut o reverenţă, ţinându-mi ochii îndreptaţi spre podea.

— Nooo, domnu', n-am văzut pe niciunu' de când am intrat acilea. Cre' că s-a dus să patineze pe iazu' raţelor.

Era cel mai îndepărtat punct faţă de şcoală.

Mare noroc avusesem că dăduse peste mine tocmai unul dintre cei mai grei de cap elevi ai şcolii. Nici nu-i trecea lui prin minte să se întrebe ce-ar însemna dacă şi-ar schimba cineva hainele.

— Dacă se întoarce, spune-i că e chemat la director.

— Da, domnu', am răspuns făcând încă o reverenţă.

Ingels a plecat repede. Pentru prima oară în viaţă, îi mulţumeam doctorului Vincent pentru faptul că avea o reputaţie de biciuitor înrăit: n-ar fi şovăit deloc să dea vina pe Ingels, din cauză că nu-i găsise suficient de repede pe cei doi fraţi Hengrave, motiv pentru care băiatul se zorea cât îl ţineau puterile să-şi îndeplinească misiunea.

Am riscat să mai arunc o privire afară. Trebuia să ies din cameră, pentru eventualitatea în care altcineva, mai

pătrunzător decât Ingels, ar fi venit să mă caute, dar curtea era acum plină de elevi. Toată lumea îşi dădea seama că se întâmpla ceva cu adevărat serios. Iarăşi s-a auzit zgomot de paşi, aşa că m-am strecurat în spatele uşii.

— Cat? am auzit şoapta grăbită a lui Frank. Am ieşit din ascunzătoare şi l-am luat prin surprindere. E bine, a apreciat el. E neobişnuit de bine. A înclinat capul în semn de aprobare spre rochia mea cenuşie, simplă, spre şorţul grosolan şi boneta aspră: arătam precum cea mai oropsită dintre servitoarele de pe lumea asta, mulţumită darurilor lui Lizzie.

— Pe masă e o scrisoare care ar trebui să vă fie amândurora de folos, i-am atras atenţia, înşfăcându-mi bocceaua şi şalul. Trebuie să ies de-aici, dar e prea multă lume prin preajmă şi mi-e teamă c-o să mă descopere cineva.

Frank a luat scrisoarea şi a citit-o la repezeală.

— Cat, eşti o minune. Asta chiar ar putea să-l salveze pe Charlie de la eliminare. Se aşteaptă la o bătaie bună, fireşte... în privinţa asta, n-avem ce să facem. Deocamdată, stă ascuns în bibliotecă, făcând pe studiosul şi pe nevinovatul.

Eram destul de mândră de scrisoare. Ideea de la care pornisem îmi venise în timp ce eram interogată în legătură cu originile mele, în prezenţa domnului Sheridan, actorul irlandez devenit om politic.

Dragă Charlie,

Îmi cer scuze pentru faptul că te-am supus unei asemenea înşelătorii. După cum vei fi aflat până acum, eu nu sunt în realitate fratele tău mai mic, Thomas, aşa cum am pretins. Părinţii mei sunt actori şi m-au trimis în Dublin, la acelaşi preceptor care se ocupa şi de fratele tău. Ştiam că el urma să frecventeze Şcoala Westminster, că fusese bolnav şi că fratele lui mai mare nu-l mai văzuse de multe luni de zile. Studiindu-i cu multă atenţie comportamentul şi memorând tot ceea ce am putut despre familia voastră, m-am gândit să-mi încerc norocul dându-mă drept el, pretinzând că sunt foarte slăbit de pe urma bolii. În acest scop, am falsificat o scrisoare ca din partea distinsei voastre mame, adresată directorului şcolii, deoarece avusesem plăcerea de a-i vedea scrisul de mână în numeroase rânduri, în timp ce studiam împreună cu adevăratul Thomas Hengrave. Recunosc că a fost la mijloc şi un rămăşag pus pe veniturile noastre, cu câţiva prieteni din teatru, ceea ce-ţi va explica şi motivele mele.

Te rog, transmite-i regretele mele domnului Castleton, pentru faptul că nu voi putea să accept rolul Electra. Fiind un om cu o mare capacitate de pătrundere, a fost primul care mi-a intuit trecutul teatral şi nu mă îndoiesc nici că inteligenţii profesori ai Şcolii Westminster nu

m-ar fi depistat cât de curând. (Nu vedeam nimic rău în a strecura ceva linguşeală, astfel încât să nu se simtă chiar atât de prostiţi.)

Ştiu că vei fi supărat acum, dar nădăjduiesc că, poate, cu timpul, mă vei ierta. Sper că banii pe care i-ai cheltuit cu mine vor fi consideraţi o pedeapsă suficient de aspră şi te vor învăţa să fii mai bănuitor.

Cu ce am câştigat în urma rămăşagului, am de gând să plec în India, să mă alătur unchiului meu în rândul husarilor, astfel încât să nu mi se poată da de urmă... voi dispărea.

Al tău grăbit,

Thomas Bennington-Smythe

Frank şi-a vârât scrisoarea în buzunar.

— Ei bine, aici e altă belea, Cat, n-am nicio îndoială: curtea e plină de băieţi; doctorul Vincent e pe câmpul de luptă; moştenitorul tronului şi protectorul tău sunt, amândoi, prin preajmă. Cum o s-o scoatem la capăt de data asta, chiar şi cu straiele tale femeieşti?

Dar, cu toate că vorbele pe care le rostea erau sumbre, îl vedeam cum rânjeşte: era cât se poate de încântat de absurditatea situaţiei.

Eu nu mă simţeam la fel de amuzată ca el: consecinţele, în eventualitatea în care aveam să fiu prinsă, constatându-se

că eram o fată, erau prea oribile ca să îndrăznesc măcar să mi le închipui.

— Nu mi-ar trebui decât câteva minute, cât să mă strecor prin curte şi să trec de portar. Avem nevoie de o diversiune...

Deodată, Frank şi-a ciocănit tâmpla cu degetul.

— Am o idee de-a dreptul perfectă... împuşcăm doi iepuri dintr-un foc.

— Cum?

— Răzbunarea, Cat. Charlie şi cu mine am tot recrutat flăcăi potriviţi, cu ajutorul cărora să ne răzbunăm pe băieţii de plantatori, pentru atacul lor împotriva ta. Southey Gură-Mare şi cu ceilalţi sunt cu toţii pregătiţi, aşteptând doar momentul potrivit... care a şi sosit. Dă-mi răgaz cinci minute şi-o să ai parte de o distracţie cum n-ai mai văzut în viaţa ta.

— Frank, doar n-o să te vâri în necazuri din cauza mea.

— O, dar eşti chiar cea mai nimerită persoană să vorbeşti despre aşa ceva, domnişoară Nu-intră-niciodată-în-necazuri-pentru-un-prieten Royal.

I-am răspuns cu un zâmbet.

— Foarte bine. Grăbeşte-te.

Se pregătea să plece, dar s-a întors şi mi-a sărutat mâna cu un gest galant, dându-mi de înţeles că un anumit formalism îi revenise în privinţa comportamentului faţă de mine, acum, că nu mai eram băiat.

— A fost un privilegiu să-mi împart camerele cu Tom Cat. Să nu dispari în totalitate, ca noi să nu mai ştim de unde să te luăm, bine?

— Sigur că nu. Acum, du-te! l-am zorit, împingându-l pe uşă.

Stând lângă fereastră, l-am urmărit pe Frank cum trecea de la un băiat la altul, în Curtea Decanului. Era ca şi cum ai privi o undă străbătând suprafaţa unui iaz, în timp ce se răspândea mesajul. Apoi, atât de iute încât aproape că n-ai fi putut să-ţi dai seama de unde a pornit, a izbucnit o încăierare într-unul dintre colţuri. Richmond se bătea din răsputeri cu prietenul lui Frank, Southey Gură-Mare. Încăierarea s-a extins ca un incendiu într-o pădure uscată, pe măsură ce băieţii de plantatori săreau în apărarea lui Richmond, pomenindu-se însă cu băieţii partizani ai aboliţionismului sărindu-le în spate. Mi-a făcut plăcere să constat că Richmond avea parte de o chelfăneală pe cinste, în timp ce Ingels grăsanul nici nu se mai vedea, îngropat fiind sub câteva trupuri vânjoase. Atunci, şi-a făcut apariţia din cabinetul său doctorul Vincent, plesnind cu bastonul pe oricine întâlnea în cale şi cerând restabilirea ordinii. Era vremea s-o iau din loc.

M-am strecurat în jos pe scară, apoi am ieşit în curte. Zgomotul produs de tropăieli, ţipete şi lovituri era de-a dreptul impresionant: nu cu mult deosebit faţă de cel de la

meciurile de box ale lui Syd. Ţinându-mă aproape de zid, m-am deplasat cu iuţeală spre ghereta portarului, cărând după mine găleata de cărbuni, ca să-mi ascund bocceaua. Mă şi gândeam că aproape am ajuns într-un loc sigur, când am dat nas în nas cu Prinţul de Wales, cu domnul Sheridan şi cu domnul Castleton, îndreptându-se cu paşi mari spre locul în care se produseseră tulburările.

— O încăierare, ce ziceţi? chicotea prinţul. Excelent... îmi place să-i văd pe băieţi cum se înfierbântă. Asta îi face să devină bărbaţi, nu eşti de părere, Sherry?

Domnul Sheridan m-a recunoscut din prima clipă; domnul Castleton părea să încerce să-şi dea seama unde m-a mai văzut. Atunci, protectorul meu mi-a sărit în ajutor.

— E cum nu se poate mai adevărat, Înălţimea Voastră. Domnule Castleton, acela de colo nu este cumva un stejar dintre cei cu o vârstă venerabilă? Oare cât este de bătrân, ce puteţi să-mi spuneţi? a întrebat el, arătând cu vârful bastonului spre celălalt capăt al curţii. Aş fi în stare să pun pariu că a văzut mai multe încăierări decât ne-am putea închipui.

Domnul Castleton şi-a smuls privirea de pe mine, ca să-i poată răspunde. Prinţul nici măcar n-o observase pe slujitoarea care le ieşise în cale. Am făcut o reverenţă, numai că moştenitorul tronului a trecut de-a dreptul pe lângă mine, îndreptându-se către stejarul asupra căruia le atrăsese atenţia domnul Sheridan.

Din fericire, portarul îşi părăsise între timp postul, ducându-se să contribuie la restaurarea ordinii în curte. M-am strecurat pe o ieşire laterală şi am pornit în trap, cât de repede eram în stare cu pantofii mei butucănoşi, spre Podul Westminster. Abia după ce am traversat Tamisa, îndreptându-mă spre sud-vest, peste câmpurile presărate cu tufe din Lambeth[1], am simţit că pot să răsuflu în voie. Izbutisem: evadasem şi nimeni dintre cei aflaţi în Şcoala Westminster nu avea să afle vreodată ce s-a întâmplat cu Thomas Bennington-Smythe. Probabil că aveam să mă transform într-o legendă a şcolii: băiatul care i-a înşelat pe toţi timp de câteva săptămâni, pentru masă şi casă; în schimb, adevărata mea identitate avea să rămână secretă.

Zilele sunt foarte scurte în această perioadă a anului, aşa că deja se lăsa amurgul atunci când am evadat eu. Tâlharii la drumul mare mai pot fi întâlniţi din când în când în preajma Londrei, în special în regiunile mai sălbatice, cum era cazul terenurilor pentru întinsul gherghefului[2], pe unde nu veneau decât spălătoresele, tăbăcarii şi vânătorii. N-aş fi putut să ajung la destinaţie teafără mergând pe jos pe timpul nopţii, iar pentru o călătorie cu trăsura nu aveam fondurile necesare.

[1] În prezent, burg aparţinând de metropola londoneză, mai cunoscut sub numele de Waterloo. Până spre sfârşitul secolului al XIX-lea, era un sat locuit cu precădere de barcagii. *(N. tr.)*

[2] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

Cea mai bună posibilitate pentru mine era să-mi găsesc un adăpost şi să-mi reiau drumul odată cu primii zori.

Un vânt îngheţat sufla pe deasupra întinderilor pustii aflate de-a lungul malurilor râului. O pasăre rătăcită ţipa dintr-un desiş. Gheaţa scârţâia sub saboţii mei butucănoşi, care se afundau deseori în suprafaţa ei în şanţuri urât mirositoare, pline cu apă. Strângându-mi la piept bocceaua, ca să mă mai liniştesc, aveam strania senzaţie că eram privită de undeva, dar de fiecare dată când mă întorceam, nu vedeam pe nimeni de-a lungul potecii pustii pe care o urmam. Instinctul mă îmboldea să dispar cât mai repede din vedere.

Găsind o spălătorie părăsită, am intrat. După foşnetele dintr-un colţ, mi-am dat seama că şi alte creaturi căutaseră acelaşi adăpost împotriva frigului, dar nu le purtam pică pentru asta, atâta vreme cât nu mă deranjau. Mai mult mă preocupa gândul că şi alte fiinţe omeneşti s-ar putea refugia aici. M-am aşezat sprijinindu-mă cu spinarea de cuptorul vechi şi am început să tremur, dorindu-mi ca el să se aprindă iarăşi şi să-mi ofere căldură. Pe măsură ce temperatura scădea, mă gândeam cu tot mai mult dor la pătuţul meu călduros din Cuibul Rândunicii şi mă învinuiam pentru faptul că nu-mi dăduse prin cap să şterpelesc o pătură de la Frank.

M-am trezit în toiul nopţii, tresărind, în clipa în care ceva a trosnit ca un foc de pistol.

— Stai potolită, fetiţo, m-a liniştit o voce aspră. Numa' făcui focu'.

Luminiţe pâlpâiau pe tavan, împrăştiate de o mică văpaie din mijlocul spălătoriei, fumul făcându-şi loc printre numeroasele ţigle alunecate din locul lor de deasupra. Ghemuită lângă foc, stătea o bătrână zbârcită, cu un singur dinte şi o pereche de ochi scânteietori. Purta un şal ponosit în jurul capului, iar picioarele le avea învelite în paie, să se încălzească. Am întins mâna după bocceaua mea, dar am găsit-o exact în locul în care o lăsasem.

— Nu te-a jefuit nimeni, m-a informat ea, izbucnind în râs, deşi ar fi făcut-o dacă n-aş fi fost io p-acilea. Trecură v'o doi flăcăi, da' le zisei io să te lase-n pace.

Mă simţeam un pic ruşinată din cauză că mă pripisem să o bănuiesc.

— Mulţumesc. Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare. Asta e tot ce am.

— Mda, a replicat bătrâna, asta crezui şi io. Tre' să fii la fundu' sacului cu norocu', dacă ajunseşi to'ma-n spălătoria bătrânei Jean.

— E a dumitale?

Bătrâna mi-a răspuns înclinând din cap.

— A mai bună spălătorie din Londra, până nu mai putui să ridic găleţile cu apă şi să fac focu-n vatră. Bătrâneţea-i tare crudă când n-ai pe nime' să te-ngrijească.

— În cazul acesta, îmi pare rău că te-am deranjat, dar îmi era frig şi se făcuse târziu.

— Nu-i niciun păcat c-ai venit încoa', fetiţo. Dacă-mi dai ş-o monedă d-aia din aramă de-a ta, te las şi să vii mai aproape de foc.

Prin urmare, îmi verificase conţinutul bocceluţei.

— Mulţumesc, maică, e foarte frumos din partea matale.

M-am scotocit prin boccea şi am scos punga cu bani. Lipsea o monedă de un şiling.

— Îţi luai o monedă pentru găzduirea peste noapte, m-a anunţat bătrâna Jean, chicotind.

Un şiling însemna o grămadă de bani pentru o podea tare şi un acoperiş peticit deasupra capului, dar nu eram într-o postură în care să mă pot împotrivi.

— Rămân aici unde sunt, i-am spus, cu regret în glas. Chiar nu pot să-mi permit mai mult.

— Treaba ta, fetiţo, a replicat, încruntându-se dezamăgită. Acu' trage un pui de somn. O să am grijă să nu te tulbure nimeni... da' şi asta face măcar un şiling.

Restul nopţii a trecut destul de anevoie. Nu mă îndoiam că bătrâna Jean văzuse în persoana mea o binevenită sursă de câştig. Era clar că-şi făcuse planuri în legătură cu restul banilor din pungă, dar nu puteam s-o las să mă jupoaie de avutul meu, din moment ce viitorul meu era la fel de nesigur ca al ei. Am dormit încovrigată în jurul boccelei, trezindu-mă nespus de uşurată la vederea zorilor.

— Micu' dejun, puicuţă? m-a întrebat bătrâna Jean, în clipa în care m-am ridicat, întinzându-mi o turtă din ovăz.

Am refuzat scuturând din cap: asta trebuie că m-ar fi costat cel puţin un penny.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, maică. Îţi doresc o zi bună.

— O fetiţă care grăieşte atât de frumos ca tine tre' să poată să-mi mai dea un şiling, s-a rugat ea, străduindu-se să se ridice în picioare şi să întindă spre mine o mână costelivă. Aş cuteza să zic că o fetiţă ca tine are măcar câteva guinee cusute în corsetu' ei.

Măcar de-ar fi fost aşa.

— Îţi jur că n-am, maică.

Ţinându-mi bocceaua în faţă, ca să o apăr de degetele ei apucătoare, m-am îndreptat la iuţeală spre uşă, simţind cum i se schimbă dispoziţia. Deodată, bătrâna a scos un şuierat ascuţit. Doi flăcăi cu înfăţişare grosolană au dat buzna în colibă, printr-o gaură a peretelui din spate, ca doi ogari flămânzi.

— Pe ea, flăcăi! a croncănit bătrâna Jean. Îmi pun dintele rămăşag că are mai mult pe ea decât în punguţa aia.

Am ieşit pe uşa din faţă, precum un iepure ţâşnind afară din vizuină. Suflecându-mi fusta, am pornit în goană spre şosea. Saboţii grosolani mă stânjeneau. Unul mi-a scăpat într-un şanţ, iar pe celălalt l-am lepădat eu. Spre deosebire de

urmăritorii mei, beneficiam de avantajul câtorva săptămâni de hrană bună, prin graţia Şcolii Westminster. Zărind o căruţă, am sprintat mai ceva ca un băiat. Era mânată de un lăptar, care se întorcea de la livrările sale din oraş. Sărind peste marginea ei, am poposit în spatele lăptarului uimit.

— Te rog, apără-mă! l-am implorat, gâfâind. Vor să mă jefuiască.

Omul s-a întors de pe locul lui şi i-a zărit pe cei doi băieţi slăbănogi căţărându-se în căruţă. A pocnit din biciul său lung în direcţia lor.

— Jos cu voi, tâlharilor, le-a strigat. Şi spuneţi-i bătrânei Jean că, dac-o prind că vă mai trimite după alte fete, îl trimit eu pe paracliser după ea.

Ca doi câini chemaţi înapoi de stăpân, băieţii s-au răsucit pe călcâie şi au pornit în fugă înapoi de unde veniseră, în tot acest timp urlând tot felul de obscenităţi peste umăr.

— Iar dumneata, tânără domnişoară, ar trebui să înveţi că nu e bine să te amesteci cu cei de teapa bătrânei Jean, m-a dojenit lăptarul, clătinând din cap. Nu se cuvine să ceri adăpost din partea persoanelor pe care nu le cunoşti.

— Dar nu i-am cerut, domnule. Am găsit casa goală şi aveam nevoie de un loc în care să dorm peste noapte, i-am explicat, gâfâind. Oricum, mulţumesc.

— N-ai pentru ce, domnişoară. Şi-acum, spune-mi, încotro de duci atât de devreme?

— Spre Clapham.

Omul s-a scotocit în buzunarele halatului şi a scos de-acolo un măr.

— Ei bine, atunci rămâi unde eşti şi ia-ţi micul dejun împreună cu mine. Şi eu merg într-acolo, aşa c-o să-ţi scuteşti picioruşele alea goale de drumul pe jos.

— Cât o să mă coste, domnule? l-am întrebat, ca într-o doară. Ştii, nu am prea mulţi bani.

— Nimic.

Trebuie să fi arătat surprinsă, fiindcă a izbucnit în râs.

— A fost o plăcere grozavă să te văd întrecându-i în fugă pe copoii bătrânei Jean şi sărind în căruţă ca un campion de atletism... asta-i o răsplată suficientă pentru Elias Jones. Acum, ia zi, unde a învăţat asta o fată ca dumneata? Asta-i tot ce-aş vrea să ştiu.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune, am replicat, clătinând din cap. Apoi, am luat mărul pe care mi-l întinsese. Îţi mulţumesc, domnule Jones, primesc cu bucurie oferta dumitale.

Domnul Jones m-a lăsat la marginea Izlazurilor Clapham, de unde am pornit spre sat. Clapham era un loc ciudat în vremea noastră, cu centrul său rustic înconjurat de vile elegante ale bogaţilor nou-veniţi, care le construiseră de jur-împrejurul marginilor Izlazurilor. În prezent, agricultorii se amestecau cu căpitani de corăbii şi cu membri ai

Parlamentului. Nu ştiam precis încotro mergeam, dar eram convinsă că-mi voi putea da seama dacă am ajuns în locul potrivit. Am trecut pe lângă biserică... o însufleţită slujbă de dimineaţă era în plină desfăşurare, clopotele răsunând... nu-mi era de folos. M-am apropiat de uşa unei capele şi i-am găsit pe metodişti[1] cântându-şi imnurile cu ardoare. Nu asta-mi trebuia. Până la urmă, am descoperit ce căutam: o clădire mică, simplă, mai retrasă faţă de drum. Era pe deplin tăcută; doar uşa deschisă arăta faptul că înăuntru erau prezenţi credincioşii, pentru întâlnirea lor matinală. M-am strecurat în spate şi am rămas pe loc pentru câteva clipe, atât cât să mi se obişnuiască ochii cu penumbra. Nu erau decât vreo câteva persoane prezente, aşa că m-am îndreptat spre un scaun neocupat şi m-am oprit lângă el, aşteptând.

Tăcerea era atât de deplină, încât începeam să sesizez până şi cele mai mărunte mişcări. De exemplu, am ştiut cu precizie clipa în care cea mai mare dintre domnişoarele Miller mi-a observat prezenţa, după fracţiunea de secundă în care a rămas cu respiraţia tăiată. Domnişoara Prudence şi-a manifestat consternarea împreunându-şi şi apoi despreunându-şi mâinile. Într-un gest scurt de surprindere, domnişoara Fortitude şi-a scăpat batista. Ştiam ce le trecea prin cap: că Drury Lane invadase Casa pentru Întruniri a

[1] Adepţi ai unei secte religioase anglicane cu principii foarte stricte. *(N. tr.)*

Quakerilor, iar ele erau disperate la gândul că ar putea şi altcineva să observe asta.

Un bărbat mai în vârstă s-a ridicat de pe scaun.

— Mă simt îndemnat de Duh să glăsuiesc, a rostit el, cu o voce sonoră. Resimt că unele dintre surorile mele sunt împovărate în spirit şi au nevoie să li se amintească să-şi îndrume atenţia către Domnul.

— Amin, au intonat toţi cei prezenţi, cu excepţia mea. Eu aveam de gând să-mi îndrum atenţia spre domnişoarele Miller.

Întrunirea s-a cufundat la loc în tăcere. Ca să fiu cinstită cu tine, Cititorule, pentru mine era o adevărată tortură. Nu sunt obişnuită să stau nici cinci secunde în prezenţa cuiva fără să vorbesc, darămite o întreagă jumătate de oră. Prin minte îmi alergau o sumedenie de gânduri: grijile în legătură cu Pedro, teama că domnişoarele Miller ar putea să mă gonească, felul în care scăpasem, ca prin urechile acului, de bătrâna Jean. Abia aşteptam ca întrunirea să se termine. Minutele parcă se târau. Nici până în ziua de azi n-am reuşit să înţeleg ce anume a dat semnalul încheierii ceremoniei; ştiu doar că, dintr-odată, toată lumea era în picioare, gratulându-se reciproc cu cele mai bune urări pentru dimineaţa care urma. Străină fiind, m-am pomenit înconjurată de oameni care-mi doreau un bun-venit călduros în cadrul congregaţiei lor. Numai domnişoarele Miller nu se apropiaseră. Rămăseseră

strânse ciorchine între ele, sfătuindu-se asupra a ceea ce ar fi trebuit să facă. M-am hotărât să apuc taurul de coarne.

— Domnişoarelor Miller, am rostit cu voce tare, făcând o reverenţă în faţa celor trei surori, sunt atât de încântată să vă revăd!

— Copilă, le cunoşti pe dragele noastre surori întru Hristos? m-a întrebat bărbatul mai vârstnic care vorbise mai devreme în timpul întrunirii.

— Într-adevăr, le cunosc, domnule...

— Fratele Andrew, copilă.

— Am bătut drumul până aici să le văd, frate Andrew, i-am mărturisit.

Văzând că stau de vorbă cu unul dintre superiorii casei pentru întruniri, cea mai mare dintre domnişoarele Miller s-a apropiat în grabă.

— Soră Patience, oare o cunoşti pe-această copilă? a întrebat-o el, aşezându-şi o mână părintească pe umerii mei. Apoi a aruncat o privire spre picioarele mele goale, pline de noroi. Pare să fie la ananghie.

— E-adevărat, o cunosc, frate Andrew: surorile mele şi cu mine tocmai voiam s-o poftim la noi acasă, să se împrospăteze. Veni-vei dară, soră Catherine?

— Vă mulţumesc.

Aveam o imensă senzaţie de uşurare: presupunerea mea că domnişoarele Miller n-ar refuza să ajute pe cineva aflat la ananghie fusese corectă.

— A, atunci binecuvântate să fiţi, a declarat fratele Andrew, înălţându-şi privirea spre cer, întrucât dacă unii dintre noi au adăpostit fără de ştire îngeri, voi prea bine aveţi ştiinţă de aceasta.

— Îmi pare rău, dar nu sunt un înger, am rostit iute, nevrând ca bătrânul să rămână cu o impresie greşită. Eram, probabil, fata cea mai puţin angelică din câte cunoscuse el vreodată.

— Îngerii se arată sub felurite întrupări, soră Catherine, m-a contrazis el, cu un zâmbet pe care l-am simţit precum căldura soarelui de vară abătându-se peste acea zi friguroasă. Mergi dară cu surorile şi ai parte de hodină.

Scena 3 — Tăcerea e de aur

Am ieşit din clădire în urma domnişoarelor Miller şi m-am ţinut după ele, în timp ce-şi făceau drum spre căsuţa lor. Aceasta era o construcţie drăguţă, în stil rustic, cu un acoperiş din stuf, pereţi văruiţi şi ferestre cu grilaj. Un gard viu din zadă se arcuia pe deasupra porţii, dându-i o înfăţişare sărbătorească prin fructele sale strălucitoare. Domnişoara Miller a deschis uşa din faţă şi ne-a aşteptat să trecem, pe rând, pe lângă ea. Apoi, şi-a rotit privirea în jur, să vadă dacă nu ne privea vreun vecin, a închis uşa şi s-a întors spre mine, cu mâinile în şolduri.

— Ei bine, iată o surpriză. Aş putea să întreb ce cauţi dumneata aici?

Mi-am împreunat mâinile, cercetându-le pe rând pe toate cele trei surori. Domnişoara Miller cea mare era cea mai impunătoare: înfăţişarea vioaie, mişcările viguroase. Domnişoara Prudence era cea mai emotivă: ochii îi străluceau. Domnişoara Fortitude era cea mai intimidată: părea de-a dreptul înfricoşată. Toate trei păreau sincere; toate trei, demne de încredere. Acesta era un amănunt esenţial,

deoarece eram nevoită să-mi pun toată nădejdea în ele, dacă era să le spun adevărul.

— Am petrecut câteva săptămâni de-a dreptul ieşite din comun de când ne-am întâlnit ultima dată, le-am mărturisit. Îmi permiteţi să mă aşez şi să vă povestesc tot ce s-a întâmplat? Tot ce vă rog este ca la sfârşit să-mi spuneţi dacă m-aţi putea găzdui o vreme.

Am tras aer adânc în piept şi m-am avântat în povestea mea.

— În toată viaţa mea, n-am mai auzit una ca asta! a exclamat domnişoara Miller în clipa în care am terminat.

— Voi, oamenii de teatru, duceţi cu siguranţă o viaţă interesantă, a apreciat domnişoara Prudence, strângându-se singură în braţe de emoţie. Mi-ar fi plăcut să te văd trăgându-i un pumn bătăuşului ăluia!

— Prudence! s-a răstit la ea, cu severitate, domnişoara Miller. Aminteşte-ţi, noi nu aprobăm niciodată actele de violenţă.

Domnişoara Fortitude s-a ridicat fără să rostească vreo vorbă şi a umplut ceaunul cu apă.

— Ce faci acolo, soră? a întrebat-o domnişoara Miller.

— Pregătesc baia pentru oaspetele nostru, i-a răspuns ea, sfioasă.

— Dar încă n-am luat hotărârea că urmează să rămână! a protestat sora mai mare.

Domnişoara Fortitude şi-a îndreptat statura de un metru şi jumătate, înfruntându-şi sora.

— Fireşte că rămâne. Viaţa noastră este închinată ajutorării celor aflaţi la necaz. Ea a suferit din cauza persecuţiilor unor oameni răi. Nu se cuvine s-o laşi fără ajutor.

Timp de câteva clipe, domnişoara Miller şi domnişoara Prudence au părut amândouă şocate, văzându-şi sora cea timidă răzvrătindu-se, dar apoi, cea mai mare dintre ele şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Soră Catherine, priveşte ce ai făptuit! Te afli sub acoperişul nostru numai de o clipă şi deja Drury Lane începe a-mi înrâuri surorile!

Am simţit cum mi se strânge stomacul cât un pumn, de panică: oare domnişoara Miller era pe cale să mă azvârle afară? Dar imediat chipul său aspru s-a relaxat într-un zâmbet, în timp ce se întorcea spre sora mai mică.

— Dar bine ai grăit, Fortitude. Mereu crezut-am că eşti prea supusă... făcut-ai ceea ce se cuvenea. Dar mai întâi să folosim apa pentru ceai, abia pe urmă pentru baie. Sora noastră petrecut-a o noapte incomodă şi mai mare nevoie ar avea de-un mic dejun, decât de curăţire.

— Dar ce-avem a le spune fraţilor şi surorilor? s-a interesat domnişoara Prudence. Legăturile ei cu teatrul fi-vor pentru noi cel mai greu de explicat.

— Atunci, nimic nu vom grăi pe-această temă. În adevăr, mi-e conştiinţa curată în privinţa aceasta, fiindcă datoria ne cere a păstra tăcerea. Originile surorii Catherine nu vor trebui dezvăluite întregii congregaţii... aceasta va atrage riscuri asupra ei, a hotărât domnişoara Miller.

Surorile ei s-au simţit extrem de uşurate de-o asemenea hotărâre comodă.

— Altfel spus, tăcerea e de aur, nu? am întrebat cu şiretenie.

— Întocmai ceea ce voiam a spune, a confirmat, zâmbind, domnişoara Miller.

Declaraţia ei a deschis stăvilarul pentru un val de bunătate, revărsat asupra mea de surorile ei. Sub blânda lor îngrijire, am fost hrănită, îmbăiată şi îmbrăcată. Era o deosebită uşurare să poţi face o baie ca lumea în faţa focului din bucătărie, mai ales că nu mai avusesem parte de aşa ceva de multe luni de zile.

— Fără încălţări! a ţâţâit din buze domnişoara Prudence, în timp ce-mi lega unul dintre şorţuleţele ei pe deasupra rochiei prea mari care-mi fusese dăruită. Erau toate trei femei mărunţele, dar chiar şi-aşa veşmintele lor pluteau pe mine.

— La doamna Jones voi merge. Ea are o liotă de prunci: desigur vom putea împrumuta ceva veşminte de mărimea potrivită pentru sora Catherine, a declarat domnişoara

Miller, punându-şi boneta. Şi, dacă tot sunt acolo, voi lua şi lapte. Tinerii au mai multă trebuinţă de lapte, decât noi, cei bătrâni.

Şi, acestea fiind spuse, domnişoara Miller a ieşit împreună cu domnişoara Fortitude, lăsându-mă singură cu domnişoara Prudence. Aceasta a luat un pieptene şi s-a apucat să-mi descâlcească părul.

— Întotdeauna mi-am dorit să am păr lung şi roşu, aşa cum îl aveai, mi-a mărturisit ea.

Şuviţele cărunte i se iţeau de sub bonetă... era chiar foarte drăguţă, cu faţa ei în formă de inimă şi ochii albaştri ca panseluţele. Trebuie să fi arătat uluitor în tinereţe.

— Aceasta demonstrează că nu suferi de păcatul vanităţii, din moment ce ţi-ai sacrificat părul în numele unei mult mai măreţe cauze.

— A, ba sunt destul de vanitoasă, i-am mărturisit, dar nu cred că am prea multe motive pentru care să fiu vanitoasă. Poftim, Lizzie, adică lady Elizabeth, iată cine consider eu că ar fi o frumuseţe.

Domnişoara Prudence mi-a răspuns cu un zâmbet şi s-a apucat să-mi aranjeze părul pe după urechi.

— Promiţi că nu vei spune nimănui? m-a întrebat apoi, pe un ton conspirativ.

— Desigur, am replicat, întrebându-mă oare ce secret se pregătea să-mi împărtăşească.

S-a dus să-şi caute sacul pentru lucrul de mână şi a scos din el o bucată de panglică verde.

— Nu pot să rezist în faţa lucrurilor drăguţe. Am o mulţime dintr-astea, ascunse.

— Şi de ce nu le porţi la bonetă? m-am mirat. Ţi-ar sta încântător.

Ea mi-a legat panglica în păr.

— Noi nu permitem asemenea deşertăciuni. Nouă ne place ca lucrurile să fie limpezi, simple şi utile.

— Dar nu s-ar sfârşi lumea dac-ai purta şi dumneata măcar una mică, am încercat eu s-o conving. Te rog, arată-mi colecţia dumitale. Nu se poate să fiu eu singura care să poarte panglici.

Cu o deosebită mândrie, domnişoara Prudence mi-a aşternut în faţă un curcubeu din mătase şi satin. Am cules dintre panglicuţe una albastră şi i-am legat-o în jurul bonetei ei albe.

— Uite! Se asortează cu ochii!

Domnişoara Prudence a chicotit şi şi-a pipăit cu nervozitate capul.

— Mă simt foarte păcătoasă, a mărturisit.

— Eu sunt convinsă că lui Dumnezeu îi place ca dumneata să te simţi păcătoasă astfel, din moment ce nu faci rău nimănui.

Ideea a încântat-o.

— Soră Catherine, cred că drept grăit-ai. O panglică nu poate face a se dărâma asupra noastră casa pentru întruniri.

Şi, astfel, domnişoara Prudence şi cu mine am petrecut o oră fericită flecărind despre teatru, până când s-au întors cele două surori ale ei, triumfătoare. Aduceau cu ele un bidon cu lapte şi o pereche de ghete doar cu un număr mai mari faţă de cât purtam eu.

— Doamna Jones a aflat deja despre evadarea ta, m-a anunţat domnişoara Miller, umplându-mi un pahar mare cu lapte. Privirea i-a alunecat spre boneta surorii sale, dar n-a făcut niciun comentariu. Soţul ei e cel care te-a adus încoace.

— A, Elias! A fost foarte bun cu mine, am zis, sorbind din lapte. Avea un gust atât de proaspăt şi de cremos, spre deosebire de lichidul subţire de care aveam parte în oraş, acela fiind diluat cu apă şi amestecat cu făină. Este şi el quaker?

Domnişoara Prudence a izbucnit în râs.

— Nu, e dintre fraţii aceia, metodişti... un om minunat, chiar dacă puţin cam prea zgomotos pentru gustul nostru. Şi, vai, soră Catherine, dacă zăbovi-vei printre noi, nu trebuie să ne numeşti quakeri. Noi suntem Societatea Prietenilor.

M-am înroşit la observaţia ei.

— Îmi cer iertare, aşa mi se spusese, că vă numiţi quakeri.

— Astfel ne numesc unii, a încuviinţat domnişoara Miller, luându-şi andrelele şi aşezându-se mai confortabil pe scaunul ei, deoarece, atunci când Duhul se deplasează, se ştie despre noi că ne înfiorăm şi tremurăm în prezenţa Creatorului nostru. Dar poate a se interpreta şi ca dorinţa noastră de a zgudui din temelii nedreptatea şi de a face una cu pământul casa sclaviei. Lucrarea noastră are ca scop venirea pe pământ a împărăţiei Domnului, iar sclavia nu are ce căuta în societatea paradisiacă în care noi toţi vom fi prieteni.

Toate acestea sunau foarte frumos, dar, după părerea mea, exista o hibă în viziunea ei asupra lumii.

— Eu nu cred c-aş putea să fiu prietenă cu oameni precum Kingston Hawkins, am zis.

— Chiar şi cu el, soră Catherine. Este şi el un prunc de-al Creatorului, cu toate că părăsit-a calea adevărului. Într-o zi, leul va sta alături de mieluşel. Iar tu ai datoria de a te ruga pentru el.

Mi se părea o poruncă mult prea grea.

— Nu sunt convinsă c-aş putea, am replicat. El cred că se află încă în stadiul în care ar înfuleca mieluşelul, dacă i-ar zări măcar în treacăt fluturarea cozii.

Domnişoara Miller mi-a zâmbit şi a lăsat baltă subiectul.

Vremea trecea cu încetineală în aşteptarea veştilor despre Pedro. Îmi venea greu să-mi stăpânesc nerăbdarea, dar ştiam

bine că nu puteam să-i fiu de vreun ajutor până când nu aveam un indiciu că ar fi fost dus către port. Între timp, aveam în faţă o nouă provocare: aceea de a mă comporta cum se cuvine. Niciodată până acum nu trăisem într-o gospodărie atât de sobră şi de sârguincioasă, în care se respectau cu stricteţe orele pentru masă, rugăciune şi culcare, care avea loc devreme. Până acum, nimeni nu se aşteptase din partea mea să mă comport după toate regulile politeţii, ca o adevărată domnişoară. Mi s-a părut destul de greu să mă conformez, cu atât mai puţin cu cât, în ultimele câteva săptămâni, jucasem rolul de băiat.

— Soră Catherine, o domnişoară nu trebuie a sta cu genunchii depărtaţi în maniera aceasta necuviincioasă, s-a răstit domnişoara Miller, zărindu-mă cum mă legănam pe scaun în timp ce decurgea lectura de seară din Biblie.

Mi-am îndreptat imediat spinarea şi mi-am aşezat mâinile în poală. Chiar nu voiam să-mi ofensez bunele gazde. Numai că plictiseala a pus din nou stăpânire pe mine şi am început să-mi învârtesc, absentă, degetele mari. M-am trezit cu un coş pentru cusut azvârlit în poală.

— Diavolul e cel care le dă de lucru mâinilor trândave, mi-a atras atenţia domnişoara Fortitude, cu drăgălăşenie.

Fluieratul, alergatul, ţopăitul, râsul prea zgomotos... toate ieşeau din discuţie. Trebuia să mă deprind singură să stau tăcută, să-mi menţin spatele drept şi comportamentul

cuviincios. De asemenea, domnişoara Miller îmi spunea că trebuie să-mi păstrez gândurile îndreptate numai către dumnezeire, dar admitea că acesta ar putea reprezenta, în momentul de faţă, un pas aflat mai presus de puterile mele.

Începuse să-mi placă de domnişoarele Miller, pentru bunătatea lor, dar pe măsură ce se scurgeau zilele, ajungeam să le şi admir, în acelaşi timp. Îmi închipuisem că ar fi genul de oameni tăcuţi, retraşi, dar se dovedise că mă înşelasem. Ele conduceau un imperiu întru totul la fel de întins ca şi cel al lui Billy Shepherd, numai că scopurile erau extrem de diferite. Domnişoara Miller cea mare întreţinea corespondenţa cu numeroşi quakeri din toate colţurile ţării şi chiar cu unii din străinătate, răspândind vorba despre mişcarea aboliţionistă. Căsuţa era ca un stup de activitate politică. Băiatul de la poştă venea în fiecare zi la poartă, aducând scrisori. Curând, eu şi el am început să ne spunem pe numele mic. Din ceea ce-mi spunea el, mă surprindea că domnişoarelor Miller le mai rămâneau bani, atât de mult plăteau pentru taxele poştale.

Vieţile lor aveau cu mult mai mult sens decât propria mea existenţă, atât de schimbătoare. Dacă măcar şi-ar fi permis şi pentru ele un pic mai multă distracţie...

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

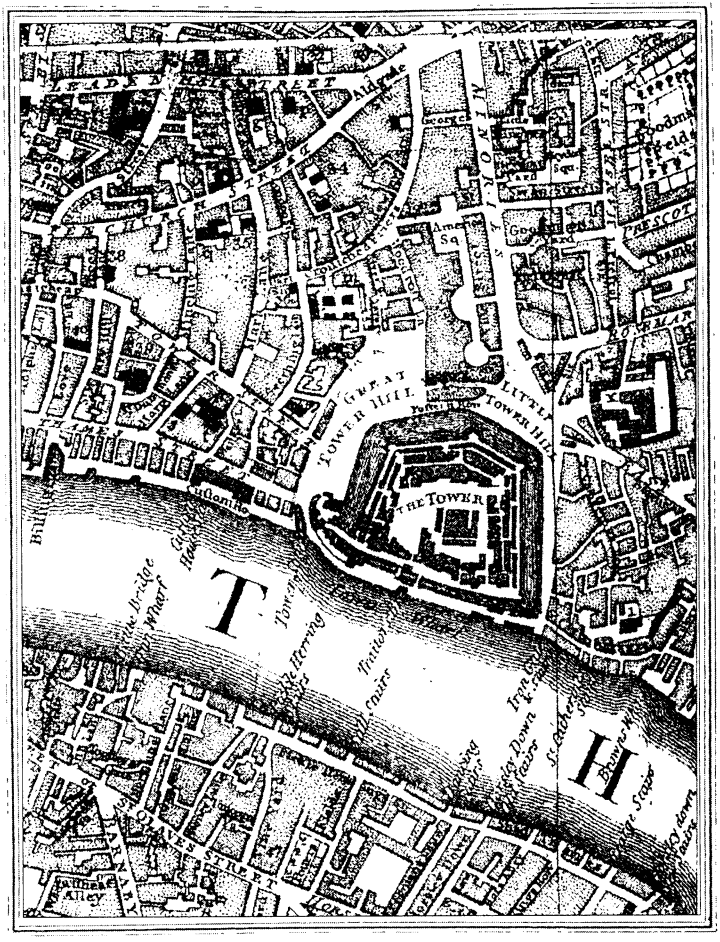

Actul V— În care Kingston Hawkins este învăţat ce înseamnă frăţia

ACTUL V

SCENA 1 — ÎNCĂRCĂTURA ŞI... LA DRUM

Ninsoarea cădea, deasă şi iute, în timp ce patru modeste femei quaker coborau dintr-o trăsură de piaţă, urcând apoi treptele din faţa unei foarte frumoase clădiri din piaţa Grosvenor, ale cărei ferestre sclipeau la lumina lumânărilor. Uşa s-a deschis imediat.

Domnul Equiano prinsese de veste că Hawkins dădea semne de pregătire pentru plecarea din Anglia; niciunul dintre noi nu se îndoia de faptul că va încerca să-l ia pe Pedro cu el. Ajungând la concluzia că era prea puţin probabil să fiu descoperită printre atâţia vizitatori, se căzuse de acord că puteam să risc participarea la întrunirea din acea seară. Ca o măsură suplimentară de siguranţă, numai Joseph rămăsese de serviciu, fiind cel mai de încredere din tot personalul.

— Domnişoarelor, dacă doriţi să mă urmaţi în bibliotecă, a zis el, fără să se oprească nici măcar ca să ne ia hainele de stradă.

În clipa în care am intrat în încăperea plină de cărţi, am observat imediat că de data asta nu mai era niciun copil care să se joace cu scara. Am simţit un junghi în inimă, cu gândul la băiatul care călătorise cu mine printre rafturi. Dar, cu

toate că mai existau printre noi şi câteva persoane care, cu altă ocazie, ar fi avut chef de joacă, la această întrunire de urgenţă a abolişioniştilor ne simţeam cu toţii într-o dispoziţie mult prea serioasă, ca să ne mai gândim la călăritul scării.

Ducesa trecea de la un oaspete la altul, salutându-i pe toţi, fie bogaţi, fie săraci, cu inimitabila ei bună dispoziţie. Printre ceilalţi abolişionişti deja strânşi acolo, l-am recunoscut pe Elias Jones.

— Mă bucur să te văd într-o mai bună tovărăşie, domnişoară Sare-Gardul, mi-a zis el, după ce s-a înclinat în faţa celor trei surori.

— Cu mult mai bună, mulţumită dumitale, i-am răspuns, rotindu-mi privirea asupra adunării: toate segmentele societăţii erau prezente acolo, de la pairi până la sărmani, cea din urmă categorie fiind reprezentată de propria mea persoană. Fiindcă a venit vorba despre tovărăşie, l-am întrebat, cauza noastră pare să fi avut un efect destul de mobilizator, n-ai zice, domnule Jones?

— Aşa-i, domnişoară, chiar a avut, m-a aprobat el, urmărindu-mi firul gândurilor. Noi n-avem nevoie de o revoluţie, ca franţuzii, ca să ne adune împreună, într-o comunitate. Dar mie tot mi se pare foarte ciudat să intru aici pe uşa din faţă, fiind obişnuit să livrez laptele pe la uşile din spate.

Îmi plăcea sinceritatea lui.

— Şi mie. Numai Pedro a avut curaj să sune la uşa din faţă, când am venit pentru prima dată aici.

— Bietul flăcău, a murmurat domnul Jones. Sper că vom putea să-l salvăm, dar mă tem că mai degrabă ar trebui să ne rugăm pentru o minune.

— Amin, a încuviinţat domnişoara Miller.

Văzându-ne adunaţi într-un colţ, ducesa s-a repezit spre noi.

— Am venit să vă mulţumesc pentru faptul că aţi avut grijă de mica noastră hoinară, a început, adresându-se celor trei surori. Sunteţi adevărate sfinte, toate trei.

— Chiar aşa şi sunt, dacă mă suportă pe mine, am replicat, în timp ce-i primeam sărutările însufleţite pe ambii obraji.

Lizzie şi-a urmat mama, aducând cu ea o persoană pe care n-aş fi vrut s-o revăd.

— Cat, nu cred că ai cunoscut-o pe foarte draga mea prietenă Milly Hengrave, nu-i aşa? m-a întrebat, cu o sclipire poznaşă în ochi.

M-am înroşit şi am făcut o reverenţă stângace în faţa surorii lui Charlie.

— Încântată să vă cunosc, domnişoară Hengrave.

Milly m-a privit drept în ochi.

— Doamne, sfinte! Dumneata ştii că semeni uimitor de mult cu fostul coleg de cameră al fratelui meu? Nu cumva, din întâmplare, ai vreun frate geamăn?

Am tuşit, încurcată.

— Ăăă... nu... domnişoară Hengrave.

A urmat o tăcere stânjenitoare, după care Milly, Lizzie şi cu ducesa au izbucnit în hohote de râs.

— Ştiu totul despre asta, m-a informat Milly, ştergându-şi lacrimile. Frăţioare, sunt încântată să te văd. Am auzit atâtea despre tine de la Charlie. Vai de mine, dar cât de mult te-ai... micşorat, faţă de când te-am văzut ultima dată, în Irlanda!

M-am destins şi i-am întors zâmbetul prietenos.

— Adevăratul Thomas o să cam aibă probleme când se va duce la şcoală, dacă e atât de mare pe cât spune Charlie. Profesorul de latină i-a rezervat toate rolurile feminine din tragediile antice.

— Şi tu ce mai faci, Cat? s-a interesat Lizzie. Frank şi cu mine am fost atât de îngrijoraţi până când am primit biletul de la tine!

— Eu, foarte bine. Doar că-s speriată pentru Pedro.

Zâmbetul lui Lizzie s-a şters.

— Ştiu. Syd stă cu ochii pe râu. Şi-a postat băieţii în toate locurile posibile pentru debarcare. Când Hawkins va începe să se mişte, important va fi să acţionăm cu cea mai mare viteză, astfel încât să obţinem *habeas corpus* din partea unui magistrat.

— Unde e Syd? Vine şi el?

— Îi pare rău că nu poate să fie aici, Cat. Are meci. O să-şi trimită unul dintre băieţi în loc.

Abolişioniştii începeau să-şi ocupe scaunele în cercul pregătit pentru ei. Cum mulţimea se subţiase, Charlie şi cu Frank au venit să mă salute.

— Domnişoară Bennington-Smythe, e o plăcere, ca întotdeauna, mi s-a adresat Frank, aplecându-se un pic cam ţeapăn să-mi sărute mâna.

— Ce-ţi mai fac cicatricele? l-am întrebat.

— Floare la ureche în comparaţie cu ce au păţit cei care te-au atacat. Sunt încântat să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că băieţii de plantatori au fost bătuţi măr.

— Prinţul de Wales a fost cât se poate de nemulţumit, s-a amestecat Charlie.

— Da? Am crezut că mai degrabă savura acţiunea.

— Chiar aşa a fost. Numai că, atunci când a aflat despre ce era vorba, a pus rămăşag de partea plantatorilor, cu domnul Sheridan.

Domnul Equiano a apărut alături de mine şi mi-a pus o mână pe umăr, în semn de bun-venit.

— Alteţa sa regală este în favoarea cauzei sclaviei, ştii, ca şi toţi ceilalţi din familia regală, m-a informat el pe un ton aparent nepăsător.

— N-am ştiut.

Era o veste întristătoare. Dacă însuşi regele era împotriva abolirii sclaviei, era greu de imaginat cum ar putea cauza noastră să înregistreze progrese în Parlament.

— Sunt încântat să văd că eşti într-un adăpost sigur, domnişoară Royal, a continuat domnul Equiano, arătând spre domnişoarele Miller. Să sperăm c-o să putem curând să spunem acelaşi lucru şi despre băiatul nostru.

Pe măsură ce se desfăşura întrunirea, priveam de jur-împrejur prin încăpere în căutarea reprezentantului lui Syd, dar nu zăream pe nimeni cunoscut. Curiozitatea mi-a fost satisfăcută în clipa în care am auzit tărăboi afară. Joseph a dat buzna în încăpere, urmat îndeaproape de Nick, amândoi părând foarte agitaţi.

— Avem veşti, în sfârşit, Înălţimea Voastră! a anunţat-o Joseph pe ducesă, în mare măsură uitându-şi statutul, din moment ce dădea buzna peste adunare.

Nick se îndoise de mijloc, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Tocmai am aflat. Au pornit încărcătura la drum. Pedro a fost urcat la bord în seara asta.

— Pe care corabie? Unde? s-a interesat domnul Sharp, pregătit să treacă la acţiune.

— Pe *Jenny Wren*, cu căpitanul Taylor. E ancorată în Bazin[1], pe partea dinspre Greenwich a fluviului.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

— Bun, hai să mergem! i-a zis domnul Sharp domnului Equiano. Îl luăm pe sus pe Sir John Solmes şi obţinem ordinul. Domnilor, lăsăm pe seama dumneavoastră să ţineţi pe loc corabia până când sosim.

În învălmăşeala generală a plecării, Nick şi-a croit cu greu drum spre mine şi mi-a strâns mâna.

— Tare mă bucur să te mai văd, Cat.

— Şi eu pe tine, Nick. Cui trebuie să-i mulţumim pentru vestea din seara asta?

Nick mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Nu-i ştiu numele... un tip mărunţel, zdrenţăros... cu toate că puţea a peşte, destul de clar. Ştii, Cat, eu cred că Shepherd încearcă să facă pe deşteptu'. S-a gândit că Syd o să fie prea ocupat să observe, da' băieţii din Billingsgate erau pe urma vânatului. Tre' să mă duc să-i spun lui Syd acu'. Tu stai la adăpost. Ne vedem 'napoi aci... şi cu Prinţu', sper.

Şi Nick a zburat înapoi, la fel cum venise. Curând după aceea, Frank şi Charlie au plecat împreună cu domnul Sharp şi cu domnul Equiano. Elias Jones, cu o expresie de hotărâre pe chip, i-a luat pe ceilalţi bărbaţi rămaşi să caute corabia *Jenny Wren* şi s-o reţină în port. În scurt timp, n-au mai rămas decât femeile, stând în tăcere în jurul focului.

— Acum, ce facem? am întrebat, dorindu-mi să fi avut şi eu o misiune de îndeplinit. Nu suportam să fiu nevoită să aştept ca alţii să acţioneze.

— Haideţi să ne rugăm pentru fraţii noştri, în mod special pentru fratele Pedro, a propus cea mai mare dintre domnişoarele Miller, împreunându-şi mâinile şi închizând ochii.

Aşa că am început toate să ne rugăm, sau cel puţin am încercat s-o facem. Fie c-a fost vorba despre o îndrumare divină, fie despre propriul meu neastâmpăr, habar n-am, gândurile continuau să mi se întoarcă la băiatul care adusese mesajul... băiatul pe care Nick nu-l cunoştea. Era ca o mâncărime într-un loc în care nu izbuteam să ajung ca să mă scarpin. Vezi tu, Cititorule, mai fusesem o dată prinsă astfel în capcană de Billy Shepherd. Mai demult, se folosise de un băiat necunoscut ca să mă ademenească în Cuibul Hoţilor. Nick spusese că Shepherd făcea pe deşteptul, dar eu ştiam că el era mai mult decât atât: era cea mai prefăcută fiinţă omenească în viaţă. În cazul în care numele lui era amestecat câtuşi de puţin în toată afacerea, eram în stare să-mi pariez ultimul bănuţ pe faptul că nu era nimic aşa cum părea, că totul fusese întors, într-un fel, în avantajul lui. Gândeşte-te numai la invitaţia lui de a-l vizita pe Pedro: voia să mă ia pe mine cu el, astfel încât să poată ţine sub control ceea ce aveam să facem cu informaţia. Adora să fie el la conducerea ostilităţilor. Dacă mă puneam pentru o clipă în pielea lui puturoasă, ajungeam la concluzia că el trebuie să-şi fi dat seama că Syd îl ţinea sub supraveghere. Ştia că noi aşteptam

de la el să-l transporte pe Pedro spre râu. L-ar fi urcat el într-adevăr pe Pedro la bordul unei corăbii, fără să încerce mai întâi să ne distragă de la scopurile lui? Ar fi fost prea de-a dreptul... prin urmare, nu era adevărat.

— E o diversiune, am anunţat deodată, în încăperea cufundată în tăcere.

— Ce tot spui acolo, copilă? m-a întrebat domnişoara Miller, deschizând brusc ochii.

— Billy Shepherd... ne-a trimis să căutăm cai verzi pe pereţi. Băiatul cu mesajul n-a fost decât o momeală. Dacă el a fost trimis cu un mesaj susţinând că Pedro ar fi pe partea sudică a fluviului, putem să pariem că, în realitate, e la nord.

Deja eram în picioare, legându-mi boneta.

— E lipsit de orice noimă! a exclamat domnişoara Miller.

— Eşti sigură? m-a întrebat ducesa încruntându-se.

— Da, cât se poate de sigură. Îl cunosc pe Billy Shepherd mai bine decât multă lume, poate chiar mai bine decât oricine. Îl ştiu eu cum procedează.

— Şi încotro te duci, Cat? m-a întrebat Lizzie. Eu eram deja cu mâna pe clanţa uşii.

Nu puteam să înţeleg de ce se tot holbau aşa, cu toţii, la mine. Chiar nu înţelegeau că aveam o treabă de rezolvat?

— Păi, eu, una, nu pot să stau pur şi simplu aici. Trebuie să-i prindem din urmă pe oamenii noştri şi să le spunem că au fost îndrumaţi într-o direcţie greşită. Iar unii

dintre noi vor trebui să afle care este corabia potrivită. Haideţi!

Lizzie a fost cea dintâi care şi-a depăşit starea de surprindere şi şi-a pus toată încrederea în instinctul meu. S-a ridicat şi ea.

— Mamă, noi două trebuie să plecăm după domnul Sharp. Unde e nevoie să-l aducem?

— Încercaţi la Billingsgate... de-acolo o să pornesc.

— Asta, în mod sigur, n-ai s-o faci! a protestat domnişoara Miller. Nu te putem lăsa să rătăceşti pe docuri la ora asta a nopţii, de una singură!

— Atunci, mai bine să n-o lăsăm să plece de una singură, surioară, a declarat cu hotărâre domnişoara Fortitude, încheindu-şi nasturii de la mănuşi.

— Mă duc să trimit după o trăsură, a anunţat domnişoara Prudence, dispărând deja pe uşă.

— Şi cineva ar trebui să-l aducă pe Syd. Unde era meciul lui, Lizzie?

— Într-o tavernă de pe strada Fleet.

Ne-am privit una pe cealaltă. O femeie, ca să meargă de una singură într-un astfel de loc, trebuia să aibă un curaj al naibii de mare, mai ales dacă era vorba să oprească un meci de box aflat în plină desfăşurare.

— Mă duc eu, s-a oferit Milly, luându-şi umbrela. Puteţi să-mi împrumutaţi un lacheu sau doi?

Ducesa i-a făcut un semn aprobator.

— Desigur. Joseph şi unul dintre ceilalţi te vor însoţi. Nu, ia stai! Trebuie să fie vreo zece de gură-cască leneşi dintr-ăştia prin preajmă... ia-i pe toţi! Ar fi şi timpul să-şi câştige pâinea. Ne vedem la Billingsgate!

Doamna Jones, soţia lăptarului, căreia îi datoram încălţările mele, s-a oferit să plece în urmărirea propriului soţ. Acestea fiind stabilite, ne-am despărţit în foaier, pe măsură ce trăsurile de piaţă şi birjele trăgeau în faţa clădirii.

— Cat, succes! mi-a strigat Milly, împingându-mă în birjă. Lizzie n-a mai apucat să-i închidă gura. Ei bine, şi dacă auzea cineva, n-aveam ce face. Nu mai era timp să-mi fac griji în legătură cu propria siguranţă. Eforturile noastre n-ar mai fi valorat nimic dacă nu izbuteam să descoperim corabia pe care se afla Pedro, înainte ca ea să ridice ancora şi să pornească pe mare, odată cu mareea. De îndată ce ar fi părăsit apele teritoriale britanice, niciun ordin de-al magistraţilor nu l-ar mai fi putut salva.

Mi-am dat seama după miros că am ajuns în Billingsgate. Piaţa era cufundată în linişte la acea oră din noapte... nevestele pescarilor nu aveau să se întoarcă decât când avea să fie vremea să cureţe peştele de măruntaie şi să ţipe unele la altele, la sosirea bărcilor, dimineaţa devreme. Duhoarea de peşte ne pătrundea cu de-a sila în plămâni. Domnişoara

Fortitude şi-a pus batista la nas; noi, celelalte, am răbdat cu stoicism, străduindu-ne doar să nu inspirăm prea adânc.

Birja nu putea să mai înainteze. Birjarul şi-a oprit calul pe loc. Debarcaderele erau întunecate. Stive de lăzi zăceau pe chei, alcătuind un ameţitor labirint de cărări. Chiar mă întrebam cum aş putea să găsesc banda din Billingsgate în toată aiureala asta.

— Ce ai de gând să faci, soră Catherine? m-a întrebat domnişoara Miller, privindu-mă pentru prima dată ca pe conducătoarea grupului. Trebuie că se simţea total depăşită, din moment ce se retrăgea de la comandă; ca să fiu cinstită, şi eu simţeam că situaţia îmi cam scapă de sub puterea de înţelegere.

— Trebuie să fie cineva prin preajmă... cel puţin, un paznic de noapte, dacă nu altcineva, am rostit, punându-mi în cuvinte mai multă încredere decât simţeam că aş avea. Ştiam, din cât îl urmărisem pe domnul Kemble, că până şi atunci când îţi dădeai seama că apari într-o piesă destinată unui eşec răsunător, trebuia să mergi mai departe, ca un soldat, ca şi cum ar fi cel mai măreţ spectacol de pe faţa pământului, astfel încât să tragi şi restul distribuţiei după tine. Trebuie să mergem şi să căutăm, am continuat. Spuneţi-i birjarului să ne aştepte aici... am putea să avem nevoie de o retragere rapidă, în eventualitatea în care am da de bucluc.

Aşteptând pe pavajul îngheţat, în timp ce domnişoara Miller transmitea instrucţiunile, am privit în jur, încercând să găsesc măcar un indiciu care să-mi fie de ajutor. Toate urmele aveau deasupra cruste de gheaţă groase de doi-trei centimetri. Aleile erau toate acoperite de mormane de zăpadă neatinse. Toate, cu excepţia uneia singure. Zăpada fusese bătătorită de trecerea unor cizme... cineva trecuse pe-acolo destul de recent. Asta mi-era de-ajuns.

— Urmaţi-mă, le-am spus însoţitoarelor mele.

Am pornit uşor, în şir, pe cărare, printre stivele de lăzi; foşnetul fustelor noastre ar fi putut să ne trădeze prezenţa. Urmele ne duceau către chei. O pojghiţă de gheaţă, semănând cu sticla spartă, se formase la marginea apei. Tamisa se întindea în faţa noastră, neagră precum tuşul, cu excepţia locurilor în care suprafaţa ei reflecta scânteierile luminilor provenite de pe numeroasele corăbii ancorate acolo. Undeva, în depărtare, râsete şi sunet de muzică pluteau prin aer, ieşind pe uşa deschisă a unei taverne. Pe o corabie din apropiere, un fluierar cânta o melodie stranie, tristă, acompaniat de uşoara bătaie a unei tobe, ca pulsaţia unei inimi. În celălalt capăt al cheiului, ardea un foc de mangal, iar alături de el se vedea fluturând umbra unui bărbat.

— Ar putea să fie paznicul de noapte, am spus, fără prea multe speranţe. Nu-mi plăcea deloc locul acela: ar fi trebuit

să fie plin de oameni şi de viaţă, nu întunecat şi sinistru, aşa cum era acum.

— Îţi suntem alături, Cat, m-a asigurat domnişoara Prudence.

— Iar Dumnezeu este cu noi, a adăugat domnişoara Miller.

Cu aceste încurajări, am pornit în direcţia bărbatului care-şi încălzea mâinile la focul de mangal.

În clipa în care am ajuns la o distanţă de la care putea să ne audă, l-am strigat:

— Scuzaţi-mă, domnule, puteţi să ne acordaţi câteva clipe?

Omul s-a întors încetişor, dându-şi pălăria pe ceafă şi rânjind.

— Sigur că pot, Cat. Te aşteptam.

Billy Shepherd... ar fi trebuit să mă aştept.

— Cine este tânărul acesta, soră Catherine? a vrut să ştie domnişoara Miller. Îţi este prieten?

Pentru o clipă, rămăsesem fără cuvinte. Mintea îmi era cuprinsă parcă de un vârtej, în timp ce mă chinuiam să înţeleg ce semnificaţie avea prezenţa lui acolo.

— Păi, cucoană, a răspuns Shepherd, pe un ton neobişnuit de politicos pentru el, s-ar putea spune şi aşa. Cat şi cu mine am trecut prin multe împreună. Ne cunoaştem unu' pe altu' foarte bine. Ea ştie ce-am făcut eu, iar eu ştiu ce-ar face ea. Nici gând să se lase prostită a doua oară de trucu' ăla

cu băiatu'. Şi a ieşit treaba cu mult mai bine chiar decât am sperat, ca ea s-apară 'naintea căpăţânosului ăla de boxer şi a bandei lui de hăndrălăi.

— Trucul cu băiatul? Ce-ai ştiut face? a întrebat domnişoara Miller, pradă unei confuzii lesne de înţeles. Vei fi fiind unul dintre acei băieţi din Billingsgate, pe care-i căutăm?

Venise vremea să le deschid ochii însoţitoarelor mele.

— Nu, domnişoară Miller, nu e. El e Billy Shepherd, temnicerul lui Pedro, i-am explicat, îndreptându-mi privirea furioasă spre Bubosu'.

— Aoleu, Cat, eu n-aş zice-o aşa. I-am oferit lu' Negruţu' cazare temporară, la cele mai 'nalte standarde, în schimbu' unei mici plăţi.

A scormonit puţin prin mangal cu o lopăţică, apoi a scos de-acolo ceva, cu mâna sa înmănuşată.

— Vrea cineva castane?

— Ştii unde poţi să-ţi bagi castanele, Bubosule, i-am şuierat, simţind un val bine cunoscut de mânie.

Îi plăcea la nebunie asta... savura fiecare clipă în care eram tulburată.

— Soră Catherine! a exclamat domnişoara Miller.

— Nu te agita, cucoană, a replicat Shepherd râzând. Sunt obişnuit cu limba ei ascuţită. Nu spune toate astea decât pen' că ţine prea mult la mine.

Nu i-am luat în seamă pe niciunul dintre ei.

— Tu spune-mi doar unde e Pedro.

— Nu.

Scuipând coaja castanei în pumn, şi-a azvârlit în gură miezul alb şi dulce, în tot acest timp urmărindu-mă din priviri.

— Spune-mi! am ţipat la el, bătând din picior. Fiecare clipă pierdută putea să însemne plecarea corabiei lui Pedro. Spune-mi, sau o să...

— Sau o să... ce, Cat? mi-a răspuns Billy, cu nelipsitul lui rânjet. Sigur nu vrei o castană? Îs foarte bune. Le-am ciordit cu mâna mea, venind încoace... aşa, de dragu' vechilor vremuri, să mă păstrez în formă.

Nu izbuteam să mă gândesc la ce-aş fi putut să fac, în afară de, poate, să mă autodistrug explodând de-atâta furie. Din fericire, însoţitoarele mele nu erau la fel de lipsite de idei.

— Sau o să se roage pentru dumneata, a intervenit domnişoara Miller, păşind în faţa mea. Haideţi, surori, haideţi să ne punem mâinile pe rătăcitul nostru frate şi să-l readucem la Domnul.

Şi cele trei domnişoare Miller s-au năpustit spre Billy înainte de a avea el timp să reacţioneze, înhăţându-l cu mânuţele lor mici.

— Hei! Jos mâinile! a început să protesteze Billy.

Nu era stilul lui să se coboare până la maltratarea a trei femei în vârstă. Pe lângă asta, strânsoarea domnişoarelor Miller era surprinzător de fermă, după atâţia ani de lucru cu acul şi de scris scrisori.

— O, Tată, pogoară-Ţi privirea asupra acestui păcătos nefericit, William Shepherd. Fă-i inima să se schimbe, o, Doamne. Fă-l supus în faţa Voinţei Tale, a început să psalmodieze domnişoara Miller.

— Amin, i-au ţinut isonul surorile sale.

— Purifică-l cu isop, astfel încât să se poată pocăi şi să pornească o viaţă nouă, în cinste, a vibrat vocea domnişoarei Prudence.

— Amin, a venit răspunsul.

— Cat, ia-le de pe mine, s-a văicărit Billy. Părea îngrijorat. Oare domnişoarele Miller să fi nimerit peste un filon de credinţă religioasă — până acum nebănuit — în interiorul lui Shepherd? Priveliştea mă făcea să simt o imensă plăcere.

I-am adresat un zâmbet îngeresc şi am închis ochii, punându-mi mâna pe mâneca lui.

— Deşi i-e sufletul acum la fel de urât ca şi înfăţişarea exterioară, plăsmuieşte în el un suflet nou, astfel încât să ne poată conduce pe calea cea dreaptă, m-am rugat.

— Nooo. Cat, nu şi tu. Tu n-ai voie să te-apuci de religie! a protestat Billy, încercând să-mi îndepărteze degetele de pe haina lui.

— Da, chiar dacă nu-i decât un vierme în ochii Tăi, Tu ţii la cei lipsiţi de virtute la fel de mult ca la cei cu virtute, a intervenit domnişoara Fortitude, intrând în ritmul acestei improvizate şedinţe de rugăciuni.

Numai că blajinele mele prietene nu aveau de unde să ştie că temperamentul lui Shepherd era ca al meu, fiindcă poate altfel nu s-ar mai fi apropiat atât de mult de el. Acum, enervarea lui dădea în clocot.

— Jos mâinile de pe mine, babe vrăjitoare! a răcnit, scuturându-se din strânsoarea noastră.

— O, Doamne...! a început domnişoara Miller, pregătindu-se să-l înşface din nou, numai că am văzut asta exact la timp.

Billy făcuse o mişcare iute din încheietură. În mâna lui a apărut un cuţit. Am tras-o înapoi pe domnişoara Miller de pulpana fustei. Lovitura lui nu ne-a nimerit pe niciuna.

— A încercat s-o înjunghie pe Patience! a exclamat domnişoara Fortitude, şocată.

— Sigur că da, am rostit, cu amărăciune. E vorba despre Billy Shepherd, nu despre Bunul Păstor[1]. Ştii ce, Billy, să-mi laşi în pace prietenele. Tu n-ai nimic de împărţit cu ele.

Shepherd şi-a netezit haina boţită, sâcâit de faptul că-şi pierduse prestanţa în faţa noastră.

---

[1] Joc de cuvinte, *shepherd* însemnând *păstor. (N. tr.)*

— Ai dreptate, Cat. Când am aflat de la bătrâna Jean că te-au luat la ele, am ştiut că tre' să fie nişte vaci nebune. Acu' am văzut-o cu ochii mei.

— Ştiai unde sunt?

— Sigur, mâţo. Cineva tre' să stea cu ochii pe tine. Eşti prea periculoasă ca să te scape omu' din vedere multă vreme.

Influenţa lui într-o zonă atât de întinsă mă demoraliza. Era un adversar de temut pentru oricine.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine, am recunoscut.

— Şi ai avea dreptate. Mi se pare c-am fost făcuţi unu' pentru celălalt, a comentat, zâmbindu-mi ciudat.

— Făcuţi să ne chinuim unul pe celălalt, vrei să spui.

La asta, n-a făcut decât să ridice din umeri.

Domnişoara Miller îşi revenise între timp de pe urma faptului că fusese gata să fie spintecată de unul dintre cele mai infame personaje ale Londrei clandestine.

— Soră Catherine, omul acesta ne poate fi de ajutor, au ba? Nu avem vreme a pierde, a replicat ea tăios, aruncând o privire nu prea caritabilă către atacatorul ei.

L-am privit drept în ochi, întrebându-l acelaşi lucru.

— De ce mă aşteptai, Billy?

Şi-a luat o altă castană.

— Aşa-i mai bine, Cat... ne-ntoarcem la afaceri. Tu să-mi spui de ce-s aici.

— Aş putea să mă gândesc la multe motive.

— Dă-i drumu'.

— Să râzi de mine, în timp ce-mi pierd prietenul din cauza ta?

Nu mi-a răspuns nimic.

— Sau poate că ai acum un alt târg cu Hawkins şi ţi-ai pus în gând să mă dai pe mâna lui?

Billy a scuipat o bucăţică de coajă în foc.

— Sau, poate, dacă tot ţi-ai predat încărcătura, te simţi liber să mă ajuţi, fără să-ţi distrugi reputaţia în rândul breslei ciorditorilor?

De data aceasta, a zâmbit.

— Ei, ce te-mpinge să crezi c-aş face asta pentru tine?

Avea dreptate: de ce-ar fi făcut-o? „Altruist" şi „Billy Shepherd" erau cuvinte care nu aveau nicio legătură.

— Trebuie să existe o miză pentru tine. Vrei ceva de la... de la mine?

— Foarte bine, Cat. Acu', despre ce-ar putea să fie vorba, ce crezi?

La un moment dat, voise de la mine un diamant... dar acum ştia că nu am bani. Nu putea să-mi treacă prin minte ce-ar fi putut să vrea.

— Nu ştiu, am recunoscut.

Răspunsul i-a produs o imensă plăcere.

— Mă bucur că nu-s atât de previzibil, încât până şi puterile tale de ghicit gândurile dau greş. Îţi zic io: vreau ca tu să-mi fii îndatorată. Vreau ca tu să pleci de-aici în seara asta, având în minte că-mi datorezi ceva. Între mine şi tine, Cat, o să fie un lanţ nevăzut, de care-o să pot să trag or'când vreau să cer ceva în favoarea mea. Cum îţi sună asta?

Îmi suna îngrozitor. Dar mai avea vreo importanţă? Era singura cale prin care puteam să ajungem la Pedro... aşa că, mai conta dacă eram nevoită să mă târguiesc cu diavolul?

— În regulă... atât timp cât...

— Fără condiţii, mâţă, m-a întrerupt el.

Cât de mult îi detestam rânjetul dinţilor stricaţi! Mă avea la mână... iar el ştia asta.

— Soră Catherine, nu-ţi da cuvântul. Nu e înţelept, mi-a şoptit domnişoara Prudence.

— Ştiu că nu e... tocmai de-asta o şi face.

Apoi, încrucişându-mi degetele la spate:

— Foarte bine, ne-am înţeles. Acum, spune-mi unde e Pedro.

Zâmbetul lui Shepherd s-a lărgit în asemenea hal, încât părea că faţa lui buboasă s-ar putea crăpa în două.

— O să fac mai mult decât atât... o să te duc io personal acolo.

Mi-a arătat din cap spre treptele dincolo de care era legată o mică ambarcaţiune.

— Tu nu poţi fi preţuită în bani, Cat. Să te urmăresc pe tine la treabă înseamnă o-nvăţătură în sine. N-aş vrea să pierd în ruptu' capului scena cu tine, încercând să-l opreşti pe căpitan şi pe cei patru'j' de mateloţi, să ridice pânzele când or avea chef. Poftiţi la bord, cucoanelor. Ne îndreptăm spre *Phoenix*.

Am refuzat, clătinând din cap.

— Nu mergem toate. Domnişoară Fortitude şi domnişoară Prudence, rămâneţi aici şi daţi-le de ştire celorlalţi unde suntem. Eu şi cu sora dumneavoastră vom face tot ce ne va sta în puteri să întârziem plecarea corabiei.

— Aoleu, Cat, nu ţi se pare că eşti pe cont propriu? a replicat Billy, zeflemitor.

Apoi, i-a întins domnişoarei Miller mâna, vrând s-o ajute să coboare în barcă, dar mi-a făcut plăcere s-o văd refuzându-l cu un pufnet dezgustat, în timp ce sărea la bord fără ajutorul lui. Sub privirile îngrijorate ale surorilor ei rămase pe chei, am pornit pe apele râului.

SCENA 2 — NU SUNT EU BĂRBAT ŞI NU-ŢI SUNT FRATE?

Billy ne-a condus vâslind spre *Phoenix*, fluierând afon printre dinţi. Corabia se afla imediat în aval faţă de Podul Londrei, pe mijlocul fluviului. După luminile şi forfota de pe puntea ei, arăta ca şi cum căpitanul s-ar fi pregătit să ridice ancora.

— Grăbeşte-te, Billy, l-am zorit.

— Nu te agita, Cat: n-o să plece deocamdată.

Încrederea pe care o manifesta nu-mi aducea vreo alinare. În timp ce priveam cum fulgii de zăpadă se aştern şi se topesc pe spinarea lui încordată, mă întrebam ce alte surprize mi-a mai pregătit. Nu afirmase niciodată că n-ar avea şi o altă înţelegere cu Hawkins şi nu m-ar fi mirat din partea lui să vrea să mă înşele.

Domnişoara Miller stătea la celălalt capăt al bărcii, ţinându-şi capul plecat. L-a ridicat abia când am ajuns aproape de corabie.

— Lasă-mă pe mine să merg prima, soră Catherine, mi-a cerut ea. Căpitanul ar putea să mă asculte, dacă e om cu frica lui Dumnezeu.

Billy a pufnit în râs şi a scuipat într-o parte.

— Căpitanu' Janssen, om cu frica lu' Dumnezeu? Ptiu! Ştii ce, cucoană? Eşti aproape la fel de nostimă ca mâţa asta.

Nu suna deloc încurajator.

Billy şi-a vârât două degete în gură şi a scos un şuierat ascuţit.

— Hei, voi de colo, de pe *Phoenix*! S'tem trei ca să urcăm la bord.

Unul dintre marinari s-a zgâit peste parapet, ţinând un felinar ridicat. Observând că era vorba şi despre femei, a lăsat în jos scaunul — o bucată de tachet, oarecum asemănătoare cu un leagăn de lemn — cu care s-o tragă în sus pe domnişoara Miller. N-am mai aşteptat să-l lase din nou în jos. M-am căţărat în urma lui Billy pe scara de frânghie.

Ajungând pe punte, am văzut-o pe domnişoara Miller purtând o conversaţie aprinsă cu un individ masiv, cu părul blond-alburiu, nasul coroiat şi buze subţiri: era căpitanul Janssen. Billy s-a lăsat într-un cot pe parapet şi mi-a făcut semn cu mâna să înaintez.

— Pe el, Cat! Nu-ţi stau în drum dacă rămân să mă uit de-aici, nu?

I-am răspuns cu un zâmbet sarcastic şi m-am grăbit spre domnişoara Miller. Vreo douăzeci de marinari, sau cam pe-acolo, se opriseră din treburile lor, urmărind altercaţia.

— Dumneata îl reţii pe băiat împotriva voinţei sale, argumenta ea. În numele umanităţii, va trebui să-l laşi liber.

— Eu sunt un om raţional, doamnă, a bodogănit căpitanul, cu o voce gravă şi cu accent scandinav. Numai că pasagerul meu pretinde că băiatul i-ar fi servitor. Nu e treaba mea să mă amestec.

— Ba e!

O fi fost domnişoara Miller cu aproape treizeci de centimetri mai scundă decât căpitanul, dar recupera prin grandoarea comportamentului ei.

— E datoria dumitale de creştin a-i apăra pe cei slabi.

Căpitanul părea să considere ideea extrem de amuzantă.

— I-auzi, nostrom[1]... eu, apărătorul celor slabi!

— Da, căpitane, ăia slabi nu rezistă mult pe corabia noastră. Le daţi o mână de ajutor să sară parapetu', dacă li s-a făcut de ducă, a mârâit nostromul, în timp ce trăgea din pipă.

M-am cutremurat la auzul acestor cuvinte. Fireşte că Hawkins prefera o corabie aflată în proprietatea unui partizan al sclaviei de cea mai joasă speţă... ar fi trebuit să ştiu asta dinainte. Nu aveam să ajungem nicăieri făcând apel la bunele lui sentimente... nici nu avea aşa ceva.

— N-am timp să discut despre religie cu matale, cucoană, a replicat căpitanul, întorcându-se să plece. Am o

[1] Şeful de echipaj al unei nave comerciale, răspunzător de întreţinerea şi de buna ei funcţionare. *(N. tr.)*

corabie şi trebuie să plec odată cu mareea şi, în afară de cazul în care doreşti să vii cu mine în Jamaica, ţi-aş propune să te întorci la ţărm.

Domnişoara Miller l-a agăţat de braţ cu mânerul umbrelei.

— Încă n-am terminat cu dumneata, omule, l-a boscorodit ea. Nu vă învaţă bunele maniere pe-acolo, de unde provii? Au nu cunoşti că este o neobrăzare a-i întoarce spatele unei doamne?

Mi-am dat seama că şi domnişoara Miller înţelesese că încercările de a-l câştiga de partea noastră erau inutile şi schimbase tactica, făcând tot posibilul să-i distragă atenţia şi să-l întârzie. Dacă izbuteam să facem suficient tărăboi încât să împiedicăm plecarea corabiei până la sosirea domnului Sharp, poate am fi avut o şansă să-l salvăm pe Pedro. Între timp, eu mă puteam folosi de răgazul obţinut de ea, căutându-mi prietenul şi încercând să văd dacă puteam să-l eliberez.

— Nostrom, curăţă puntea de străini, a mârâit Janssen.

— Nu înainte de a te învăţa cum să te comporţi ca un adevărat gentleman creştin, a strigat domnişoara Miller cu o voce ascuţită.

Atras de predica răsunătoare pe care domnişoara Miller i-o servea căpitanului lor, echipajul n-a făcut niciun gest ca să mă oprească atunci când m-am strecurat mai încolo, să

cercetez corabia. Vânătoarea mea n-a fost de lungă durată, din moment ce nici măcar nu încercase cineva să-l ascundă pe Pedro. Era legat cu lanţuri de catargul principal, înconjurat de un cerc de domni, principalul dintre ei fiind Kingston Hawkins. Prietenul meu părea disperat, stând cu braţele în jurul genunchilor, în mod evident îngheţat de vremea friguroasă, cu zăpadă.

— În sănătatea dumneavoastră, domnilor, a rostit Hawkins, ridicând un pahar către însoţitorii săi. Pentru fericita întoarcere acasă a băiatului meu.

— I-ai spus lui Kemble că n-o să poată niciodată să-l fure de la dumneata şi ai avut dreptate, a comentat un bărbat mai în vârstă, pe care l-am recunoscut ca fiind acel doctor Juniper, din salonul pentru biliard. O să faci din el un exemplu când o să ajungi înapoi, bănuiesc? Băiatul acesta e un măr putred... îl laşi alături de celelalte şi toate îţi vor putrezi.

— O, da, a replicat Hawkins, o să atârne sus de tot şi multă vreme. Iar la înmormântarea lui n-o să fie cântece triste de viori.

Grupul de domni a izbucnit în râs.

— E mare păcat că valoarea lui considerabilă se risipeşte astfel. Ţi-ar fi putut aduce o grămadă de bani, a fost de părere un alt bărbat, luând cu vârful degetelor o priză de tutun dintr-o tabacheră.

— Voi sacrifica totul de bună voie, numai ca să le fac în necaz abolişioniştilor, când vor vedea ce m-au obligat să fac din el.

— Eşti un om de treabă, Hawkins, a apreciat doctorul Juniper, bătându-l prieteneşte pe spate.

Îmi făceau greaţă, sclavagiştii ăştia! Simţeam cum tremur de furie, dar nu era acum vremea pentru o izbucnire. M-am strecurat în linişte până la câţiva paşi de Pedro şi m-am ghemuit în spatele unui coteţ de găini adormite, aşteptând o ocazie ca să-i atrag atenţia. Îşi ţinea ochii închişi, iar buzele i se mişcau fără să scoată vreun sunet, ca şi cum s-ar fi rugat să se întâmple o minune. Aş fi vrut să mă întind spre el şi să-l ating: părea atât de singur!

În timp ce mă gândeam ce-ar fi mai bine să fac, am auzit zgomotul unor vâsle plescăind prin întuneric, urmat de bubuitul înfundat produs de o ambarcaţiune ajunsă lângă vas. Imediat după aceea, am auzit voci puternice dinspre pupa.

— Hei, ce se-ntâmplă? a întrebat doctorul Juniper, privind într-acolo.

— Nu-i decât o babă nebună care încearcă să vă elibereze sclavul, i-a explicat un marinar care tocmai trecea.

— Radicali şi nebuni, a comentat doctorul Juniper, clătinând din cap. Aceştia sunt abolişioniştii.

— Spune-i lui Janssen s-o azvârle peste bord dacă e nevoie. Eu vreau să pornesc în larg în seara asta, a poruncit Hawkins.

Doar că Janssen nu mai avea acum de-a face cu o singură femeie: domnul Sharp ajunsese şi, împreună cu grupul lui, începuse să se caţere pe scara de frânghie, înainte să-i poată cineva opri. Într-o clipă, l-am zărit pe domnul Sharp urcând treptele care duceau spre puntea principală, fluturând în mână o bucată de hârtie. Frank, Charlie, Lizzie, ducesa, domnişoara Miller şi domnul Equiano veneau în urma lui. Pedro şi-a ridicat capul, cu speranţă în ochi. Hawkins a scăpat paharul din mână, acesta spărgându-se pe punte şi lăsând o pată sângerie pe scânduri.

— Domnule Hawkins! a strigat cu putere domnul Sharp. Domnule Kingston Hawkins! Am o hotărâre judecătorească împotriva dumitale, pentru imediata înfăţişare a numitului Pedro Hawkins, cu ultimul domiciliu cunoscut în Drury Lane. În conformitate cu hotărârea, nu ai niciun drept să-l scoţi pe băiat din Anglia împotriva voinţei sale.

— Janssen! a răcnit Hawkins. Azvârle-i imediat pe toţi de pe corabie!

Căpitanul s-a apropiat tropăind, cu chipul palid de mânie.

— Nu pot, domnule. Nu m-ar mai lăsa niciodată să acostez aici, dacă n-aş lua ordinul în seamă. Iar asta mi-ar duce afacerile de râpă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu e decât un sclav!

— Nu e decât un sclav! a urlat Hawkins. Este vorba despre mai mult decât un sclav... este vorba despre ceea ce este şi ceea ce nu este al meu.

— Exact, a intervenit triumfător domnul Equiano. Legea spune că Pedro nu este al dumitale, ca să-l poţi scoate din ţară împotriva voinţei lui.

Hawkins s-a întors spre african.

— Tacă-ţi gura, negrule. N-am de ce să-i ascult pe cei ca tine.

— Ei bine, ar trebui s-o faci, a declarat ducesa, înaintând pe punte în direcţia lui, impresionantă în capa ei de un roz în nuanţa somonului, mărginită cu blană de hermină. Lasă-l liber pe băiat, sau o să-ţi pară rău.

Hawkins i-a răspuns cu un zâmbet lipsit de veselie.

— Îmi pare rău că trebuie s-o dezamăgesc pe o lady şi aşa mai departe, dar ştiu c-o să-mi pară şi mai rău dacă-l las liber.

— Dar eşti obligat, omule, a încercat să-l convingă domnul Sharp. Căpitanul dumitale nu poate să plece în larg cu el la bord.

Hawkins şi-a plecat capul pentru o clipă, gândindu-se, în timp ce degetele se jucau cu vârful bastonului.

— Foarte bine, a rostit, până la urmă. Foarte bine, *habeas corpus*: puteţi să-i aveţi corpul neînsufleţit!

Şi, cu un zgomot răsunător, şi-a scos spada din baston şi a înălţat-o, pregătindu-se să-i străpungă inima lui Pedro.

— Nu! a ţipat Lizzie. Numai că întreaga punte se aşternea între grupul domnului Sharp şi Pedro. Eu eram singura aflată în apropiere. Am înhăţat cel dintâi lucru care mi-a picat în mână — un mop — şi am ţâşnit din ascunzătoarea mea, postându-mă în faţa lui Pedro ca să parez lovitura. Spada a pătruns în lemn şi s-a înfipt acolo, cu vârful îndreptat spre pieptul meu.

— Cat! a urlat Pedro.

Lizzie a scos şi ea un ţipăt.

— Nu tu iarăşi! a şuierat Hawkins. Ochii lui albaştri ardeau de ură în clipa în care şi i-a coborât spre mine. Te ucid!

S-a repezit spre mine, trăgându-şi lama spre el. Nu puteam să-i fac faţă, era prea puternic pentru mine. Dar, exact în clipa în care vârful spadei mi-a înţepat gâtul, un disc plat a zburat prin aer, venind din spatele meu, izbindu-l drept în frunte. Hawkins s-a clătinat pe picioare, dându-mi răgaz să execut manevra de urgenţă învăţată de la Syd. Hawkins a recepţionat o lovitură de picior în părţile intime, ceea ce i-a umplut ochii de lacrimi, probabil cele dintâi pe care le vărsa în viaţa lui. A fost suficient: Frank şi Charlie au tăbărât pe el, trântindu-l pe punte. Domnul Sharp şi cu ducesa s-au aşezat între Hawkins şi ceilalţi domni, împiedicându-i să-i sară în ajutor.

— Nu cred că doreşti să-ţi atragi supărarea ducesei de Avon, a rostit ea, ridicându-şi cu un gest ameninţător evantaiul spre doctorul Juniper. Rişti să primeşti câte o bilă neagră[1] din partea tuturor cluburilor din St. James.

Domnul Equiano l-a dezarmat pe Hawkins, azvârlindu-i bastonul, cu tot cu spadă, în apele fluviului. Apoi, l-a scotocit prin buzunare, căutând cheia cu care să-l elibereze pe Pedro din lanţurile lui.

— O să-ţi pară rău pentru asta! i-a şuierat Hawkins.

— Nu prea cred, a replicat domnul Equiano, descuindu-i lui Pedro zgarda de fier. Suntem oameni liberi... nu ne temem de tine, Hawkins.

După aceea, domnul Equiano l-a înfăşurat pe Pedro în pelerina lui, conducându-l mai încolo de catarg, în drumul lui călcându-l pe Hawkins; fără îndoială, printr-un accident.

Între timp, eu recuperasem discul care-mi salvase viaţa şi i-l restituisem proprietarului.

— Frumoasă aruncare, Pedro, am zis, întinzându-i medalionul. Nu cred că domnul Wedgewood s-o fi gândit la o utilizare ca asta când l-a fabricat, dar pot să-ţi spun sigur că a fost eficient.

— Eu nu sper decât că i-am însemnat pentru totdeauna mesajul pe frunte, mi-a replicat Pedro, cu un zâmbet tremurat.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

S-a întins spre mine şi mi-a prins mâna strâns într-a lui, palmele noastre cuprinzând medalionul. Apoi, m-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat cu putere. Ochii mei erau în lacrimi; după cum i se zguduiau umerii, am înţeles că şi ai lui.

Dar tot nu eram în siguranţă. Încă ne aflam la bordul unei corăbii sclavagiste care se pregătea să iasă în larg, fiind depăşiţi numeric de un echipaj ostil.

Frank şi cu Charlie s-au ridicat de pe Hawkins şi au venit alături de noi. Am format un cerc, cu Pedro în mijlocul nostru.

— Şi-acum, ce facem? l-am întrebat pe domnul Equiano, cu glas şoptit. Hawkins se ridicase între timp şi pornise, şchiopătând, să li se alăture prietenilor săi şi căpitanului Janssen. Acum, porniseră o consfătuire grăbită. Părea ca şi cum ar fi pus la cale un contraatac. Câteva clipe mai târziu, Janssen a ieşit din cerc şi a păşit spre noi.

— Asta e corabia mea. Nu pot să vă permit să-mi maltrataţi pasagerii astfel, a declarat el.

— Desigur, domnule căpitan, i-a replicat, politicos, domnul Sharp. Dar nici nu pot să-l las pe pasagerul dumneavoastră să ia legea în derâdere. Acum, că Pedro e cu noi, vom debarca şi vă vom lăsa în pace.

— Nu debarcă nimeni. Am făcut toate pregătirile pentru ieşirea în larg şi n-am de gând să pierd mareea.

Şi Janssen le-a făcut un semn marinarilor săi, care au început să se cațere pe greement[1] şi să desfăşoare pânzele.

Domnul Sharp şi domnul Equiano au schimbat o privire îngrijorată între ei.

— Nu fi ridicol... lasă-ne la țărm, omule, s-a răstit ducesa.

— Sigur că da, domniță... de îndată ce va fi posibil. La Gravesend sau poate la Portsmouth[2].

Am aruncat o privire înfricoşată spre Pedro. Nu prea vedeam să avem cum să-l eliberăm, în cazul în care *Phoenix* părăsea apele Tamisei.

— Se apropie o barcă, dom' căpitan, a strigat unul dintre marinari.

Speranțele mi s-au reaprins. Acum, trebuie să fi fost vorba despre băieții din banda lui Syd, sau despre domnul Jones şi oamenii lui, nu? Janssen probabil că s-a gândit la acelaşi lucru.

— N-am timp să mai iau şi alți pasageri. Sus ancora!

— 'Țeles, dom' căpitan.

Atunci, s-a auzit sunetul ascuțit al unui fluier, străpungând noaptea.

— Hei, *Phoenix*! În numele regelui George, opreşte-te! s-a auzit o voce dinspre apele de dedesubtul nostru.

---

[1] Ansamblul catargelor, vergilor, parâmelor şi velelor unei corăbii. *(N. tr.)*

[2] Oraş de pe coasta sudică a Angliei, în trecut unul dintre cele mai importante porturi maritime, comerciale şi militare din Marea Britanie. *(N. tr.)*

— Sunt curcanii din strada Bow[1], a strigat nostromul, mijindu-şi ochii prin noapte. Îs vreo şase, înghesuiţi ca sardelele într-o luntre[2]. Nu putem să nu-i luăm în seamă... dacă facem asta, o să ne ajungă din urmă în josul râului şi-o să ne facă să ne blestemăm zilele.

Un zâmbet plin de încântare s-a întins pe toată faţa lui Hawkins. Şi-a îndreptat privirea spre mine, simţind că se apropie şi un premiu de consolare pentru el.

— Da, chiar opreşte-te, căpitane. Cred că nu vor decât să te elibereze de o încărcătură nedorită.

M-am gândit dacă nu cumva puteam s-o iau la fugă. Shepherd stătea în continuare sprijinit de parapet, urmărind desfăşurarea dramei cu o expresie sardonică pe chip. Poate era convins că avea să mă scoată de-acolo înainte să poată curcanii să mă prindă. Numai că domnul Equiano şi-a lăsat o mână pe umărul meu.

— Stai pe loc, mi-a şoptit, în timp ce mă pregăteam s-o şterg de-acolo. O să fie bine totul.

A urmat o pauză, timp în care curcanii s-au căţărat la bord. Agentul Lennox, vechea mea cunoştinţă, s-a suit primul. Foarte curând, m-a descoperit în grămada adunată în jurul lui Pedro, în ciuda înfăţişării mele destul de schimbate.

— Domnule căpitan, am venit s-o arestez pe fata aceea, a declarat el, arătând spre mine. Am alergat după ea, nu glumă!

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. *(N. red.)*

[2] *Idem.*

— Sunteţi bineveniţi s-o luaţi, a răspuns Janssen. Nu am nimic de-a face cu ea.

Domnul Sharp a făcut un pas în faţă.

— Domnule agent, mă bucur să vă văd. Am aici la mine un ordin judecătoresc din partea magistratului, în executarea căruia întâmpin unele dificultăţi. După cum veţi vedea, prevede în mod expres că persoana amintită în continuare trebuie să se prezinte în faţa magistratului împreună cu numitul Pedro Hawkins... un băiat pe care-l reţine împotriva voinţei sale.

— Nu e treaba lui, a mârâit Hawkins. Lasă-l pe om să-şi vadă de misiune.

— În calitate de ofiţer în slujba numitului magistrat, a continuat Sharp, cu voce puternică, este, fără îndoială, datoria dumitale să te îngrijeşti ca ordinul judecătoresc să fie îndeplinit punct cu punct.

Agentul Lennox a citit ordinul judecătoresc de la un capăt la celălalt, încruntat.

— Şi unde îl voi găsi pe domnul Kingston Hawkins?

— Din fericire, se află chiar aici de faţă, domnule, l-a informat domnul Sharp, făcând un semn spre fostul stăpân al lui Pedro. Şi sunt convins de faptul că magistratul va fi cât se poate de interesat să audieze mărturia băiatului de origine africană, deoarece aceasta va demonstra că domnul Hawkins a minţit sub jurământ când a declarat că nu are cunoştinţă

despre locul în care se afla băiatul. Aceasta constituie infracţiunea de sperjur, care se pedepseşte cu închisoare pe mulţi ani, după cum sunt convins că ştii şi dumneata. A, da, vom depune şi o acuzaţie pentru tentativă de asasinat, de care se face vinovat domnul Hawkins împotriva fetei aici de faţă, pe care a atacat-o, incident ai cărui martori au fost toţi cei prezenţi, inclusiv doamna aceasta, Înălţimea Sa, ducesa de Avon.

— După cum observi, agent, a intervenit ducesa, cu o voce ca de trâmbiţă, credeai că ai prins micuţa pisică şi, când colo, te-ai pomenit cu un tigru, la acelaşi preţ.

— E ridicol! a bolborosit Hawkins. N-am de gând să mă întorc cu clovnul ăsta!

Curcanul din strada Bow, era evident, nu era de acord să pară ridicol. Drept urmare, şi-a umflat pieptul — cu nasturii din alamă atent lustruiţi ai uniformei sale, scânteind în lumina felinarelor — şi l-a înfruntat pe domnul Hawkins,

— A, dar o să veniţi, domnule. Ordinul judecătoresc nu se discută. Nu am de ales, decât să vă iau... cu forţa, în cazul în care nu veţi veni fără comentarii. O s-o iau şi pe fată, bineînţeles, a adăugat Lennox, cu o evidentă satisfacţie.

Două arestări într-o singură seară ar fi dat tare bine în fişa postului său.

— Într-adevăr, trebuie să-ţi îndeplineşti îndatoririle, domnule agent, l-a aprobat domnul Sharp. Vom veni cu toţii

cu dumneata. Dar s-ar putea să constaţi, la sosirea la tribunal, că domnul Hawkins ar dori să-şi retragă acuzaţiile de ultraj împotriva domnişoarei Royal, aici prezentă, când se va vedea împovărat cu o contra-acuzaţie de tentativă de asasinat.

Împotriva voinţei mele, mi-am părăsit prietenii şi am traversat puntea, predându-mă în mâinile curcanilor. Doi dintre ei m-au prins strâns de braţe, hotărâţi să nu mă lase sub nicio formă să le scap printre degete încă o dată. Mi-au prins mâinile cu lanţuri, Cititorule, dar fireşte că l-au lăsat pe aşa-numitul *gentleman*, pe Hawkins, fără cătuşe. El a fost primul escortat spre barcă. În timp ce aşteptam să-mi vină şi mie rândul, Shepherd şi-a făcut apariţia lângă mine.

Frank şi cu Charlie m-au înconjurat cât ai clipi din ochi.

— Psst! Mâţo, mi-a şuierat Billy. Spune-le buldogilor tăi să se dea înapoi. Nu vreau decât să schimbăm repede două vorbe.

Ar fi fost greu ca el să poată încerca vreo manevră, fiind înconjurat de atâţia agenţi ai legii. Le-am făcut un uşor semn din cap lui Frank şi Charlie.

— E în regulă. Prefer să aud ce are să-mi spună.

Împotriva voinţei lor, s-au îndepărtat, rămânând totuşi suficient de aproape încât să-i pot striga la nevoie.

— Se pare c-o să te-ntorci acas' foarte repede, nu? a început Billy, sprijinindu-şi coatele de parapet şi privind în urmă spre luminiţele oraşului. I-am zis io lu' 'Awkins că mai degrab' mi-aş pune banii pe tine, decât pe el.

— Îţi mulţumesc pentru votul de încredere, i-am replicat, cu acreală în voce.

— N-ai pen' ce, mâţo. Ai fost de-a dreptu' grozavă. Merita să bat drumu' pân-aci ca să te văd trântindu-i mopu' ăla în faţă. Mare păcat că n-o să fiu şi io cu tine deseară, în celulă: tare mult îmi plac micile noastre discuţii când s'tem acolo.

Şi, făcându-mi lanţurile să zornăie, m-a întrebat:

— N-ai uitat, aşa-i?

— Ce să uit?

— Înţelegerea noastră.

Sigur că n-o uitasem. Gândul la ea mă umplea de groază. Promisiunea aceea atârna deasupra capului meu chiar şi dacă aveam să scap de temniţă. Eram legată prin cuvânt, dar nu numai pentru onoarea mea, ci şi deoarece ştiam că, dacă nu mi l-aş fi ţinut, jocul lui Billy cu mine s-ar fi încheiat şi, foarte probabil, el ar fi terminat cu mine. Eram strâns legată de târgul făcut.

— Billy, n-ai putea să mă laşi în pace, pur şi simplu? Îţi promit că n-o să mai calc niciodată prin preajma ta.

Adresându-mi un zâmbet enigmatic, s-a întins şi mi-a mângâiat un zuluf. Am tresărit, trăgându-mă înapoi, iar el şi-a retras braţul.

— Am păstrat-o, m-a anunţat, pipăindu-se în buzunarul hainei. Pentru o clipă, am avut impresia c-o să scoată o lamă

de cuţit şi o s-o repeadă spre mine. Nooo, Cat, nu-i ce crezi tu. P-asta am păstrat-o. Şi a scos din buzunar o şuviţă lungă de păr... de păr de-al meu... cea pe care o retezase acum aproape un an.

— Eşti bolnav, Billy, am rostit, dezgustată.

— Când o să vreau ca tu să vii, o să-ţi trimit asta, ca să-ţi dea de-nţeles că e timpu'. Pa, Cat.

Şi, rostind aceste cuvinte, s-a răsucit pe călcâie, s-a căţărat pe parapet, sărind în barca lui, după care a început să vâslească spre mal, bolborosind ceva ca pentru sine.

După plecarea lui, s-a apropiat de mine domnişoara Miller.

— Acest tânăr este diavolul împieliţat, soră Catherine. Nu trebuie să ai de-a face cu el sub niciun chip.

— Ai dreptate... e Satana în persoană, am murmurat drept răspuns.

Dar, precum nesăbuitul doctor Faust[1], se pare că tocmai încheiasem cu el un târg primejdios.

---

[1] Protagonistul unei vechi legende germanice, care încheie un pact cu diavolul, oferindu-i acestuia propriul suflet, în schimbul obţinerii nemuririi. Se presupune că mitul are la bază persoana doctorului german Johann Georg Faust (aprox. 1480–1540), alchimist şi magician de o factură îndoielnică, din localitatea Knittlingen, aflată în landul german Württemberg. Legenda i-a inspirat pe numeroşi creatori de artă, printre cei mai celebri numărându-se Christopher Marlowe, Goethe, Rembrandt, Thomas Mann, Franz Liszt, Hector Berlioz, Robert Schumann, Charles Gounod sau Mihail Bulgakov. *(N. tr.)*

Scena 3 — Preţul libertăţii

În clipa în care am ajuns înapoi la ţărm, am observat că piaţa de peşte fusese transformată în câmp de bătălie. Trupuri care gemeau şi râuri de sânge se întindeau pe zăpada împroşcată cu stacojiu acolo unde fusese de un alb strălucitor. Milly împreună cu cele două domnişoare Miller mai tinere se îngrijeau de răniţi, croindu-şi drum printre lăzile sfărâmate şi zdrobind sub tălpi cochilii de stridii.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici? s-a mirat domnul Equiano.

— A fost banda din Cuibul Hoţilor, i-a explicat Milly, ştergându-şi buza spartă cu o batistă de dantelă. Charlie s-a grăbit spre ea, numai că Milly l-a îndepărtat printr-o mişcare a braţului. Nu e nimic... doar m-a nimerit un cot în faţă. Stăteau aici, aşteptându-i pe băieţii din banda Măcelarului... numai că noi am fost învingătorii, a precizat ea zâmbind, apoi tresărind de durere în clipa în care buza a început din nou să-i sângereze.

Abia acum am observat că printre cei căzuţi erau şi mulţi lachei în livrele, precum şi Elias Jones. Acesta din urmă avea o tăietură de cuţit destul de urâtă pe obraz.

— E cineva rănit grav? a întrebat Lizzie îngrijorată, în timp ce poliţiştii începeau să se strecoare printre cei vătămaţi, examinându-i.

— Din fericire, nu. Lupta s-a dus în principal cu pumnii, până când a apărut un cuţitar oribil, chiar înainte să ajungeţi voi. Avea un cuţit la el. I-a tăiat pe toţi cei la care a ajuns, apoi a fluierat şi toată banda şi-a luat valea, cărându-şi şi răniţii cu ea.

Agentul Lennox a făcut un semn din cap spre doi dintre oamenii săi.

— Vedeţi dacă puteţi să-i prindeţi din urmă şi aveţi grijă să-l arestaţi pe cel care are cuţit.

În ceea ce mă priveşte, ştiam că era prea târziu. Shepherd dispăruse până acum înapoi în Cuibul Hoţilor. Nu aveau mai multe şanse să-l prindă, decât să ţină apa printre degetele răsfirate. Numai că Lennox se simţea obligat să pară că se îngrijeşte de toate problemele, atât timp cât se afla în faţa unei ducese.

— Ce face Syd? m-am interesat, nevăzându-l printre băieţii care zăceau la pământ.

Răspunsul l-am primit printr-o îmbrăţişare zdrobitoare de oase, venită din spate.

— Sunt foarte bine, Cat, mi-a zis el. Numai că eu nu eram chiar atât de sigură: nasul părea să-i fie rupt. Avea un ochi umflat şi negru, iar veşmintele îi erau zdrenţuite. Mă

bucur să vă văd teferi, pe tine şi pe Prinţu'. Am crezut că Shepherd v-a prins în cursă cum scrie la carte. Eram aproape disperat, aş fi vrut s-o iau prin apă încolo, da' el îşi lăsase toţi băieţii să ne-aştepte.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe domnul Fletcher, Cat, a intervenit Milly. A tăbărât pe ei cu pumnii precum un al doilea Samson[1].

— În timp ce 'mneata ai fost tare îndemânatică, izbindu-i cu umbrela aia a matale, dacă nu te superi că-ţi spun, a replicat Syd.

Milly s-a înroşit dintr-odată, dar mi s-a părut foarte încântată de complimentul lui.

— Dar ce-i cu nasul tău, Syd? am vrut să ştiu.

— A! Nu-i nimic. Am furat-o mai devreme, în meciu' de box. Tocmai îl pusesem jos, când domnişoara asta a dat buzna în ring, cu tupeu cât casa, anunţându-mă care-i treaba. Ar fi trebuit să vezi ce feţe-am făcut toţi. N-am mai văzut pân-acu' o femeie la box... în afara ta, desigur, Cat, da' vreau să zic, o femeie adevărată, o lady de prima mână.

— Mulţam, Syd, am bombănit.

— Tu ştii ce vreau să zic, Cat. Or'cum, o să-mi pun la punct nasu' când te-ntorci tu acas'.

---

[1] Erou biblic, cu o statură herculeană, despre care se povesteşte că, prin puterile sale extraordinare, era capabil să înfrângă o întreagă armată inamică, să se lupte cu un leu cu mâinile goale şi să dărâme un uriaş templu. *(N. tr.)*

— Nu pot să vin acasă deocamdată. Sunt arestată.

— Nu, iarăşi? a gemut Syd.

— Dar nu pentru mult timp, sperăm, a adăugat Pedro, apropiindu-se să-i strângă mâna lui Syd. Prin urmare, Shepherd n-a vrut ca tu să-mi vii în ajutor. Şi-atunci, de ce i-a spus lui Cat unde eram?

Syd i-a răspuns printr-o ridicare din umeri.

— Cre' c-o fi vrut s-o prindă şi pe ea în capcană. Tu ce crezi, Cat?

Nu voiam ca ei să afle despre târgul pe care-l făcusem cu Shepherd. Eram convinsă că ei n-ar fi fost de acord cu asta.

— Eu zic că aşa o fi crezut el că e mai amuzant, am rostit cu nepăsare. Zicea că vrea să vadă dacă sunt în stare să te eliberez de una singură.

— E un om rău, a comentat Lizzie clătinând din cap.

— Nu în totalitate, a contrazis-o Pedro, pe un ton liniştit. El a fost singurul care s-a purtat măcar pe jumătate bine cu mine, pe timpul captivităţii mele. A şi adus-o pe Cat să mă vadă, îţi aminteşti?

— Da, numai că el era cel care te ţinea închis! a protestat Lizzie.

— Nu era ceva personal, a rostit Pedro, pe un ton filosofic.

Eram de acord cu Pedro: Billy era un putregai, dar nu avusese nimic niciodată împotriva prietenului meu. Într-adevăr,

aveam o bănuială cum că Billy l-ar fi tratat bine deoarece ştia că eu ţin la el. Numai că nu era un gând care să-mi facă plăcere. Îmi amintea, într-un mod prea neplăcut, de complicatele sentimente pe care le nutrea Billy faţă de mine şi, aşa cum stăteam acolo, în ninsoare, ştiind că lui trebuia să-i mulţumesc pentru faptul că-l salvasem pe Pedro, simţeam că şi atitudinea mea faţă de el era acum ciudată. Îl uram, firește, îi dispreţuiam modul de viaţă, normal, dar acum, printre aceste sentimente se strecurase şi o uşoară undă de recunoştinţă, o sclipire de admiraţie faţă de diabolica lui isteţime prin care obţinuse tot ce dorise, atât de la Hawkins, cât şi de la mine.

Poliţiştii au chemat trăsuri, să-şi transporte cei doi arestaţi şi răniţii în strada Bow. Din nefericire, aceasta însemna că trebuia să-mi părăsesc prietenii şi să călătoresc împreună cu cei care mă păzeau şi cu domnul Hawkins. Negustorul de sclavi m-a privit cu ură pe toată durata drumului, fără îndoială întrebându-se cum se putea răzbuna pe mine, în ciuda tuturor celor întâmplate. Eu îmi cunoşteam punctul slab, chiar dacă el nu-l ştia: Pedro. Din punct de vedere juridic, Hawkins încă era stăpânul prietenului meu. În eventualitatea în care Pedro ar fi făcut măcar un pas dincolo de zona în care era protejat de aliaţii săi englezi, cele mai multe tribunale din lume l-ar fi dat pe mâinile lui Hawkins, fără să stea prea mult pe gânduri.

Victoria noastră, constând în faptul că împiedicasem scoaterea lui Pedro din Anglia, era numai una parţială. El încă avea să trăiască pentru tot restul vieţii purtând în suflet frica provocată de Hawkins.

— Iată c-am ajuns, domnule, domnişoară, ne-a anunţat agentul Lennox, deschizând uşa trăsurii.

Ne-am dus direct în sala de judecată; nu era cazul să se recurgă la o celulă pentru un gentleman de nivelul domnului Hawkins. Îi eram recunoscătoare din acest punct de vedere. Sir John Solmes, magistratul, fusese luat direct din patul său — socotind după peruca strâmbă şi ochii somnoroşi — ca să ne judece. Am privit în jur, cuprinsă de consternare: prietenii mei nu ajunseseră deocamdată. N-aş fi vrut să-l înfrunt de una singură şi nu-mi plăcea deloc senzaţia de a fi singura fată în mijlocul tuturor acestor domni impunători. Din experienţă, ştiam că exista un fel de înţelegere secretă împărtăşită de bărbaţii avuţi. Eu nu aparţineam sexului lor, nici măcar clasei lor sociale; prin urmare, eram mai prejos de atenţia lor.

— Ce e cu toată povestea asta? s-a răstit magistratul la poliţistul său. O fecioară quaker în lanţuri şi un gentleman... de ce sunt ei aici, la această oră din noapte?

— Pe gentleman l-am adus în conformitate cu acest ordin judecătoresc, domnule, a răspuns Lennox, întinzându-i hârtia cu *habeas corpus*. Cât despre fată, ea nu este quaker. Este Cat Royal. Vă amintiţi de ea, cred eu, domnule.

Magistratul s-a frecat la ochi şi m-a privit mai îndeaproape.

— A, da, îmi amintesc foarte bine de ea. Are o adevărată pasiune pentru deghizări, fata asta. Care ar fi acuzaţia? Pot s-o trimit direct la Newgate şi să terminăm cu toată afacerea?

La Newgate! Nu prea întrevedeam şanse de supravieţuire pentru umila mea persoană, mai mult de câteva săptămâni, dac-aş fi fost îngropată în închisoarea aceea. Era o temniţă rea din toate punctele de vedere: un loc al violenţei, al murdăriei şi al nefericirii.

— Acuzaţia de ultraj, domnule, împotriva acestui gentleman aici prezent, l-a informat Lennox.

— Bun, bun, a rostit magistratul, întinzând mâna după ciocănel.

— Stai, omule! a strigat ducesa, turtind doi curcani cu uşile, în timp ce pătrundea cu forţa în sala de judecată. Lizzie, Frank, Syd, Nick, domnul Equiano şi domnul Sharp o urmau îndeaproape. Spune-le nătărăilor dumitale să ne permită accesul. Aceasta trebuie să fie o audiere publică.

— A, Înălţimea Voastră, a bâiguit magistratul, privind-o temător. Am ghicit că deja avusese ocazia s-o întâlnească mai devreme, în seara asta, şi că avea suficiente motive să tremure în faţa şfichiului limbii ei. Fireşte că trebuie să intraţi. Vă rog, aşezaţi-vă. N-o să mai dureze mult.

Şi a ridicat din nou ciocănelul.

— Aşteaptă! i-a poruncit ducesa. Încă n-ai auzit contra-acuzaţiile împotriva omului acestuia, din partea fetei.

— Înălţimea Voastră, regret că sunt obligat să vă informez că nu trebuie să vorbiţi dacă nu vă vine rândul. Aceasta este o sală de judecată, a încercat magistratul s-o potolească, în timp ce lăsa ciocănelul jos din mână.

— Atunci, când îmi vine rândul? Nu cumva după ce-o expediaţi pe copilă la închisoare?

— Ăăă... sigur că nu. Ea are dreptul să fie reprezentată în apărare.

— În cazul acesta, *eu* sunt apărătoarea ei. Acum pot să vorbesc?

Frank şi Lizzie mi-au zâmbit cu gurile până la urechi, în sfârşit simţindu-se întru totul nestânjeniţi de stilul direct al mamei lor. Dacă n-aş fi fost atât de îngrijorată, aş fi savurat şi eu momentul.

Magistratul a tuşit, stânjenit.

— E o procedură cu totul neortodoxă...

Ducesa a ridicat din sprânceană, în semn de avertisment.

— ...dar, sigur, Înălţimea Voastră, puteţi să vorbiţi.

Ducesa s-a năpustit spre partea din faţă a sălii de judecată şi şi-a aşezat manşonul de hermină pe pupitrul magistratului. Inelele de pe degetele ei sclipeau orbitor în lumina lumânărilor. Abia acum m-a izbit gândul că reprezentanţii sexului opus se adunau, probabil, în cluburi exclusive pentru

gentlemeni, pentru motivul că erau, pur şi simplu, înfricoşaţi de astfel de femei bărbătoase precum ducesa. Părea să fie Atena, zeiţa înţelepciunii şi a războiului, coborâtă pe pământ ca să-i zgâlţâie pe simplii bărbaţi muritori din automulţumirea lor.

— După cum cred, două sunt acuzaţiile îndreptate împotriva domnişoarei Royal: una, pentru daune, din partea proprietarului clubului Brook's, iar cealaltă, formulată de bărbatul acesta, care pretinde că acuzata l-ar fi muşcat.

Sir John i-a răspuns înclinând aprobator din cap.

— Daunele provocate clubului vor fi plătite de ducele de Avon; dublu, dacă va fi necesar. Cât despre pretinsul ultraj, doresc să afirm, în apărarea ei, că omul în cauză o supunea la umilinţe şi o sechestra: un comportament ruşinos pentru un gentleman, a cărui îndatorire este să protejeze sexul slab.

Sexul slab? Probabil că glumea. Sir John era cel care tremura înaintea ei.

— Dar toate acestea nu înseamnă nimic, dacă le alăturăm evenimentelor petrecute în seara aceasta, când acelaşi domn, în faţa a numeroşi martori, a încercat s-o străpungă cu o spadă.

Magistratul a scăpat ciocănelul din mână.

— Este adevărat? l-a întrebat el pe Hawkins.

Proprietarul de sclavi a ridicat din umeri.

— Îmi stătea în drum, a replicat el. Ar fi trebuit s-o înece cineva pe ştrengăriţa asta încă de când s-a născut... întotdeauna îţi stă în drum.

De data aceasta, domnul Sharp a fost cel care a păşit în faţă.

— Poate că aţi prefera să-i oferiţi domnului Hawkins şansa de a-şi retrage acuzaţia împotriva domnişoarei Royal, în schimbul retragerii, din partea domnişoarei Royal, a acuzaţiei de tentativă de asasinat la adresa ei. Nu este întru totul o compensaţie echitabilă, dar este una care ar avantaja ambele părţi.

Magistratul s-a scărpinat în barbă.

— Ce spuneţi, domnule Hawkins?

— Îmi retrag acuzaţia, a cedat Hawkins, cu ranchiună în glas.

— Ei bine, aceasta pare să rezolve problema. Cazul este înche...

— Nu! l-am întrerupt eu. Încă nu mi-aţi cerut şi mie părerea. Iar eu, în ceea ce mă priveşte, nu-mi retrag acuzaţia împotriva lui.

— Cat! a şuierat Pedro. E singura cale!

M-am încordat cât puteam.

— Nu, nu este. Îl acuz pe domnul Kingston Hawkins de tentativă de asasinat, am repetat, cu voce puternică.

Prietenii mei au început să murmure, alarmaţi de asprimea mea. Un zâmbet sardonic i-a curbat buzele lui Hawkins, precum şfichiul unei lame de cuţit.

— Haimanaua vrea să se bată până la capăt, nu? a nechezat el.

— Vreau! Care ar fi pedeapsa maximă pentru o muşcătură? Temniţă cu muncă silnică?

Magistratul mi-a făcut un semn de încuviinţare. Niciunul dintre noi n-a precizat că o astfel de pedeapsă echivala cu o condamnare la moarte pentru o plăpândă muritoare ca mine. Totuşi, ca să izbutesc, eram obligată să mă prefac capabilă să supravieţuiesc la aşa ceva.

— În schimb, pentru tentativă de asasinat... aş spune că asta merită spânzurătoarea, sau, cel puţin, deportarea. Din câte am auzit, nu există în Botany Bay[1] sclavi care să vă facă viaţa confortabilă. Veţi fi la cheremul unui stăpân necruţător acolo, fiind legat dumneavoastră înşivă cu lanţuri. Asta vă va învăţa minte.

Hawkins şi-a plimbat privirea de la chipul meu la cel împietrit al magistratului. Omul legii n-a rostit absolut nimic prin care să-mi contrazică afirmaţiile.

— Ce vrei? a mârâit Hawkins spre mine.

[1] Golf din regiunea New South Wales, în Australia, în jurul căruia, pe data de 18 ianuarie 1788, căpitanul englez Arthur Philip a întemeiat o colonie penală pentru deţinuţii din Anglia. *(N. tr.)*

— Libertatea lui Pedro: aici şi acum, în faţa tuturor martorilor acestora.

Prietenii mei au rămas cu gurile căscate. Pedro se holba la mine, uluit.

— Nu! Hawkins pălise de furie. N-o să obţii una ca asta de la mine.

— Asta este ce vreau. Dacă nu-mi îndeplineşti cerinţa, o să-mi ispăşesc bucuroasă condamnarea la temniţă, doar ca să ştiu cu siguranţă că nu-i vei mai sta în cale lui Pedro mulţi ani de-acum încolo, sau, poate, niciodată.

S-a aşternut tăcerea, în timp ce aşteptam cu toţii decizia lui Hawkins. Inima îmi bătea ca un ciocan. Vedeam încheieturile lui Pedro, albite pe balustrada de lângă mine.

— În regulă! a rostit, în cele din urmă, Hawkins. E liber. Oricum, în clipa asta nu-mi mai e de niciun folos.

Am simţit cum mă străbate un val imens de uşurare. Pedro era liber — eliberat de sub stăpânirea lui. L-am privit pe Hawkins în ochi şi am rânjit.

— În schimb, în cazul meu e altceva. Pentru mine, e nepreţuit. Îmi retrag acuzaţia.

Ciocănelul magistratului a căzut cu zgomot pe pupitru.

— Caz încheiat!

După care Sir John s-a aplecat în faţă şi m-a surprins, adresându-i lui Pedro un zâmbet cald, ca un unchi.

— A, şi dacă Ariel va vrea asta, aş fi onorat să fiu chezaş al eliberării sale. O să pun un sigiliu mare şi frumos, pe care nu-l va putea contesta nimeni niciodată.

Era ultimul loc în care m-aş fi putut gândi că s-ar găsi un admirator, dar, în mod evident, iată că se găsise.

Ovaţiile au izbucnit din toate colţurile sălii de judecată. Până şi agentul Lennox a fost văzut azvârlindu-şi pălăria în aer. Deşi era dezamăgit de faptul că nu reuşise să mă vâre din nou în temniţă, avea totuşi decenţa de a se bucura pentru salvarea unuia dintre fiii preferaţi ai cartierului Covent Garden. Documentele fiind consfinţite, conform legii, de martori, Syd şi cu Nick l-au săltat pe Pedro pe umerii lor şi au pornit procesiunea de înapoiere la Drury Lane. Am avut marele noroc să ajungem tocmai în timp ce publicul părăsea teatrul, după reprezentaţie. Când s-a răspândit vestea despre ce se petrecuse, zeci de oameni s-au alăturat sărbătorii noastre, întorcându-se la teatru pentru petrecerea improvizată. Pedro a fost purtat până în stal, apoi trecut pe deasupra capetelor instrumentiştilor din orchestră şi postat în centrul scenei, lângă domnul Kemble. Acoperişul teatrului s-a zguduit de fluierături, de aclamaţii şi de aplauze. Pedro s-a înclinat şi iarăşi s-a înclinat... niciodată în viaţă nu avusese parte de asemenea ovaţii neîntrerupte, cu toate triumfurile sale precedente. Mulţimea refuza să se oprească.

Împinsă deoparte de câţiva spectatori nerăbdători, am rămas în picioare lângă una dintre ieşiri. Lacrimi de bucurie îmi şiroiau pe faţă, văzându-l pe Pedro ajuns, în sfârşit, acasă.

EPILOG

PORUMBEI

Ajunul Crăciunului. Stăteam, împreună cu Pedro, în mijlocul pieţei Covent Garden, urmărind căderea fulgilor de zăpadă. Tarabele erau supra-aglomerate de cumpărători care se aprovizionau pentru masa festivă. Cununi de zadă şi de vâsc împodobeau tocurile uşilor; lumânări făceau să strălucească ferestrele. Dincolo de piaţă, vitraliile Bisericii Sf. Paul scânteiau precum pietrele preţioase; organistul interpreta un colind triumfal.

— Cat, vreau ca tu să fii prima care află, m-a anunţat Pedro.

— Ce să aflu?

— Noul meu nume. Doar nu te aşteptai să rămân Pedro Hawkins, nu?

— Presupun că nu. Aşadar, ce nume ţi-ai ales?

Pedro şi-a cuprins trupul cu braţele.

— E mai mult de-atât. Cred că mi-am redescoperit adevăratul nume.

— Cum?

— Prin domnul Equiano. Când i-am povestit despre familia mea... despre faptul că tatăl meu era rege... s-a interesat printre fraţii africani, iar ei i-au adus răspunsul. El crede că, probabil, sunt un Amakye. O să-mi păstrez prenumele de Pedro; domnul Equiano mi-a spus că înseamnă „piatră"[1], iar eu am fost piatra de care s-a izbit domnul Hawkins, aşa că pare să se potrivească. Prin urmare, Pedro Amakye rămâne.

— Pedro Amakye... Îmi place.

— Şi mie.

Privindu-mi prietenul, eliberat de povara sclaviei pentru întâia oară în viaţă, stând în mijlocul Londrei, căminul lui adoptiv, am simţit cum o bucurie fără margini clocoteşte în mine. Trebuia să marcăm momentul.

— Ei bine, atunci este nevoie să te botezăm, am declarat, trăgându-l în direcţia bisericii.

Pedro s-a încruntat.

— Am mai fost botezat o dată. Nu cred c-o să mai vrea s-o facă iarăşi.

Am izbucnit în râs.

— În cazul acesta, va trebui să fii botezat cu fulgi de zăpadă. Ia vezi dacă poţi să prinzi unul pe limbă.

---

[1] În limba spaniolă, *pedra* înseamnă *piatră*; Pedro ar fi un fel de masculin, adică *pietroi*. Echivalentul românesc pentru acest prenume este *Petre*, provenit tot de la *piatră*. *(N. tr.)*

Pedro s-a ghemuit în pelerina lui îmblănită: darul de Crăciun primit de la Signor Angelini, care înţelegea ce înseamnă să vii dintr-un climat mai călduros.

— Ciudat botez ar fi. Mi-ar îngheţa limba.

— Laşule!

Am scos limba şi am prins pe vârful ei un fulg pufos.

— Mmmm... hrana îngerilor!

— Nu mi se pare prea satisfăcătoare... prefer friptura şi budincile, a replicat el, cu gândul la ospăţul care ni se pregătea în casa din piaţa Grosvenor, seara, după ultima lui apariţie în rolul lui Ariel.

— Încearcă! l-am îmboldit. S-ar putea să-ţi placă.

— Dacă-mi ceri *tu*, fac orice, a zâmbit Pedro, scoţându-şi limba. De-li-cios!

— Cu ce seamănă la gust?

Şi-a înlănţuit braţul de-al meu.

— Are gust de... de prietenie, de libertate... e Bach îngheţat, Mozart topindu-se... are gust de tot ceea ce poate fi mai minunat!

S-a pornit să mă învârtească, până când am avut impresia că suntem singurele fiinţe nemişcate într-o lume rotitoare.

— Seamănă la gust cu un nou început, cu un succes orbitor... cel al lui Pedro Amakye!

Mi-a dat drumul, iar eu am făcut o serie de piruete pe gheaţă, după care, ameţită, m-am prăbuşit râzând.

Trăgându-mă de picioare, Pedro a rupt-o la fugă spre un stol de porumbei îngheţaţi, ghemuiţi unii într-alţii în centrul piaţetei.

— Haide, Cat! Acum, că am terminat cu botezul, hai să vedem cât de departe putem să ne dăm pe gheaţă!

Cu un ţipăt ascuţit, ne-am repezit spre stolul de porumbei, cu braţele biciuind aerul, cu încălţările alunecându-ne pe gheaţă. Uimiţi, porumbeii s-au înălţat fâlfâindu-şi aripile, rotindu-se spre nemărginitele ceruri.

Liber eşti să te întorci în mijlocul naturii
şi umblă dar cu bine!

Cortina cade.

A AIURI — a îmbrobodi pe cineva, a păcăli

A DA CU BARDA ÎN LUNĂ — a fi nesocotit

A JUCA TONTOROIUL ÎN GOL — a executa dansul morţii pe eşafod

A MURI AL NAIBII DE BREAZ ŞI CU NASUL PE SUS — apreciere atribuită frecvent condamnaţilor la moarte care, pe eşafod, au o atitudine îndrăzneaţă

A PRIMI O BILĂ NEAGRĂ — a fi exclus, dat afară; membrii cluburilor de gentlemeni utilizează un sistem în care o bilă albă înseamnă că eşti votat să rămâi, iar cea neagră, să fii exclus. Dr. Juniper este, în mod sigur, candidat la o bilă neagră.

A RÂNJI FASOLEA — a zâmbi cu gura până la urechi

A SĂRI PÂRLEAZUL — a-ţi lua tălpăşiţa

A SPĂLA PUTINA — a-ţi face o ieşire rapidă

ABUREALĂ — leşin prefăcut, când te simţi copleşită sau devii isterică (N.B.: numai pentru fetele bogate)

BAZIN — dana de acostare de pe Tamisa

BĂUTOR FRUNTAŞ — băutor de prima mână

BILLINGSGATE — piaţă de peşte aflată pe malul nordic al Tamisei

BIRJAR — vizitiul unei trăsuri de piaţă

BREASLA CIORDITORILOR — organizaţie neoficială a hoţilor, având propriul cod al onoarei

BROOK'S — un club exclusivist pentru *gentlemeni* (cu toate că am anumite îndoieli în privinţa unora dintre membrii săi), cunoscut pentru jocurile de noroc practicate acolo

CAPITAL DE BAZĂ — ceea ce face o persoană ca să-şi câştige existenţa

CARTOFOR — persoană îndemânatică la manevrarea cărţilor de joc, trişor profesionist

CASTELUL ŞOBOLANILOR — clădire dărăpănată din mijlocul Cuibului Hoţilor

CAŢĂ — fată gălăgioasă (o expresie prin care, de obicei, se face referire la mine; nu pot să-mi dau seama de ce...)

CHELFĂNEALĂ PE CINSTE — bătaie zdravănă (dacă nici eu nu ştiu ce-nseamnă asta!)

CLAPHAM — sat la periferia Londrei, căminul multor abolişionişti

CLOUGH'S — internatul meu de la Şcoala Westminster

CONTRACT DE UCENICIE — înţelegere prin care un stăpân se obligă să-l înveţe o meserie pe un băiat

CUIBUL HOŢILOR — cunoscut şi sub numele de St. Giles, un cartier primejdios

CULOARUL MIJLOCIU — cel de-al doilea segment al călătoriei negustoreşti compuse din trei părţi, prin care se transportă sclavii din Africa în Indiile de Vest

CURCANII DE PE STRADA BOW — oamenii legii care fac pe poliţiştii în jurul Westminsterului (nu sunt preferaţii mei)

DANS BARNABY — o vânzoleală ciudată, ca o pereche de bufoni dansând

DERBEDEU — bătăuş ordinar, de mică anvergură (o descriere exactă a lui Richmond, nu ţi se pare?)

FĂTĂLĂU — un băiat asupra bărbăţiei căruia ai anumite îndoieli

GLAGORE — inteligenţă, ştiinţă

HAIMANA — ştrengar, copil fără căpătâi

LUNTRE — bărcuţă cu fundul plat, folosită pentru transportul unor încărcături spre şi de pe corăbii

MARE FIGURĂ — persoană neobişnuită

OTTLEY'S — internat de mâna a doua de la Şcoala Westminster

PANTEON — o sală de bal, acum pe ducă (mai ales de când a pus Billy mâna pe ea)

PLISC — magistrat (de evitat cu orice preţ)

RAHAT — o grămadă de prostii

ROB — un soi de elev care-i slugăreşte pe cei mai mari

ROL ÎN PANTALONI — fete care joacă pe scenă roluri de băieţi

SIFONAR — om al magistraţilor (N.B.: de asemenea, de evitat)

SLUGĂ — eu, în cea mai mare parte a timpului: servitoare asuprită, cu o mulţime de corvezi pe cap

STAL — nivelul cel mai de jos al unui teatru, frecventat de domni şi de cei care aspiră să fie consideraţi ca aparţinând acestei clase

SUBSTANŢĂ — băiat mai vechi în şcoală, protectorul unui nou-venit

ŞCOALA WESTMINSTER — presupus loc de învăţătură pentru tinerii gentlemeni; în realitate, un cuib de speculanţi şi de bătăuşi

ŞTANGĂ — a, da! vai de mine!... îmi pare rău... mai bine caută în carte explicaţia lui Frank

ŞTERGĂTOARE — batistă

TĂRTĂCUŢĂ — cap (şi unii dintre noi au mai multe grăunţe în tărtăcuţă decât alţii)

TEATRUL REGAL, DRURY LANE — cel mai bun teatru din lume; totodată, este şi casa mea; se află imediat lângă Covent Garden

TEREN PENTRU GHERGHEF — loc pentru întinsul rufelor

UMBRĂ — un băiat nou-venit de care are grijă o „substanţă", adică un băiat mai vechi în şcoală

VENETICI — persoane străine

VORBE DE CLACĂ — prostii, aberaţii

JULIA GOLDING

a câștigat Premiul SMARTIES în 2006 pentru *Diamantul din Drury Lane*, romanul său de debut și prima carte din seria *Aventurile lui CAT ROYAL*. Autoarea trăiește la Oxford, în Anglia.

Aprecieri privind

Diamantul din Drury Lane:

❁ „...o imagine a Londrei, pe care cititorii o vor recepta cu toate simțurile."

– Booklist

❁ „...o călătorie impresionantă în lumea teatrului, pe străzile noroioase ale Londrei sfârșitului de secol al XVIII-lea, dar și în saloanele sale îmbrăcate în mătase."

– Kirkus

❁ „Acest roman constituie un debut remarcabil."

– School Library Journal

design supracopertă de *Gothamhaus Design*
foto supracopertă de *Michael Frost*

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

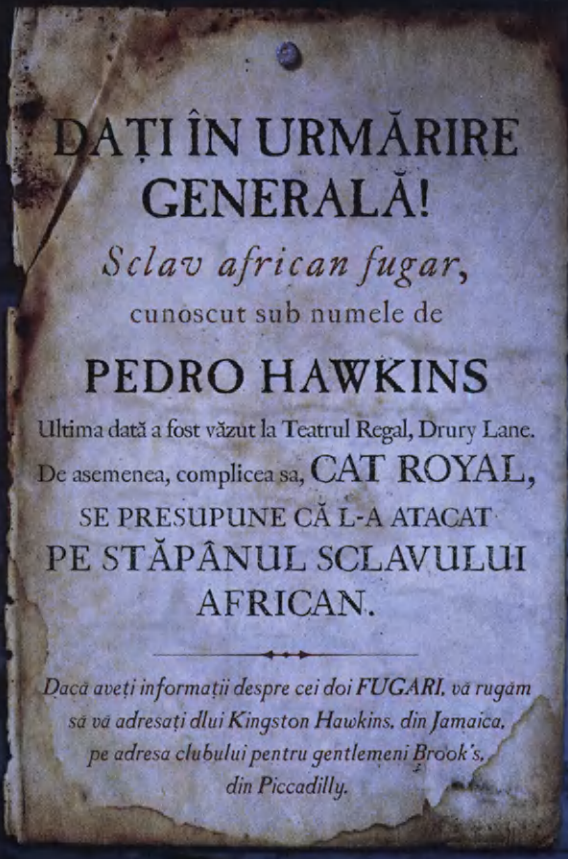
DAȚI ÎN URMĂRIRE GENERALĂ!
Sclav african fugar,
cunoscut sub numele de
PEDRO HAWKINS
Ultima dată a fost văzut la Teatrul Regal, Drury Lane.
De asemenea, complicea sa, CAT ROYAL,
SE PRESUPUNE CĂ L-A ATACAT
PE STĂPÂNUL SCLAVULUI AFRICAN.
Dacă aveți informații despre cei doi FUGARI, vă rugăm să vă adresați dlui Kingston Hawkins, din Jamaica, pe adresa clubului pentru gentlemeni Brook's, din Piccadilly.

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-281-7